

De Vijf en het verlaten huis

Nanine Kamp

George is vreselijk jaloers als ze hoort dat Julian, Dick en Annie in de vakantie met hun ouders een verlaten huis hebben ontdekt. Een huis waarin Annie 's nachts ook nog eens licht heeft zien branden! Maar wanneer George's vader door zijn experimenten lichtziekte krijgt, is er maar een plek waar hij kan herstellen: in het vakantie-huisje waar Julian, Dick en Annie net zijn geweest.

Rondom het 'Verlaten Huis' ontmoeten de vier kinderen Bram, een vreemde jongen die beweert koning te zijn van het leegstaande huis; en zijn hond Eleor die het koninkrijk moet bewaken en heel veel op Timmy lijkt!

Wanneer Eleor dan ook nog zijn poot verwondt en niet meer mag lopen, beginnen de gebeurtenissen rond het verlaten huis pas goed over elkaar heen te buitelen...

© 2007-2009 Nanine Kamp
<http://www.ngjmkamp.nl/naninekamp/>

Gebaseerd op de 'De Vijf'-verhalen van Enid Blyton ©
(Trademark of Chorion)

Dit verhaal is geschreven op de verhalen site:
<http://www.ngjmkamp.nl/verhalen/>
Deze kopie is iets gewijzigd.

Inhoud:

HOOFDSTUK 1: WEER TERUG OP KIRRIN.....	4
HOOFDSTUK 2: EEN ONVERWACHTE WENDING.....	13
HOOFDSTUK 3: OP WEG NAAR HET DONKERE BOS.	23
HOOFDSTUK 4: VREEMDE DINGEN.	33
HOOFDSTUK 5: BRAM EN ELEOR.....	42
HOOFDSTUK 6: GEBEURTENISSEN IN DE NACHT.....	52
HOOFDSTUK 7: ER GEBEURT EEN BOEL ROND 'ZONNEHOVEN'!	61
HOOFDSTUK 8: IN HET GROTE HUIS.	73
HOOFDSTUK 9: ONDERDANEN VAN BRAM!.....	80
HOOFDSTUK 10: EEN SPECTACULAIRE ONTSNAPPING.	86
HOOFDSTUK 11: WAAR IS IEDEREEN?	94
HOOFDSTUK 12: WEERZIEN OP HET POLITIEBUREAU.	101
HOOFDSTUK 13: DE ONTKNOPING VAN ALLE GEBEURTENISSEN.	108
HOOFDSTUK 14: HET EINDE	115

Hoofdstuk 1: Weer terug op Kirrin.

“George!” riep George's moeder. “George, kom je me helpen met de bedden? Je neefjes en nichtje zullen er nu snel zijn, en ik heb nog zo veel te doen!”

George liep naar boven waar haar moeder met een stapel beddengoed al op haar wachtte. Timmy, haar hond, liep vlug achter het meisje aan en drong zich langs haar naar voren om het eerst in de kamer te zijn waar de jongens zouden gaan slapen. George volgde hem vrolijk. Ze verheugde zich op de komst van haar neefjes en nichtje: Julian, Dick en Annie. En op de vakantie die voor haar lag!

“He, ik ben zo blij dat ze nu eindelijk komen!,” zei ze tegen haar moeder.

George's moeder keek haar dochter lachend aan.

“Je hebt je erg eenzaam gevoeld, de afgelopen twee weken, is het niet?,” merkte ze op.

“Nou,” antwoordde George.

Haar moeder had gelijk. Ze had zich eenzaam gevoeld. De ouders van Julian, Dick en Annie waren met hun kinderen twee weken op vakantie geweest, en George had deze weken alleen met Timmy in Kirrin Cottage moeten doorbrengen. Het was saai geweest. Met verwondering dacht het meisje terug aan de tijd dat ze haar neefjes en nichtje nog niet had gekend. Toen was ze altijd alleen geweest! En toen ze Julian, Dick en Annie ontmoette: hoe had ze het gehaat dat andere kinderen in haar huis kwamen slapen. Lieve hemel, wat was ze bits geweest. George schudde haar hoofd. Ze kon het zich niet meer voorstellen.

De afgelopen twee weken waren enorm saai geweest. Het meisje had veel met Timmy gewandeld, maar toch was het minder leuk geweest. Ze had de andere drie gemist. Hun grapjes, hun gesprekken, en de avonturen die ze altijd samen beleefden! Nu waren er geen avonturen geweest. Alles was erg rustig geweest.

Te rustig naar George's zin. Ze hoopte dat zich spoedig weer een avontuur zou aandienen!

Met kracht schudde ze de lakens uit.

“Hoe laat komen ze?,” vroeg ze aan haar moeder, doelend op Julian, Dick en Annie.

“Hun trein komt over twee uur aan op Kirrin,” antwoordde haar moeder. “Ik heb Thomas, een man uit het dorp, gevraagd of hij ze wil ophalen van het station en hier naartoe wil brengen. Ik denk dat ze over twee en een half uur hier zullen zijn”.

“Fijn!,” zei George tevreden. “Ik ben benieuwd hoe hun vakantie is geweest. Ik hoop net zo saai als de mijne.”

“George!,” zei haar moeder bestraffend.

“Nou ja, ik hoop niet dat ze zonder mij een avontuur hebben beleefd,” verdedigde George zichzelf. “Dat zou ik helemaal niet leuk vinden.”

“Dat zal vast niet zo zijn,” antwoordde haar moeder terwijl ze een kussen in een hoed stopte.

“Zijn we klaar?,” vroeg George.

“Ja, we zijn klaar. Je kunt gaan,” antwoordde haar moeder. “Je gaat zeker naar het station?”

“Precies!,” antwoordde George lachend. “Ik ga ze ophalen.”

“Denk eraan dat in de auto van Thomas waarschijnlijk geen plaats is voor jullie allemaal!” waarschuwde haar moeder.

“Oh, dat geeft niet,” zei George. “We gaan toch wandelen. Julian, Dick en Annie zullen blij zijn als ze even kunnen bewegen. Ze hebben een lange treinreis gehad, niet? Ik geloof dat ze van heel ver komen.”

“Ja,” antwoordde haar moeder. “Ze logeerden ergens in het noorden van Engeland. Vlak tegen de Schotse grens aan. Het zal een lange reis voor hun zijn geweest. Denk erom George, dat ze misschien moe zijn!”

“Ja, mam,” antwoordde George gehoorzaam. “Maar niets helpt beter tegen de vermoeidheid van het lang opgesloten zitten dan een stevige wandeling met Timmy in de zeelucht! Ik zou in ieder geval niets beters weten!”

“Kan ik gaan? Ja? Kom Tim, dan gaan we!”

Samen met haar hond stormde het meisje de kamer uit.

“Doe rustig! Denk aan je vader!,” riep haar moeder haar nog na.

Maar George hoorde het al niet meer. Ze was de kamer al uit, naar de trap. George's moeder hoorde de treden bonken. Ze stopte met werken en luisterde angstig. Ze hoopte dat haar man beneden niets van het gebonk zou horen. Die George toch ook! Altijd vergat ze dat haar vader het graag stil in huis had. Maar gelukkig, in de studeerkamer beneden bleef alles stil. George's moeder slaakte een opgeluchte zucht, en ging voor haar gasten handdoeken halen. Een bonk even later deed haar opnieuw stilstaan. Dat was de buitendeur geweest. Oh, nu zou haar man toch niet??? Maar gelukkig, ook deze keer bleef alles stil. George was nu weg. Het huis zou even stil zijn. Maar niet voor lang, vreesde de vrouw.

George stond op het perron en popelde van ongeduld. Bijna, bijna zouden de Vijf weer bij elkaar zijn! Ook Timmy was ongeduldig. Hij rende heen en weer, en hapte naar elke vlieg die zich op het perron liet zien. Hij wist dat er iets ging gebeuren, en hij vermoedde wel wat dat was. Als George hier zo met hem stond, dan kwamen Julian, Dick en Annie er weer aan! Tim was blij, want hij hield heel veel van de drie kinderen. Bijna net zo veel als van George, maar toch van George iets meer!

Daar kwam de trein. Eindelijk! George sprong op van vreugde, en haalde toen Timmy bij zich. Nu zouden 'De Vijf' bijna weer bij elkaar zijn! Met veel lawaai stoomde de trein het kleine stationnetje binnen, en kwam toen knarsend tot stilstand. Het geluid stierf weg, en toen gingen de deuren open. Voorin de trein stapte de conducteur uit. Maar achterin kwam een groepje kinderen naar buiten. Dick, George, Annie! George riep hun namen over het perron en rende op hen af. Luid blaffend volgde Timmy haar, en hij haalde haar in. Eerder dan het meisje bereikte hij de drie kinderen, en hij sprong met al zijn vaart tegen Julian op. Die was bezig een van de koffers uit de trein te halen, en stond net

in een moeilijke houding. De jongen kon zijn evenwicht niet meer houden, en met de koffer en Tim viel hij op de grond.

“Oh Julian!” riepen Annie en George precies tegelijk verschrikt uit.

“Timmy, kom hier!” beval George.

Timmy was net zo geschrokken als de drie kinderen, maar aan terugkomen dacht hij niet! Hij was veel te blij iedereen weer te zien. Hij krabbelde overeind, en sprong toen naar Annie toe.

“Jongens help eens even met de koffers!” riep Julian die nu ook overeind kwam. “De trein vertrekt zodirect weer.”

Maar helemaal vooraan stond de conducteur geduldig te wachten tot de kinderen klaar zouden zijn.

Dick en George haalden nu de overige koffers uit de trein, terwijl Julian zich afklopte. Daarna knielde de jongen neer en pakte Timmy's kop tussen zijn handen.

“Jij was blij mij weer te zien, hè, oude jongen?” zei hij tegen de hond. “Nou, ik ook. Goeie jongen. Goed dat we weer allemaal samen zijn.”

Alle koffers waren nu uit de trein, en George gaf een seintje aan de conducteur die vriendelijk terugknikte.

“Waar gaan we heen?,” vroeg Julian terwijl ze met hun bagage het perron afliepen.

“Moeder heeft Thomas uit het dorp gevraagd jullie met de auto op te komen halen,” antwoordde George. Ik hoop dat hij er is.

En de man was er. Hij stond naast zijn auto, en glimlachte wat verlegen. Maar hij keek bedenkelijk toen hij het hele gezelschap zag. Zijn auto was niet groot.

“Oh, maar ik ga terug lopen,” antwoordde George snel. Ze keek de anderen aan. “Wie gaat met mij mee?”

Ondanks de lange rit, hadden alle kinderen wel behoefte aan een wandeling. Thomas zou alleen de koffers terugbrengen.

De jongens hielpen de man met inladen, en toen reed de kleine auto weg. De kinderen keken hem na.

“Op naar Kirrin, jongens!,” riep Dick toen de auto was verdwenen.

“Wat heerlijk om weer hier te zijn!”

Druk babbelend liepen de vier kinderen met Timmy over het kleine weggetje dat van Kirrin station naar Kirrin Cottage leidde. “George, hoe was je kamer?,” vroeg Annie. “Ik herinner me dat je er op school veel over heb zitten piekeren. Viel het een beetje mee?”

“Ja, gelukkig wel,” antwoordde George. “Het is best wel aardig behang. Maar toch had ik het liever zelf uitgezocht.”

En het meisje zette een van haar koppige gezichten. Julian en Dick lachten.

“Daar hebben we de koppige George weer,” zei Dick. “Altijd in om een nors gezicht te trekken. Kijk maar uit dat hij niet zo vastgroeit. Je weet het hè, als de klok twaalf uur slaat.....”

Maar verder kon hij niet spreken, want George zat hem achterna, met een nog veel bozer gezicht. Maar met ogen die lachten!

Timmy rende achter de twee kinderen aan en blafte luid. “Woef. Woef. Woef!”

“Ha fijn, achterna zitten!”, betekende dat.

Blij sprong hij tegen George op die zojuist Dick bij zijn arm had gepakt en deze nu achterop de rug van de jongen draaide.

“Zeg dat het je spijt,” zei ze tegen Dick.

Maar Dick dacht er niet aan. Vlug kronkelde hij in het rond, en daar was hij al weer los! Nu pakte hij George's arm.

“Nou?,” vroeg hij grijnzend.

“Oh jongens, hou op!,” riep Julian die met Annie uit de verte kwam aanlopen. “Het is een veel te mooie dag om elkaar pijn te doen. Kijk eens hoe de natuur bloeit! Is het niet heerlijk om hier te wandelen?”

“Poeh!,” zei George.

“Zodirect zien we de zee,” zei Annie gelukzalig. “Ik verlang ernaar hem weer te zien. Het lijkt wel een eeuwigheid geleden toen we hier voor het laatst waren.”

En inderdaad, na een bocht in de weg konden de kinderen de zee zien. Ze stonden stil en staarden naar het schouwspel dat zich voor

hen uitstrekke. Daar lag Kirrin Baai. Het water schitterde blauw in de zomerzon. Kleine golfjes dansten heen en weer, en weerkaatsten de stralen van de zon tot waar de kinderen stonden.

“Heerlijk hè?,” zei Julian. “En hier zullen we drie weken blijven.”

“Hoe was jullie vakantie?,” vroeg George.

“Best,” antwoordde Dick. “We zaten in een huisje in een klein dorpje wat midden in een groot bos lag. We hebben veel gewandeld.

“Nog wat bijzonders gezien?,” vroeg George.

“Oh, je moet Annies herbarium zien,” antwoordde Julian.

“Tjokvol bijzondere planten die ze verzameld heeft.”

Maar dat bedoelde George natuurlijk niet.

Julian lachte, en klopte het meisje vriendschappelijk op haar rug.

“Wees maar niet bang,” zei hij. “We hebben geen avonturen beleefd.”

“Alles was saai.”

“Maar wel leuk,” antwoordde Annie. “Ik heb in ieder geval genoten. We hebben veel gewandeld.”

“Er was een oud huis in de buurt,” vertelde Dick. “Een oude bouwval. Maar wees gerust, George, we zijn er niet in geweest.”

“Waarom niet?,” vroeg George verbaasd. Een oud huis leek haar het einde om te onderzoeken. “Ik zou erin zijn gegaan.”

“Er stonden allemaal hekken omheen,” antwoordde Julian. “En er hingen borden met teksten als 'verboden toegang' en 'gevaar' op die hekken. Dus zijn we eruit gebleven. Waarschijnlijk was er toch niets.”

“Nou, je weet dat ik op een nacht dat licht heb gezien,” merkte Annie voorzichtig op.

“Licht?,” vroeg George met verbazing en nieuwsgierigheid.

“Scheen er licht in dat oude huis?”

“Het is niets. Alleen Annie heeft dat licht gezien,” zei Julian snel voor Annie kon antwoorden. “Dick en ik denken dat Annie heeft gedroomd. Het kan niet dat iemand midden in de nacht in dat huis is geweest.”

“En waarom niet?,” vroeg George. “Je weet heel goed dat wij meer dan eens anders hebben meegemaakt.”

“Omdat het huis echt verlaten was,” antwoordde Julian. “Er was daar niemand. Niets. Overal stonden die hekken.”

“Bovendien hebben we de volgende dag nog naar sporen gezocht, maar we hebben niets gezien,” voegde Dick eraan toe. “Annie moet echt gedroomd hebben.”

George keek raar. “Ik zou niet zo snel die conclusie hebben getrokken,” zei ze. “Annie wat vind jij ervan? Heb je dat licht echt gezien, of niet?”

“Nou, ik weet het niet meer,” zei Annie onzeker. Ze vond het gekibbel om haar heen maar niets. “Het was midden in de nacht, en ik had al geslapen. Misschien heb ik het me inderdaad verbeeld. En misschien was het gewoon weerkaatsing van iets.”

“Hoe zag het licht eruit?,” wilde George weten.

“Wit,” antwoordde Annie. “Het was heel wit licht. Misschien wel weerkaatsing van de maan. Ik weet het niet meer.”

“Ik zoek op of het die nacht volle maan was,” zei George.

“Tjonge, dat jullie dit mysterie hebben laten lopen.”

“Dat hebben we niet!,” riep Dick verontwaardigd uit. “We zijn langs het hele hek gelopen. We hebben gewoon niets gezien.”

Maar George negeerde Dicks opmerking.

“Annie, in welke nacht zag je het licht?,” vroeg ze.

Annie dacht even na.

“Ongeveer vier nachten geleden,” antwoordde ze toen. “Ja, precies. Daarna hebben we rond dat hek gewandeld. De volgende dag zijn we naar de stad geweest. De dag daarna zijn we wezen zwemmen. En toen was het vandaag.”

“Mooi,” zei George tevreden.

Ze schudde met haar hoofd.

“Dat jullie dit mysterie hebben laten lopen.”

“Ach, wat doet het er ook toe,” zei Dick plotseling. “We komen er toch niet meer.”

Dat was waar. George beet op haar lip. Dicks opmerking was raak geweest.

“Ik had met jullie mee moeten gaan,” zei ze toen koppig. “Ik zei het al toen we nog op school zaten.”

“Och, George, hou op,” zei Julian. “We zijn weer samen. En we hebben drie hele weken voor ons. Hier, op Kirrin. Pieker niet meer, maar geniet. Wat gaan we morgen doen?”

Maar zijn vraag werd niet beantwoord. George ontdekte ineens dat Timmy verdwenen was.

“Timmy, Timmy!,” riep ze terwijl ze ongerust alle kanten uit keek. Maar daar kwam Timmy al weer aanlopen. Hij zat onder de kleine bloemblaadjes. De hond was onder een struik gekropen dat zijn bloemetjes aan het verliezen was, en de bloemblaadjes waren overal op hem neer gekomen. Het was een koddig gezicht, die Tim met allemaal witte stipjes. George klopte hem snel af.

“Foei Tim,” zei ze tegen hem. “Als mijn moeder je zo ziet, kom je niet meer het huis in.”

Maar Timmy luisterde niet. Hij sprong al weer weg. Op naar het volgende dat te ontdekken viel.

De kinderen wandelden ook verder. Het duurde toen niet lang meer voor ze Kirrin Cottage zagen liggen. En de auto van Thomas stond al voor de deur.

“Kijk,” wees Julian. “Onze koffers zijn al gearriveerd.”

Juist kwam George's moeder met de man naar buiten.

“Kijk, tante Fanny!,” riep Annie enthousiast toen ze haar tante zag. “Tante Fanny, we zijn er weer!”

De kinderen begonnen te rennen, en spoedig was het hele groepje bij het huis. De ontmoeting was allerhartelijkst.

“Zo, hebben jullie een fijne tijd gehad, daar in het noorden?,” vroeg tante Fanny hun.

“Ja, maar het was wel donker,” antwoordde Dick.

“Donker?,” vroeg tante Fanny niet begripend.

“Ja,” antwoordde Julian. “We zaten in een streek waar altijd wat bewolking is. De zon hebben we nauwelijks gezien. En we zaten in een groot bos. Dus vandaar dat Dick het donker heeft gevonden.”

“Nou, dan kunnen jullie hier wat zon opdoen,” zei tante Fanny. “De zon heeft hier aardig geschenen, en de voorspellingen zijn goed. Maar wat ik dan niet begrijp is dat jullie ouders de zomervakantie in zo'n donker oord doorbrengen.”

“Zomers is het meestal toch wel aardig daar,” antwoordde Julian. “Maar nu hebben we gewoon pech gehad. Maar u heeft gelijk. Ik snak naar lekker zonnebaden. En bruin worden!”

George's moeder had een heerlijke thee gemaakt. De kinderen waren hongerig na de lange treinreis, en ze genoten van wat allemaal op tafel stond. Tijdens het eten keek Julian naar George's gezicht. Het stond nog steeds een beetje boos. En koppig!

“Raar kind,” dacht Julian. “Om zich zo druk te maken om die ruïne. We komen toch niet meer bij dat vervallen huis.”

Maar daar vergiste hij zich in! De Vijf zouden het oude huis spoedig weerzien. En nog wel eerder dan ze hadden kunnen denken!

Hoofdstuk 2: Een onverwachte wending.

De kinderen gingen die avond vroeg naar bed. Het was een drukke dag geweest, en ze waren blij dat ze onder de wol konden. Spoedig waren ze allemaal diep in slaap. Timmy lag zoals gewoonlijk weer op George's bed. Voordat hij ging slapen snuffte hij in de lucht. Hij rook zijn geliefde bazin George onder de dekens, heel dicht bij hem. Hij rook Annie in het bed vlakbij. En iets verderop, in de kamer ernaast, rook hij Dick en Julian. De hond zuchtte diep, en ging liggen. Alles was in orde. En spoedig was ook hij in slaap. Maar zoals altijd sliep Tim niet volledig: Hij hield altijd een oor open om zijn geliefde bazin te bewaken! Midden in de nacht werd Julian wakker. Hij wist niet wat hem gewekt had. Dus besloot hij op te staan en even uit het raam te kijken. De jongen kroop zijn bed uit, en liep naar het raam. Het raam stond open, want het was een warme nacht. Een zachte bries waaide naar binnen. Julian snoof de lucht diep in. Heerlijk om die zeelucht weer te ruiken. In de verte hoorde hij het geruis van Kirrin Baai. Het was een heerlijke nacht. Toen trok ineens iets zijn aandacht. Een eigenaardig licht scheen buiten uit het raam onder hem. Het licht was wit, nee blauw. Een soortblauwachtig wit. Heel helder. Wat kon dat zijn? Het licht kwam uit Oom Quentin's studeerkamer. Was die dan nog op? Julian keek op zijn horloge. De wijzers gaven licht in de nacht en Julian zag dat het half twee was. Half twee al! En Oom Quentin was nog op? En wat zou dat licht zijn? Een nieuw experiment? Of was er misschien onraad? Net toen Julian zich afvroeg of hij niet naar beneden zou gaan om een kijkje te nemen, verdween het blauwe licht. Even later hoorde de jongen een deur slaan, en iemand kwam de trap op lopen. Het leek Oom Quentin te zijn. Dus hij was inderdaad nog op geweest. Julian was gerustgesteld. Hij zocht zijn bed weer op. Morgen zou hij wel aan George vragen wat dat blauwe licht nu was geweest. Nu ging hij eerst weer slapen. De kinderen besloten de volgende dag naar Arden Hall te gaan.

Arden Hall was de ruïne van een oud huis dat midden op de hei lag die achter Kirrin Cottage begon. De vorige vakantie hadden de kinderen daar een avontuur beleefd (Zie: 'Five Go Back to Kirrin Island'), en ze wilden er graag opnieuw een kijkje nemen. De wandeling naar de ruïne was heerlijk. Het was hoogzomer, en de zon scheen aan een straalblauwe lucht. Tussen de hei zoemden ontelbare bijen, druk op zoek naar nectar. Het was warm, en de warmte deed de lucht in de verte trillen.

“Hoe heerlijk is het hier weer te zijn!,” riep Annie gelukzalig uit.

“Wel, ik moet zeggen dat ik het fijn vind om de zon te zien,”

antwoordde Dick. “Daar in dat bos was het toch wel erg donker.

Al die bewolkte dagen die we daar hebben gehad.”

George grijnsde.

“Er is geen betere plek op de wereld, dan Kirrin,” antwoordde ze.

Het stroompje dat de kinderen halverwege de wandeling overstaken, kwam als geroepen. Iedereen was erg dorstig geworden. De kinderen wisten dat het water drinkbaar was, en iedereen knielde neer om ervan te drinken. Timmy dronk het water met behulp zijn tong, maar de kinderen gebruikten hun handen om het water naar hun mond toe te brengen. Toen ze allemaal genoeg hadden gedronken, trokken ze weer verder.

De kinderen bereikten het huis spoedig. Daar lag het. En het was nog altijd even verlaten. Annie trok haar neus op. Ze herinnerde zich dat het binnen enorm stonk.

“Ik blijf wel hier,” zei ze. “Ik vind de oude tuin veel interessanter.”

Dus gingen Julian, George en Dick alleen naar binnen. Timmy bleef achter bij Annie. Het meisje streekte de grote hond naast haar, terwijl ze dromerig voor zich uitstaarde. Tien minuten later waren de anderen weer terug.

“Niets veranderd,” meldde Dick. “Alles is nog precies zoals het was.”

“Zelfs de stank is er nog,” grinnikte George.

“En de onderaardse gang?,” vroeg Annie.

“Die was er ook nog,” antwoordde Julian. “We hebben er even in gekeken, maar we zijn niet verder geweest. Dat doen we wel een andere keer. Het is een veel te mooie dag om onder de grond te wandelen.”

“We zouden er ook geen tijd voor hebben gehad,” zei George terwijl ze een blik op haar horloge wierp. “We moeten terug, anders zijn we niet voor de lunch thuis.”

Nu wist Dick waarom hij zo'n honger had.

“Is het alweer zo laat?,” vroeg hij. “Tante Fanny had ons nog wat koeken meegegeven. Daar heb ik wel trek in. Waar zijn ze?”

“Ik heb ze hier,” antwoordde Julian. “Laten we ieder een koek nemen, en dan lopen we terug naar Kirrin Cottage.”

Dat deden ze. En al etend van hun koeken, begaven de Vijf zich weer op weg.

Tijdens de wandeling herinnerde Julian zich ineens het vreemde licht dat hij vannacht had gezien. Hij vroeg het George.

“Ik zag vannacht een vreemd licht uit je vaders studeerkamer komen,” zei hij. “Het was heel helder, en blauwachtig wit. Is je vader met een experiment bezig?”

“Ja, dat klopt,” antwoordde George. “Hij werkt aan de een of andere straling die energie kan overbrengen, meer dan de zon doet. Heel ingewikkeld.”

“Oei, vind hij het dan niet erg dat we hier zijn?,” vroeg Annie die wist hoe geïrriteerd George's vader kon zijn wanneer hij in zijn werk werd gestoord.

“Een beetje wel,” moest George bekennen, “maar ik heb moeder beloofd dat we heel rustig zullen zijn en veel weg zullen zijn.”

“Dat doen we ook,” zei Julian snel. “Oom Quentin zal ons niet veel zien!”

Maar daar kreeg de jongen ongelijk in!

Toen de vijf thuiskwam, wachtte hun een nare verrassing: George's moeder liep zenuwachtig heen en weer in de kamer, en haar gezicht stond ongerust.

“Het is je vader,” vertelde ze aan George. “Ik kwam hem wat broodjes brengen, en toen vond ik hem achter zijn bureau, buiten bewustzijn. Gelukkig was hij snel weer bij, maar hij klaagde dat hij misselijk was en draaierig. Ik heb hem maar vlug in bed gestopt. De dokter kan elk moment komen. Wees alsjeblieft rustig, kinderen.”

“Ja moeder,” zei George geschrokken. “Is het erg met vader?”

“Dat weet ik nog niet,” antwoordde George's moeder. “Zodirect komt de dokter, dan zal ik meer weten. Toe, ga nu naar buiten.”

Geschrokken van dit bericht, verlieten de kinderen stil het huis. In de tuin stond een bankje, daar gingen ze zitten. De stemming was opeens bedrukt. Wat begonnen was als een mooie dag, was nu totaal omgeslagen.

“Wat erg voor je vader, George,” zei Annie tegen George. “Ik hoop dat hij weer snel beter zal zijn.”

“Ja, dat hoop ik ook,” zei Dick. “En dat hij niets ernstigs heeft.” George antwoordde niet. Ze was geschrokken van het bericht, en ze piekerde over haar vader. Want ook al had ze vaak ruzie met hem, hij was haar vader en ze hield veel van hem.

“Laten we de dokter straks vragen wat er aan de hand is,” stelde Julian voor. “Als we hier blijven zitten, zien we hem precies komen en gaan.”

Dat was een goed idee. De kinderen bleven dus op het bankje zitten. Ze spraken zachtjes met elkaar terwijl ze wachtten op de komst van de dokter. Daar kwam hij aan. De kinderen zagen hem bij de voordeur aanbellen, en tante Fanny deed de deur open. Toen ging de dokter naar binnen.

De vier kinderen op het bankje wachtten ongeduldig tot de dokter weer naar buiten zou komen. Gelukkig duurde dat niet lang. Na een poosje kwam hij door de deur weer naar buiten.

George kon zich niet meer inhouden.

“Dokter! Dokter!” riep ze toen ze hem zag. Snel sprong ze van het bankje af en rende op de man af. “Dokter, hoe is het met mijn vader? Is het erg?”

“Ssst,” waarschuwde Julian boos. “We zouden stil zijn, weet je nog?”

Maar George hoorde hem niet, ze rende naar de dokter toe. De anderen stonden nu ook op, en liepen achter George aan.

De dokter keek om naar de vier kinderen die naar hem toe kwamen, en zijn gezicht begon te lachen. Hij kende ze wel, deze vier. Al vaker had hij ze als patientjes gehad.

Hij haastte zich om George gerust te stellen.

“Nee,” antwoordde hij. “Nee, gelukkig is het niet heel erg met je vader. Maar hij heeft te veel licht gehad. En nu zijn zijn hersenen daarvan vermoeid. Dat is het. Je vader moet flink uitrusten. Dan zal het weer goed komen. Maar als jullie mij nu willen excuseren, ik moet naar een volgend patiënt toe.”

De dokter groette de kinderen, en ging er toen vlug vandoor. De Vijf gingen het huis binnen. Daar troffen ze een piekerende tante Fanny.

“Kinderen, ik weet me geen raad,” zei ze. “De dokter heeft gezegd dat mijn man het beste kan uitrusten in een plaats waar de zon niet veel schijnt en waar het donker is. Het liefst ergens in het binnenland, want hier aan zee is te veel licht. Maar hoe vind ik zo'n plaats? En wat doe ik met jullie? Ik kan jullie niet alleen bij Joan achter laten. Oh, wat een toestand zo ineens!”

En de vrouw zuchtte zwaar.

George haalde haar schouders op. “Waarom kunnen wij niet hier blijven?,” vroeg ze. “Dat is toch al vaker gebeurd?”

“Omdat jullie elke keer als ik jullie je gang laat gaan, weer in gevaarlijke situaties komen,” antwoordde haar moeder. “Ik kan niet tegen de ouders van Julian verantwoorden dat ik hun kinderen in gevaarlijke situaties breng.”

“Maar we komen niet in gevaarlijke situaties!,” verdedigde George zich verontwaardigd. “Het is toch altijd goed afgelopen?”

“Tante Fanny, gaat u eerst eens rustig zitten,” kwam Julian tussenbeide. Hij zag dat dit niets zou opleveren. “We gaan eerst een hapje eten. En daarna maken we plannen. Met een volle maag kunnen we beter nadenken.”

Dat was een goed idee. De tafel werd vlug gedekt, en iedereen zat aan voor de lunch. Na het eten voelde iedereen zich inderdaad een stuk beter. Ze bespraken de zaak nogmaals.

“Wel, mijn vader moet dus naar een plaats waar het donker is,” begon George toen ze na afloop bij elkaar zaten. “Hoe komen we aan zo'n plaats?”

“Tja, wat voor plaats zou het kunnen zijn?,” vroeg Annie.

“Een beetje in het noorden, zou ik zo denken,” antwoordde Dick.

“In het noorden van het land schijnt de zon niet zo fel als hier.”

“En niet bij de zee,” voegde tante Fanny eraan toe. “Dat heeft de dokter gezegd.”

“Hmmm, Schotland ligt in het noorden,” zei Annie. “Dan moeten we in Schotland ergens iets zien te vinden, wat niet dicht bij de zee ligt.”

“Dat hoeft niet,” zei Dick. “Het zou ook een plek kunnen zijn waar het altijd bewolkt is. Daar is ook niet veel licht.”

“Of een plek die donker is van zichzelf,” ging Julian verder.

“Maar dan heb ik het!,” riep George ineens uit terwijl ze recht overeind ging zitten. “Jullie vakantiehuisje in de bossen! Waarom gaan we niet naar jullie vakantiehuisje toe?”

Dick begon te lachen. “We zoeken alleen een plek voor tante Fanny en oom Quentin hoor,” waarschuwde hij.

“Nee, voor ons allemaal!,” antwoordde George. “Als we naar dat vakantiehuisje gaan waar jullie de afgelopen weken hebben gezeten, dan kunnen wij mee. En dan is dat probleem ook opgelost. Het past allemaal perfect!”

Tante Fanny dacht na.

“Misschien is dat wel een idee,” zei ze. “Julian, weet jij of na jullie vertrek nog mensen in dat huisje zouden komen?”

“Ik dacht het niet,” antwoordde Julian. “En ik weet de naam van de mensen die het verhuren. Laten we het telefoonnummer opvragen. Dan kunnen we de mensen bellen en vragen of het huisje nog vrij is”.

“Dat is goed,” antwoordde tante Fanny.

Tante Fanny en Julian gingen naar de telefoon. Er volgden een paar gesprekken, en dan hadden ze de juiste mensen aan de lijn. Op een klein afstandje wachtten de kinderen gespannen af. Zou het lukken? Zou het huisje nog vrij zijn?

“Ja. Nee,” hoorden ze tante Fanny zeggen. “Nee, dat is goed. Nee, dan komen we overmorgen als het u schikt.”

De kinderen keken elkaar verheugd aan. Het ging lukken!

“Mam, vraag of Timmy ook mee kan!,” fluisterde George dringend.

“Oh, we hebben ook een hond, schikt dat?,” vroeg tante Fanny door de telefoon.

Er was een stilte terwijl tante naar het antwoord luisterde.

“Dat is dan goed,” zei ze toen. “Tot overmorgen.”

Ze belde af en legde de hoorn op de haak.

“Mam, mag Timmy mee?,” vroeg George direct.

Tot haar grote opluchting knikte haar moeder. “Ja, Timmy mag mee,” antwoordde ze. “Maar hij mag niet binnen slapen. De eigenaresse zal buiten een hondenhok klaarmaken, daar kan Timmy slapen.”

George trok een pijnlijk gezicht. Timmy in een hondenhok!

Maar Annie trok haar aan haar arm.

“Op school slaapt Timmy ook in een hondenhok,” zei ze tegen het meisje.

Dat was waar. George's humeur klaarde direct weer wat op.

“OK, we moeten gaan pakken,” zei tante Fanny. “Wat hebben we allemaal nodig?”

“In ieder geval warme kleren,” antwoordde Julian. “Truien, en lange broeken. En een jas. Het is daar niet zo lekker als hier. We moeten ook wel wat zomerkleren meenemen, maar niet te veel.”

“OK,” zei tante Fanny. “Dan gaan we daarmee aan de slag.

Kinderen, helpen jullie mee? En wees alsjeblieft stil voor mij man.”

De komende uren werd er druk gepakt. Tegen het avondeten was het meeste klaar.

“Wat een onverwachte wending,” zei Annie toen ze aan het avondeten zaten. “Zo denken we een heerlijke vakantiedag voor de boeg te hebben, en zo hebben we de hele middag moeten pakken!”

“Wanneer vertrekken we ?,” vroeg George.

“Morgen,” antwoordde haar moeder. “Morgenochtend ga ik nog wat boodschappen doen in het dorp. Jullie kunnen Joan helpen met de laatste dingen. En Julian, wil jij je ouders nog opbellen, en ze vertellen dat we naar het huisje vertrekken ? Ik heb dat nog niet kunnen doen.”

“Dat zal ik morgen doen,” beloofde Julian. “Hoe is het met oom Quentin?”

“Iets beter, geloof ik” antwoordde tante Fanny. “Hij heeft het grootste deel van de middag geslapen. Dat is fijn. Ik hoop dat hij vannacht ook goed zal slapen. Hij moet wat krachten opdoen. De reis morgen zal vermoeiend zijn.”

“Ja, dat zal het zeker!,” antwoordde Dick. Hij dacht terug aan de lange treinreis die hij gisteren had gehad om hier te komen. “Hoe gaan we erheen?”

“Ik heb een auto gehuurd,” antwoordde zijn tante. “Mijn man en ik zullen daarmee gaan. We zullen ook alle bagage meenemen. Maar kunnen jullie, kinderen, misschien weer met de trein gaan?”

“Oh, dat is geen probleem,” antwoordde George meteen. Ze was al bang geweest dat ze de hele weg bij haar zieke vader in de auto had moeten zitten! Zo met de trein en op henzelf was veel beter!

“Dat is dan geregeld,” antwoordde haar moeder. “Julian weet wel waar, en op welke treinen, jullie moeten overstappen, niet ?”

“Ja, dat zal wel lukken,” antwoordde Julian.

“Oh, en dan is er nog wat,” zei George's moeder. “Mijn man en ik zullen ergens overnachten. De reis is te vermoeiend om in een keer te doen. Jullie zullen dus een dag eerder aankomen dan wij. Wees alsjeblieft netjes, en maak geen bende van het huisje. Julian, kan ik op jou vertrouwen ?”

“Tante Fanny, dat kunt u,” antwoordde Julian met een zelfverzekerde stem. “Maakt u zich nou maar geen zorgen. Alles komt goed. Kijk, iedereen is klaar met eten. Gaat u maar naar boven. Wij zullen de boel wel opruimen.”

Tante Fanny glimlachte, en keek de tafel rond. Maar haar ogen stonden vermoeid.

“Dank jullie wel, kinderen,” zei ze. “Jullie zijn een grote steun.” Ze stond op van de tafel, en ging naar boven. De kinderen ruimden af en deden de afwas. Opeens kon Annie een geeuw niet onderdrukken.

“Oh, sorry!,” zei ze verschrikt.

“Nee, dat geeft niet,” antwoordde Dick snel. “Ik ben ook moe. Het is een enerverende dag geweest.”

“Ja, je hebt gelijk,” gaf Annie toe. “Ik ga, denk ik, naar bed.”

“Ik ga met je mee,” zei Julian. “Het wordt morgen ook vermoeiend met die lange reis. Het is het beste als we allemaal gaan slapen.”

“Ik kom zo,” zei George. “Ik moet Timmy nog uitlaten.” Annie knikte.

“Dan zie ik je zo,” zei ze. “Ik ga vast.”

“Dick en ik ook,” zei Julian. “George, sluit jij goed af?” George knikte.

“Wees maar niet bang,” zei ze.

De drie kinderen gingen naar boven en George ging met Timmy naar buiten. Tevreden wandelde het meisje over de hei. Ze vond het prettig dat ze morgen naar dat huis in het bos gingen. Ze had het gevoel dat daar een mysterie op haar wachtte, en ze verheugde zich erop het uit te zoeken. Wacht, ze had zich voorgenomen nog de kranten uit te spitten, om te zien of vier, nee inmiddels vijf dagen geleden nog wat bijzonders was gebeurd! Iets dat het vreemde licht dat Annie had gezien zou kunnen verklaren. Dat moest ze dan vanavond nog doen! Vanavond, voor het slapen gaan. Het meisje had ineens haast. Ze keerde zich om, floot Timmy, en zette het toen op een rennen terug naar Kirrin Cottage.

Toen Julian een half uurtje later naar beneden ging om te kijken waar George toch bleef, vond hij het meisje op de grond tussen allemaal oude kranten.

“Wat ben jij aan het doen?,” vroeg hij verbaasd.

George keek verschrikt op. Ze had Julian niet aan horen komen.

“Dat huis,” zei ze. “Daar waar Annie licht zag. Dat kunnen we nu gaan onderzoeken. Ik kijk de kranten door om te zien of rond die dagen dat Annie dat licht zag, nog wat bijzonders is gebeurd.”

Julian moest hard lachen.

“Oh, George!,” lachte hij uit. “Je bent onverbeterlijk! Welnu, heb je wat gevonden?”

“Een paar dingen, antwoordde George, en ze wees naar een stapel naast haar waarop een aantal verschillende krantenpagina's lagen.

“Die neem ik mee. Je weet nooit wat we eraan zullen hebben.”

Julian keek naar de stapel en knikte glimlachend.

“Nee, met jou weet je het nooit,” zei hij.

Hoofdstuk 3: Op weg naar het donkere bos.

De volgende ochtend was het druk in huize Kirrin. Veel te druk eigenlijk voor George's vader die boven in zijn slaapkamer met de gordijnen stijf dichtgetrokken probeerde te slapen. Hij was nog steeds misselijk. Hij hoopte dat de dokter gelijk had en dat het verblijf in dat huis daar in dat bos hem zou helpen. Vooral nog had hij weinig zin in de dingen die gingen gebeuren. Op reis met deze misselijkheid, hoe kon de dokter dat nou voorschrijven? Al die drukte die het gaf.

“Bom!” daar klonk weer een bom.

“Wat gebeurt daar toch allemaal beneden?,” dacht de geleerde. Maar hij voelde zich te ziek om echt boos te worden.

Beneden gaf Julian George een standje. “George, denk nu toch aan je vader!” zei hij. “Waar zeul je nu weer mee?”

“Timmy's mand!” antwoordde George, ietwat nijdig. “Als Timmy dan daar in dat hok moet slapen, moet hij minstens zijn eigen mand bij zich hebben, vind ik. Ook al ligt hij er hier nooit in.”

Dick kwam erbij staan.

“Je denkt toch niet dat tante Fanny het goed vindt dat die mand in de auto komt, hè?,” vroeg hij ongelovig.

“Nee, ik neem hem zelf mee,” antwoordde George.

Nu waren de jongens verbaasd.

“Ga je die mand meenemen, in de trein?,” vroeg Julian. “Dat wordt een heel gesleep.”

George schudde haar hoofd. “Welnee,” antwoordde ze. “Dat zal best lukken. Ik bind er touwen aan. En dan kan hij zo op mijn rug. Ik heb het al geprobeerd. Het gaat makkelijk.”

Julian haalde zijn schouders op.

“Als je moe wordt, nemen we hem niet van je over hoor,” waarschuwde hij.

George stak haar tong naar hem uit.

“Ik word niet moe,” antwoordde ze.

Annie kwam de trap af met haar rugzak.

“Hoe is alles hier ?,” vroeg ze. “Zijn we bijna klaar?”

“Ja, alles is klaar,” antwoordde Dick. “Julian en ik hebben net Joan geholpen met het eten. Sjonge wat we allemaal niet voor de komende twee dagen meekrijgen! Het wordt heerlijk!”

Julian lachte.

“Het is goed dat daarna tante Fanny en oom Quentin komen met nieuw proviand,” zei hij. “Het is anders niet aan te slepen.”

Annie knikte goedkeurend.

“Hoe laat vertrekken we, Julian ?,” vroeg ze toen.

Julian keek op zijn horloge.

“Tante Fanny heeft Thomas opnieuw gevraagd onze spullen te rijden,” antwoordde hij. “Hij kan elk ogenblik arriveren.”

De jongen was nauwelijks uitgesproken of daar naderde een auto het huis. Het was inderdaad Thomas. En tante Fanny! De man had George's moeder vanuit het dorp meegenomen wat erg aardig van hem was.

“Hallo kinderen, jullie auto is er,” zei de vrouw terwijl ze uitstapte. “Het is zeker alleen voor jullie bagage. Jullie zelf gaan weer lopen, niet?”

Julian knikte.

“Inderdaad,” antwoordde hij. “Het zou toch niet passen. Wij gaan weer lopen.”

De jongens hielpen Thomas met het inladen van alle koffers en tassen, en toen reed de wagen weer weg.

“Wel, daar gaat onze bagage,” zei Julian. “Wij vertrekken nu ook. Is iedereen klaar? Dag tante Fanny. Het beste. Een goede reis en tot morgen. Dag Joan, geniet van je vrije dagen!”

“Dag, dag!,” riep iedereen. En toen vertrok de Vijf. Op weg naar het avontuur in het donkere bos!

De treinreis naar het noorden was lang en eentonig. George en Dick vielen in slaap. Annie las een boek, en Julian keek uit het raam. Dromerig keek hij hoe het landschap langs hem voorbij gleed.

Tegen het eind van de middag arriveerden de kinderen op het station van hun bestemming. Het was een flink station in een middelgrote stad, en het was er aardig druk. Julian leidde de kinderen naar de uitgang, terwijl ze zeulden met hun bagage. “Meneer Merlis, de eigenaar van het huisje, zou ons ophalen,” zei hij tegen de anderen. “Ik hoop dat we hem spoedig zien.” De kinderen bereikten de uitgang, maar van meneer Merlis was nog geen spoor. “Dat is pech,” zei Julian. “Ik hoop dat hij het niet vergeten is. Het is nog een heel eind naar dat huisje. Maar de trein was wat vroeg, dus ik denk dat hij nog moet komen. Laten we gaan wachten.” De kinderen zochten een bankje en gingen zitten. Met een zucht zette George de hondenmand naast zich op de grond. Dick, die dat zag, kon een lach niet onderdrukken. Toch wat zwaar geworden?, vroeg hij plagend. George trok een gezicht naar hem. “Wie wil een snoepje?,” vroeg Annie. Natuurlijk wilde iedereen, en Annie deelde uit.

Zo zaten de vier kinderen een poosje te wachten terwijl ze op hun snoepjes zogen. Maar de tijd verstreek en meneer Merlis verscheen niet.

“Dat is vreemd,” zei Julian na een poosje. “Ik begin te vrezen dat hier iets mis gegaan is.”

“Oh nee, moeten we nu naar dat huisje lopen?” vroeg Annie ongerust.

Julian trok een bedenkelijk gezicht.

“We blijven nog even wachten,” antwoordde hij. “Maar anders moeten we iets verzinnen.”

Zo bleven de kinderen nog een half uur wachten. Op het station stopten en vertrokken treinen. Mensen liepen langs hun heen.

Maar meneer Merlis verscheen niet.

“Ik ga even rondlopen,” zei Dick na een poosje. “Misschien dat meneer Merlis ergens anders staat.”

“Dat is goed,” antwoordde Julian. “Maar wanneer jij hem niet ziet, gaan we wat anders verzinnen.”

Dick ging op pad. Na een poosje was hij weer terug.

“Niets,” rapporteerde hij.

“OK,” zei Julian. Hij nam het heft in handen. “Blijven jullie hier. Ik ga informeren hoe we het beste bij het huisje kunnen komen. Ik ben zo terug.”

Julian ging naar het informatieloket en vroeg daar de weg. Binnen enkele minuten was hij weer bij de anderen terug.

“We hebben geluk,” zei hij. “Er vertrekt zo meteen een bus die vlak bij het huisje stopt. Vlug, als we opschieten, halen we hem nog.”

De kinderen haasten zich naar de bus, en wisten hem te halen.

Julian kocht kaartjes en daar gingen ze op weg.

De reis was lang. De bus bommelde door alle dorpjes in de omgeving, en stopte vaak. George keek naar buiten. Ze zag een bosrijke omgeving dat werd afgewisseld met dorpjes met weilanden. Het was donker buiten, want het was bewolkt.

“Precies de juiste plek voor mijn vader,” dacht het meisje. Ze moest ineens aan haar ouders denken. Die hadden vandaag de autoreis naar het hotel gemaakt. Ze hoopte dat beiden het goed maakten.

Na een uur rijden, stopte de bus bij de halte die de kinderen moesten hebben en de Vijf stapte uit.

“Daar is het,” zei Julian, en hij wees voor zich uit. Maar de kinderen zagen alleen maar bomen. “Het is niet ver lopen,” zei Julian bemoedigend. “Kom op.”

Het huisje was inderdaad niet ver, na een kwartiertje lopen hadden de kinderen het bereikt.

“Dit is het,” zei Dick tegen George. “Hier hebben we onze vakantie gevierd.”

George bekeek het huisje. Het was van geelachtige stenen gebouwd en aardig groot. Voor het huis was een klein grasveld, en daarbuiten begon het bos.

“Mooi,” vond George. “Echt midden in het bos.”

“Het ziet er gesloten uit,” zei Annie. “Het is binnen vast bedompt. Ik ga zodirect meteen de ramen opendoen.”

De kinderen liepen het pad naar de voordeur op, maar opeens bleef Julian staan.

“De sleutel zit niet in het slot van de voordeur,” zei hij. “We zullen hem moeten halen.”

“Wacht, laat mij dat maar doen,” bood Dick aan. “Blijven jullie maar hier.”

“Hoe ver is het?,” vroeg George.

“Niet ver,” antwoordde Dick. “Het huis van de eigenaars ligt iets verderop. Ik ben binnen een kwartier terug.”

Dick ging op weg. Hij stapte stevig door. Na een paar minuten bereikte hij het huisje van de eigenaars. Hij liep naar de voordeur en belde aan. De vrouw deed open. Toen ze Dick zag, leek ze te schrikken.

“Jij bent het?” zei ze.

Dick was verbaasd.

“Excuseer me, maar ik dacht dat het de bedoeling was dat we vandaag zouden komen,” zei hij beleefd.

“Ja, nee,” antwoordde de vrouw. Ze keek verward.

“Sorry,” zei ze toen beslist. “Je kunt niet bij ons slapen.”

Nu was Dick erg verbaasd.

“Kan niet?,” vroeg hij. “Maar ik dacht dat het geregeld was! We hebben vandaag een lange reis gemaakt om hier te komen.”

De vrouw keek de jongen smekend aan.

“Het spijt me voor je, werkelijk,” zei ze.

Maar Dick schudde zijn hoofd.

“Oh nee, je kunt ons nu niet wegsturen,” zei hij beslist. “Het loopt al tegen de avond, en we kunnen nergens anders slapen. Morgen zullen mijn oom en tante alles regelen. Alstublieft, laat ons vannacht in ieder geval hier slapen.”

De vrouw keek de jongen aan en knikte toen langzaam.

“OK,” zei ze. “Ik geef je de sleutel voor vannacht. Maar jullie kunnen hier echt niet langer blijven.”

“Ik zal het doorgeven,” zei Dick terwijl hij de sleutel dankbaar aannam. “Dank u wel.”

Op een holletje ging Dick terug naar de anderen. Daar vertelde hij het hele verhaal.

“Dat is vreemd,” zei George. “Ik dacht dat alles goed afgesproken was.”

“Ja,” knikte Julian. “Ik ook. Maar ja, morgen komen tante en oom, en dan zullen we wel verder zien. Ik hoop alleen dat er niet te veel problemen zullen zijn. Tante heeft al genoeg aan haar hoofd.”

“Laten we naar binnen gaan,” zei Annie. “Ik heb honger.”

De kinderen betraden het huisje. Ze lieten George trots alles zien.

“Kijk,” zei Julian, “drie slaapkamers. Een voor jullie, een voor ons, en een voor tante en oom.”

“Schitterend,” zei George. “We zullen het vast naar ons zin hebben!”

Het huisje was flink groot. Naast de drie slaapkamers was er nog een grote woonkamer met in een hoek een lange eettafel waar wel acht mensen om konden zitten! En er was een ruime keuken, waar ook een tafel stond, waar vier mensen konden zitten. Buiten was een schuur, waarin George allemaal spelletjes ontdekte, en er waren een paar hokken. George bestudeerde de hokken nauwkeurig en haalde haar neus op.

“Niet veel soeps, Timmy. Maar ik vrees dat je het ermee moet doen.” zei ze tegen haar hond. “In ieder geval blijf je vannacht nog bij mij. Je hoeft hier pas morgen in te slapen.”

Het meisje had nog niemand van haar plannen verteld, maar ze was vastbesloten vannacht Timmy in haar slaapkamer te laten slapen! Morgen zou dat niet meer kunnen. Dan zou haar moeder erop letten dat Timmy 's avonds naar zijn hok ging. Maar vannacht was George's moeder er nog niet, en niemand zou het meisje kunnen overhalen Timmy nu al in een hok te doen!

Annie had overal de ramen opengezet, en was nu in de keuken bezig.

“Laten we de tafel in de keuken maar dekken,” zei ze. “De tafel die in de woonkamer staat, is veel te groot.”

Dat vonden de anderen een goed idee, en Julian dekte de tafel in de keuken.

De kinderen zaten aan een heerlijk maal. Annie had in de voorraad die Dick en Julian vanochtend hadden ingepakt, rijst gevonden, een blik dorperwten, en een blik goulashvlees. Als toe hadden ze vanillecrème met ananasschijven in siroop; en voor ieder een grote appel.

“HmMMM, dat was lekker,” zei Dick na afloop terwijl hij zich tevreden over zijn buik wreef. “Ik vind dat Joan goede dingen voor ons heeft ingepakt.”

“De afwas doen we maar morgen,” besloot Annie. “Ik begin erg moe te worden. Het was vandaag ook zo'n lange reis.”

“Ja, we gaan allemaal snel naar bed,” zei Julian. “Wanneer we er nu vroeg in liggen, kunnen we morgen des te vroeger opstaan en van de dag genieten.”

“Ik wil nog even een rondje wandelen,” zei George. “Bovendien moet Timmy nog worden uitgelaten. Wie loopt met me mee?”

Dick wilde wel mee. Julian besloot in het huisje bij Annie te blijven. En zo gingen Dick en George met Timmy op pad. Ze liepen door het bos waar het al aardig donker begon te worden. De zon was nog niet onder, maar hij was al wel aan het dalen. En de schaduwen in het bos werden dieper.

“Waar is dat huis nu, waar Annie dat licht heeft gezien?,” vroeg George aan Dick.

Dick keek George lachend aan.

“Oh George, het is echt helemaal niets,” antwoordde hij. “Annie heeft het zich vast verbeeld. Maar heb nog even geduld, we komen er zo langs.”

Inderdaad doemde even later in de verte een hekwerk op. Al van ver kon George een van de bordjes lezen die op het hek waren vastgemaakt.

“Gevaar! Niet betreden!”, stond er op.

Toen zag George ook het gebouw. Het was een groot huis dat van hetzelfde geelachtige steen was gebouwd als het huis waarin de kinderen logeerden. Maar de ramen waren dichtgetimmerd, en de

tuin eromheen was door onkruid overwoekerd. George bleef stil staan en bestudeerde het huis grondig.

“Zo op het eerste gezicht, zie ik niets bijzonders,” zei ze. “Het ziet er verlaten uit.”

“Ja, dat is het ook,” antwoordde Dick ietwat ongeduldig.

“Verlaten en gevaarlijk. Denk erom dat je niet binnen die hekken komt, hoor!”

Overal op de hekken waren die bordjes: “Pas op! Gevaar!”.

George vroeg zich af wat het gevaar kon zijn. Ze vroeg het aan Dick.

“Oh, waarschijnlijk staat het huis op instorten,” zei Dick. “Een vrouw in het dorp wist ons te vertellen dat het al heel lang leegstaat. Je gaat er niet in hoor, George !”

Maar George antwoordde niet. Geïnteresseerd staaarde ze naar het grote huis.

“En kun je dit huis dus zien vanuit onze slaapkamer?,” vroeg ze.

“Vanuit de onze niet,” antwoordde Dick. “Wij slapen aan de achterkant. Maar vanuit jullie kamer, en ook vanuit de kamer van tante Fanny en oom Quentin, kun je het huis zien liggen.”

“Maar kom op, het wordt nu snel donkerder. Laten we teruggaan.”

George riep Timmy bij zich, en de twee kinderen haastten zich naar hun huisje toe. Julian had achter de keukendeur nog opengelaten, en daar glipten ze naar binnen. George sloot de keukendeur achter zich dicht en schoof de grote grendels die daar waren eroverheen. Dick keek even bedenkelijk toen hij zag dat Timmy ook mee binnen was gekomen, maar hij zei niets. Hij wist dat George haar hond graag bij zich had.

Midden in de nacht werd George wakker. Timmy stond op zijn vier poten bovenop haar bed en staaarde waakzaam naar het raam. “Timmy, wat is er?,” vroeg George slaperig. Ze besloot een kijkje te nemen. Ze schoof haar bed uit, en liep op haar blote voeten naar het raam toe. Zachtjes tippelde Tim achter haar aan.

Het meisje schoof de gordijnen een klein stukje opzij, en keek toen naar buiten. Naast haar wurmde Timmy zich ook voor het raam. Het raam was laag genoeg om hem ook naar buiten te laten kijken, en met zijn tweeën keken het meisje en de hond de nacht in.

George zag niets. Maar ze wist dat Timmy niet voor niets wakker was geworden. Dus bleef ze nog een poosje stil kijken. Maar Timmy kreeg er genoeg van. Hij tippelde weer terug naar het bed, en met een grote zucht ging hij weer liggen. Toen George dat zag, liet ze het raam ook in de steek, en ging ook weer terug naar bed. De volgende ochtend vertelde George de anderen wat vannacht was gebeurd.

“Timmy moet iets gehoord hebben”, zei ze.

Maar de anderen waren daar niet zo zeker van.

“Je hebt toch niets gezien?”, vroeg Julian. Misschien dat Timmy een konijn heeft gehoord. Je weet hoe dol hij is op konijnen.”

“Als Timmy bij elke konijn die hij hoort rechttop zou gaan staan, zou hij in Kirrin niet meer kunnen slapen,” antwoordde George verontwaardigd. “Ik zeg je dat er iets was.”

“En wat dan nog, wat zou je er mee willen doen?,” vroeg Dick.

George viel stil. Dat wist ze ook niet, maar het had haar zo geweldig nieuws geleken. Ze vond het vervelend dat de anderen het niet serieus namen. Ze zette een pruillip op en zei niets meer. “Laten we nu alsjeblieft geen ruzie maken,” zei Annie. “Het is de enige dag dat we onder elkaar zijn. Vanavond komen oom en tante. Wat gaan we vandaag doen?”

Ja, wat zouden ze gaan doen? De vier kinderen maakten plannen.

“Ik heb zin in een wandeling,” zei Dick. “Een lekkere, lange wandeling door het bos.”

“Ja,” viel Annie hem bij. “En laten we dan weer picknicken aan de rand van dat beekje. Het is heerlijk om daar te zitten en het water te horen kabbelen.”

“Dat is een goed idee,” antwoordde Julian.

“Wacht, ik pak de kaart,” zei Dick. “Dit huisje heeft er een van de omgeving, en tijdens de vakantie hebben we die heel veel gebruikt.”

Hij stond op en ging naar de woonkamer toe. Even later was hij weer terug met de kaart. Hij vouwde de kaart open en spreidde hem over de tafel uit.

“Niet over de broodjes leggen,” waarschuwde Annie terwijl ze vlug de mand met broodjes in veiligheid bracht.

Maar Dick had haar niet gehoord. Met zijn wijsvinger prikte hij op de kaart.

“Kijk, daar zitten we nu,” zei hij.

Alle vier de kinderen bogen zich over de kaart heen.

“Kijk, dat is het verlaten huis,” zei George, en ze wees het aan op de kaart. “Er staat iets bij geschreven. Julian, kan jij lezen wat het is? Ik zit er verkeerd voor.”

“Er staat 'Zonnehoven,’” antwoordde Julian. “Dat moet vast de naam van het huis zijn. Ik herinner mij dat dit huis 'Sterrehoven' heette.”

“Ja inderdaad,” zei Dick. “En het huis van de eigenaars heet 'Maanhoven'! De drie huizen horen bij elkaar!”

“Dat is interessant,” zei George. “Zijn er nog meer gebouwen die erbij horen? Dick, kun je wat zien op de kaart?”

“Nee, niet meer,” antwoordde Dick. “Dit bos is vrij verlaten. Deze drie huizen zijn de enige die er zijn.”

“Laten we kijken waar we vandaag heen gaan,” zei Julian. “Met zijn vinger wees hij op de kaart. Kijk, hier zijn we nog niet geweest. Laten we dat gaan verkennen. En dan tegen het middaguur dalen we af naar de plek bij de beek om daar te picknicken. Zie je, dat ligt hier.”

“Heerlijk,” zei Annie. “Ik verheug me erop weer bij de beek te zijn. Ik ben benieuwd of daar nog steeds van die mooie bloemen staan. Als dat zo is, pluk ik er een paar voor hier in het huisje.”

Dat was dan afgesproken. De vier kinderen ruimden op, pakten hun spullen bij elkaar, en even later gingen ze op pad.

Hoofdstuk 4: Vreemde dingen.

Het was heerlijk door het bos te wandelen. Het was nog vroeg, en het bos geurde nog naar de nacht. De kinderen snoven de lucht diep in.

“Heerlijk,” zei Dick, “ik vind zeelucht heerlijk, maar boslucht ook.”

“Apart hè, dat elke streek zijn eigen lucht heeft,” merkte Annie op. “Ik vind de geur van gras die over de weilanden hangt ook erg lekker.”

“En de geur van bloeiend heide,” voegde Julian eraan toe. “Dat is ook zo fijn. En elke lucht brengt weer andere herinneringen bij mij naar boven. Als ik de hei ruik, denk ik aan onze vakanties op de hei, en aan paardrijden. En als ik de zee ruik, dan ben ik altijd op Kirrin.”

“Kirrin ruikt het beste van allemaal,” zei George. “Er is geen plek op de wereld waar het lekkerder ruikt.”

“Jawel, in Timmy's vacht,” antwoordde Annie gevat.

Daar moest iedereen om lachen. George zelf het hardst.

De vier kinderen wandelden opgewekt verder. Het was een heerlijke dag. Bewolkt, dat wel. Maar verder niet te warm en niet te koud. En de kinderen misten de zon niet eens zo. Het bos was zo dichtbegroeid, dat ze hem toch nauwelijks zouden hebben gezien.

Het bos was inderdaad geweldig. Het leek haast ongerept. Er waren geen aangelegde paden, en de kinderen liepen over gras en over kleine modderpaadjes, die waarschijnlijk door dieren waren gemaakt. Julian lette goed op in welke richting ze gingen. Hij had de kaart bij zich. Daarop stonden enkele kenmerkende punten getekend die hij goed in de gaten moest houden. Maar het eerste gedeelte van de route kende hij wel, omdat hij, Dick en Annie deze al veel tijdens hun vakantie hadden gelopen.

Maar spoedig sloegen de kinderen een paadje in die ze nog niet eerder hadden gehad. Nu werd het zaak goed op te letten. Julian

hield de kenmerkende punten goed in de gaten, en hij was opgelucht toen hij de eerste bereikte: Een hele grote eikenboom waarvan twee stammen zodanig krom waren gegroeid dat ze met zijn tweeën een O vormden. De eikenboom werd daarom de 'Ring van Eik' genoemd.

“We zitten goed, jongens!,” riep Julian tegen de anderen toen hij de boom zag. “Blijf dit pad maar volgen, dan gaan we in de goede richting.”

Het was stil in het bos. De vier kinderen kwamen niemand tegen. Timmy liep kwispelstaartend heen en weer. Hij snuffelde hier, hij snuffelde daar. Soms bleef hij achterop, en soms liep hij een heel eind voor de kinderen uit. De vier kinderen genoten van de rust, de natuur, en van het gezelschap van hun vijven. Al babbelend wandelden ze verder. Onverwacht ging het ineens omhoog.

“Hé, ik had niet verwacht dat hier een heuvel zou zijn,” zei Dick. “Staat dit op de kaart, Julian?”

Julian haalde de kaart weer tevoorschijn en bestudeerde hem.

“Er staan geen hoogtelijnen op de kaart,” antwoordde hij. “Maar even voor ons uit zie ik wel een getalletje staan. 369 staat daar.”

“Dan is dat denk ik de top van de heuvel,” antwoordde George.

“Het getalletje geeft de hoogte aan. Laten we daar naar toe gaan.”

Dat vonden de anderen een goed idee, en de Vijf vervolgden hun toch door het bos. De grond ging nu steeds steiler omhoog. Ook zagen de kinderen steeds meer rotsblokken tussen de bomen liggen.

“Ik denk dat we er nu bijna zijn,” zei Julian op een gegeven moment. “Op de kaart was het niet zo ver.”

“Daar schijnt een heleboel licht tussen de bomen,” wees Dick. “Ik wed dat daar de top is.”

De kinderen liepen in de richting die Dick aangewezen had, en inderdaad kwamen ze daar op de top. Maar wat een bijzondere top was het! De bomen hielden opeens op, en de kinderen kwamen op een met gras begroeide open plek die bezaaid was met rotsblokken.

De open plek liep nog een klein stukje verder omhoog, maar niet

veel verder, want onverwachts stak daar een grote rotsformatie de lucht in. Het was een heel lange, smalle rotsformatie die precies vanaf het hoogste punt van de open plek omhoog rees. De formatie leek gemaakt van rotsblokken in verschillende maten die lukraak op elkaar waren gestapeld. Bovenaan kromde de stapel een beetje om. Het geheel leek daardoor net op een vinger die zich waarschuwend ophief.

“De vinger,” zei Julian. “Deze naam staat ook op de kaart. Wat een zonderlinge stapel.”

“Zou hij door mensen zijn gemaakt?,” vroeg Dick.

“Ik weet het niet,” antwoordde Julian. “Feit is wel dat het hier rondom is bezaaid met rotsblokken.”

“Ik ga proberen erop te klimmen,” zei George doelend op de rotsstapel. “Bovenop kun je vast over de bomen uitkijken. Ik denk dat je daar een prachtig uitzicht hebt!”

“Goed idee! Ik ga met je mee,” zei Dick.

De twee kinderen deden hun rugzakken af, en renden naar de rotsformatie. Luid blaffend volgde Timmy hun.

Julian en Annie bleven achter. Ze keken toe terwijl Dick en George aan hun klimpartij begonnen. De twee kinderen konden goed klimmen, en spoedig zaten ze al op een flinke hoogte.

Timmy was beneden blijven staan. Even had hij geprobeerd George na te klimmen, maar toen hij erachter kwam dat hem dat niet zou lukken, had hij zijn pogingen opgegeven. Nu keek hij omhoog en moedigde zijn bazin al blaffend aan. Zijn ogen lieten haar geen ogenblik los.

Hoger en hoger klommen Dick en George. Omdat de rotsformatie erg onregelmatig was, was het klimmen niet erg moeilijk. Maar af en toe moesten ze wel even zoeken. Na een poosje had Dick de top bereikt. Tevreden ging hij staan, en hij reikte George een helpende hand toe. Toen George ook op de top was, gingen ze allebei recht overeind staan, en keken om zich heen.

“Oh, je kunt hier inderdaad heel ver zien!,” riep Dick naar Julian en Annie beneden. “Dit is vast het hoogste punt in de regio. Overal kun je heel ver kijken. Ik zie zelfs het treinspoor!”

“Zie je ons huis?,” riep Julian van beneden terug.

George en Dick keken goed.

George zag iets en wees het Dick aan. Dick keek nog eens goed.

De twee praatten druk.

“Wat zien jullie?,” vroeg Julian van beneden. Hij werd wat ongeduldig. Graag had hij ook daar bovenop gestaan, maar hij wilde Annie niet alleen beneden laten.

“We zien een schoorsteen,” riep Dick naar beneden. “Maar we weten niet of het die van ons huis is.”

“We denken van wel,” voegde George daaraan toe. “Want er komt rook uit.”

“Maar het ziet er niet zo uit, als de schoorsteen van ons huis,” ging Dick verder. “Volgens mij ziet de onze er anders uit.”

“Die van 'Maanhoven' misschien? Het huis van de eigenaars?,” riep Annie naar boven. Ze had haar handen als een toeter om haar mond gevouwen en riep daar doorheen.

“Woef,” zei Timmy als antwoord, en kwam naar haar toe gelopen.

“Nee, 'Maanhoven' is te klein,” antwoordde Dick. “Die komt niet eens boven de bomen uit. En eigenlijk komt ons huis ook niet boven de bomen uit. Bovendien, waarom zou er rook uit ons huis moeten komen? We zijn er niet!”

Het was een raadsel. Dick en George kwamen weer naar beneden. Tijdens het klimmen discussieerden ze nog na over welk huis ze nu hadden gezien. Het kon 'Maanhoven' niet zijn geweest, dus het moest of 'Zonnehoven' of 'Sterrehoven' zijn geweest. Andere huizen waren er niet. Maar waarom zou er rook uit de schoorstenen van die huizen komen? Ze waren allebei leeg.

“Er zijn twee mogelijkheden,” zei Dick terwijl hij met zijn linkervoet naar een steunplaats zocht om af te dalen. “Of Tante Franny en oom Quentin zijn al in ‘Sterrehoven’, of in 'Zonnehoven' is inderdaad wat gaande.”

“Ik denk dat mijn vader en moeder er nog niet zijn,” antwoordde George terwijl ze wachtte tot Dick op die plek weg was en zij er langs kon. “Het is nog vroeg. Dus dan moeten we 'Zonnehoven' hebben gezien.”

Na een klein poosje waren de twee kinderen weer beneden. Ze werden begroet door een enthousiaste Timmy die blij was dat zijn bazinnetje er weer was.

Julian en Annie kwamen ook aanlopen.

“Vreemd van die rook,” zei Julian die er ook over na had zitten denken. “Of tante en oom zijn al gearriveerd, of de rook komt uit 'Zonnehoven' en dan is dat huis dus niet zo verlaten als we dachten.”

Hij had dezelfde conclusie getrokken als Dick en George.

“En ergens heb ik het gevoel dat het dat laatste is,” antwoordde Dick. “De schoorsteen die we zagen, was volgens mij anders dan de schoorsteen van ons huis. Maar ik zal vanavond onze schoorsteen nog eens goed bekijken. En dan weten we zeker of hij het was of niet.”

“Ooh, een raadsel,” zei Annie.

“Nee, misschien een nieuw avontuur,” antwoordde George met schitterende ogen.

Direct werd Annie's gezicht wat angstig.

“Nee, denk je echt?,” vroeg ze aan George.

“We zullen wel zien,” antwoordde Julian vlug. “Kom laten we naar onze picknick plaats gaan. Dat veldje bij de beek met die bloemen.”

Direct knapte Annie weer op.

“Ja,” antwoordde ze verlangend. “Dat heerlijke veldje. George, je zult het er ook geweldig vinden. Je zit daar heerlijk. Gewoon vredig. En niets van avonturen.”

Maar het lot bepaalde dat juist daar hun avontuur zou beginnen!

Het veldje was niet ver meer, en spoedig bereikten de Vijf het. George stond stil van verbazing. Annie had niet overdreven. Schilderachtig, als uit een boek, lag een stukje gras tussen de bomen en struiken. Aan een kant werd het veldje begrensd door een beekje dat kronkelend zijn weg zocht. Het water kabbelde over de ongelijke bodem, en gaf een heerlijk, fris geluid. Maar het

mooist waren wel de bloemen die er bloeiden. Het plekje was bezaaid met fijne witte, gele, blauwe en roze bloemen, en zag er fantastisch uit.

“Mooi hè?,” zei Annie tevreden. “Hier eten we onze lunch.”

Uitgelaten rende Timmy naar het beekje toe. Aan de waterkant bleef de hond even staan. Hij snuffelde aan het water, en toen plonsde hij er zomaar in!

“Die Tim!,” lachte George terwijl ze naar haar hond keek. “Het is dat het niet warm genoeg is, anders was ik zelf ook in dat beekje gesprongen. Wat een mooi, helder water is dat, zeg!”

Aandachtig turend naar de bodem plaste Tim in het beekje rond. Maar na een poosje kwam hij er al weer uit. Annie was namelijk bezig de picknickmand uit te pakken, en Tim wist wat dat betekende: Eten!

Niet veel later zat iedereen te genieten van de lunch die ze mee hadden genomen. Het was de hele dag nog bewolkt geweest, maar juist toen de kinderen daar zo zaten, kwam de zon door en scheen over de open plek.

“Hé, de zon,” zei Annie. “Die mis ik hier wel, hoor. Het is hier zo vaak bewolkt!”

“Het schijnt dat dit bos precies op een plek ligt waar wolken overheen trekken,” vertelde Julian. “Ergens verderop ligt een groot meer. Door verschil in temperatuur tussen water en het land, ontstaan daar altijd wolken, en die trekken dan hier overheen. Dit is een ideale plek voor oom Quentin.”

Meteen moest iedereen aan George's vader denken.

“Ik ben benieuwd hoe hij het maakt,” zei George, doelend op haar vader. “Ik hoop dat mijn ouders een goede reis hebben.”

De kinderen aten verder van hun lunch en genoten van de rust op het veldje. Maar opeens schoot een bruine flits langs hun heen.

Alle kinderen schrokken op.

“Hola, wat was dat?,” vroeg Dick. Maar toen zagen ze het al.

“Het is een hond!,” riep George uit.

Ze had gelijk. Een vreemde hond was het veldje op komen rennen. Deze hond rende nu uitgelaten op Timmy af, en bleef toen vlak

voor hem staan. Hij kwispelde met zijn staart, en met zijn ogen keek hij Timmy vragend aan alsof hij wilde zeggen: Kom je met me spelen?

“Woef!,” blafte Timmy en liep meteen naar de vreemde hond toe. De beide dieren besnuffelden elkaar voorzichtig, en toen gingen ze er allebei als een pijl uit een boog vandoor!

“Eleor!,” klonk een stemmetje vanaf de rand van de open plek.

“Eleor, kom hier!”

De kinderen keken, en zagen een jongen van een jaar of acht aan de bosrand staan. De jongen droeg een veel te grote broek, en zag er erg smoezelig uit. Hij had de kinderen niet gezien maar keek naar de twee honden die in een hoekje van het veld aan het stoeien waren.

“Eleor!,” riep hij nogmaals.

“Hallo!,” riep Julian naar de kleine jongen. “Is die hond van jou? Onze Tim zal hem niets doen. Ze spelen alleen.”

Pas nu zag de kleine jongen de vier grote kinderen op het veldje zitten.

“Hallo!,” riep hij terug. Hij stapte de open plek op en liep naar de kinderen toe.

“Wat doen jullie hier?”

“We picknicken.” antwoordde Annie, “Wil je ook een broodje?”

De jongen knikte en ging zitten. Annie gaf hem een broodje, en de jongen begon er gretig van te eten.

“Is die hond van jou?,” vroeg Julian aan hem.

De jongen knikte. “Ja,” antwoordde hij met volle mond. “Hij heet Eleor. Hoe heet jullie hond?”

“Onze hond heet Timmy,” antwoordde George ernstig.

“Wat lijken de twee honden op elkaar,” zei Annie die vanaf haar plaats naar de stoeipartij van de twee honden zat te kijken. “Ze zijn allebei even groot en hebben bijna dezelfde snoet. Alleen is Eleor iets lichter dan onze Tim.”

“De twee honden zouden best familie van elkaar kunnen zijn,” beaamde Dick. “En ze schijnen het opperbest met elkaar te kunnen vinden.”

Inderdaad waren de twee honden enthousiast met elkaar aan het spelen. Ze rolden over elkaar heen, en zaten elkaar dan weer achterna. Hun uitgelaten geblaf schalde over de open plek. “Eleor mag hier helemaal niet komen,” zei de kleine jongen. “Waarom niet?” vroeg Annie verbaasd. “Hoe heet jij eigenlijk?” “Mijn naam is Bram,” antwoordde de kleine jongen. Hij rekte zich op en duwde trots zijn borst naar voren. “Ik ben Bram de Vijftiende.”

Dit was een merkwaardig antwoord, en de vier kinderen keken hem dan ook vol verbazing aan.

“Je bedoelt, dat je nog 14 broers hebt die ook Bram heten?” vroeg Dick voorzichtig. Hij wist niet wat hij eruit moest opmaken.

De kleine jongen keek beledigd.

“Doe niet zo stom,” zei hij tegen Dick. “Ik heet Bram de Vijftiende omdat ik koning ben.”

De vier kinderen wisselende onderling blikken uit.

“Oh,” antwoordde Julian toen luchtig. “Koning. Van welk land?” Bram strekte zijn arm uit en wees met zijn vinger.

“Daar,” zei hij. “Van Zonnehoven.”

Dat was wel een heel eigenaardig antwoord.

“Zonnehoven?” vroeg George direct. “Maar is dat huis niet verlaten?”

De jongen trok vlug zijn arm in.

“Nee,” antwoordde hij. “Dat is mijn koninkrijk.”

“Heb je onderdanen?” vroeg Annie die besloot het spelletje mee te spelen.

De kleine jongen knikte.

“Ja, ik heb een onderdaan,” antwoordde hij. “En ik heb drie soldaten. De soldaten bewaken mijn onderdaan. En Eleor bewaakt mijn rijk. “

“Niemand komt in mijn koninkrijk zonder mijn toestemming,” voegde hij er trots aan toe.

De kinderen wisselden opnieuw blikken met elkaar uit.

Maar voor ze de kleine jongen nog verder konden ondervragen, werd hun aandacht ineens door iets anders getrokken. Een zielig hondengehuil klonk op.

“Timmy!,” riep George direct en sprong verschrikt op. “Tim, wat is er aan de hand?” Ze sprintte weg over het veld, gevolgd door de andere vier kinderen. Maar het was niet Timmy die zo had gehuild. George’s hond was kerngezond en keek de naderende kinderen ernstig aan. Het was Eleor. De hond van de jongen lag op de grond en maakte kermende geluiden.

“Eleor!,” zei Bram verschrikt. Hij drong zich naar voren en knielde bij zijn hond neer. “Eleor, wat is er gebeurd?”

George pakte Eleor voorzichtig beet en onderzocht hem.

“Het is zijn poot,” vertelde ze de kleine jongen. “Het hangt helemaal slap, zie je. Het is gebroken of gekneusd.”

Timmy stond er zielig bij. Hij kwam naar voren en snuffelde de andere hond. Toen gaf hij Eleor een grote lik.

“Kijk, Timmy heeft medelijden met Eleor,” zei Annie. “Ik zou willen weten wat er is gebeurd.”

“Daar zullen we nooit achterkomen,” antwoordde George. “Eleor moet worden verzorgd. Kijk, hij heeft ook een wond. In mijn tas heb ik een goedje dat ik altijd bij Tim gebruik als hij gewond is. Het helpt ontzettend goed. Laten we Eleor naar ons huis brengen.”

Bram streelden Eleor's kop. Er stonden tranen in zijn ogen.

“Wordt Eleor weer beter?,” vroeg hij angstig.

“Natuurlijk,” antwoordde George schamper. “Maar hij moet mee naar ons huis. Ik zal hem dragen. Opgepast allemaal, dan til ik hem op.”

George pakte de grote hond voorzichtig beet en tilde hem toen op.

Hij was zwaar, en het meisje moest al haar kracht gebruiken.

“Gaat het wel?,” vroeg Julian bezorgd.

Ondanks de inspanning knikte George van 'ja'.

“Ik ben gewend Timmy te dragen,” zei ze. “Kom laten we gaan. Hoe eerder we thuis zijn, hoe beter.”

Vlug ging het groepje terug naar 'Sterrehoven'.

Hoofdstuk 5: Bram en Eleor.

Het was zwaar Eleor te dragen. Halverwege nam Julian het van George over. En later nam het Dick het over.

Bram liep zielig met de anderen mee.

“Eleor zal heus beter worden, Bram,” troostte Annie hem.

“Bram de Vijftiende,” verbeterde Bram het meisje. “Ik ben koning.”

“Ach kom,” zei George die haar vermoeide armen zat te masseren.

“Je bent toch niet echt koning?”

Hier werd Bram een beetje boos.

“Ik ben wel koning,” antwoordde hij koppig. “Koning van de Zonnehoven. Ik ben Bram de Vijftiende. Eigenlijk moeten jullie mij aanspreken met 'Hoogheid', maar omdat jullie zo aardig voor Eleor zijn, beschouw ik jullie als mijn vrienden.”

“Dat is aardig van je,” antwoordde George spottend. Ze wisselde een blik met Annie. Wat een merkwaardige jongen was dit!

Maar de jongen zat wel in over zijn hond. Voortdurend keek hij bezorgd naar hem op, en steeds raakte hij hem even aan.

“Het is natuurlijk zijn enige vriend,” dacht Julian die dit allemaal zag. “Ik ben benieuwd waar hij woont. Dat moeten we straks vragen.”

Het stel kwam aan bij 'Sterrehoven'. Het huis was nog stil.

George's vader en moeder waren kennelijk nog niet gearriveerd.

Het meisje ging naar haar slaapkamer en haalde het potje zelf uit haar tas. In de keuken waste ze vervolgens Eleor's poot.

“De wond valt mee,” vertelde ze de anderen. “Zie je, het is alleen wat geschaafd. Ik doe er nu van het zelf op.”

Rustig liet Eleor alles ondergaan. Af en toe kermde hij een beetje, maar hij bleef rustig liggen terwijl George hem behandelde.

“Het is een flinke hond,” zei Julian bewonderend terwijl hij Eleors kop streekte

George was nu klaar met smeren. “Nou,” zei ze. “Laten we eens kijken hoe het met de poot is.” Voorzichtig pakte ze de gewonde poot bij het gewricht beet. Direct kromp de hond in elkaar.

“Dat ziet er niet zo best uit,” merkte Dick op.

“Nee,” antwoordde George. Hier moet de dierenarts naar kijken.

“Julian, kan jij er een bellen?”

“Dat is goed,” antwoordde Julian, en verdween naar de woonkamer om te bellen.

“Wordt Eleor weer beter?,” vroeg Bram ongerust. Met zijn vieze handje streelde hij de hond over diens rug.

“Jawel,” antwoordde George. “Maar hij zal wel flink moeten rusten.”

Daar was Julian al weer terug.

“De dierenarts komt meteen,” antwoordde hij. “Zeg Bram, waar woon je?”

“Bram de Vijftiende,” verbeterde Bram hem direct gewoontegetrouw. “Ik heb je al verteld waar ik woon. Ik woon in de Zonnehoven.”

“Dat kan niet,” zei Dick. “Dat huis staat leeg.”

“Het huis is niet leeg,” zei Bram, en trok opnieuw een koppig gezicht. “Ik woon er, en Eleor woont er. En mijn onderdanen wonen er.”

“Wie zijn je onderdanen?,” vroeg Julian nieuwsgierig.

Direct trok Bram een gesloten gezicht.

“Dat mag ik niet zeggen,” antwoordde hij. “Landsbelang.”

George trok verbaasd een wenkbrauw op. “Landsbelang?,” vroeg ze.

Maar daar ging Bram niet op in.

“Zeg Bram,” vroeg Annie.

“Bram de Vijftiende,” onderbrak Bram haar meteen. “Of zeg anders 'Majesteit'.”

Annie schudde geërgerd met haar hoofd.

“Het gaat erom hoe we Eleor straks naar jouw huis krijgen,” ging ze verder. “Ik denk niet dat de hond kan lopen. Kunnen een paar van jouw soldaten Eleor komen ophalen?”

Tot haar verbazing schudde de kleine jongen met zijn hoofd van 'nee'.

“Geen van mijn onderdanen mag mijn land verlaten,” antwoordde hij. “Eleor had mijn land ook niet mogen verlaten, maar hij brak uit.”

Dit was zo'n gek antwoord dat de vier kinderen nu zeker wisten dat Bram maar een spelletje speelde. Julian werd wat ongeduldig. “Nu luister eens Bram,” zei hij.

“Bram de Vijftiende,” onderbrak Bram hem weer, gewoontegetrouw.

“Best, Bram de Vijftiende dan,” zei Julian geërgerd. “Maar nu luister je even. Dit is een serieuze zaak. Je hond Eleor is gewond en moet naar je huis worden vervoerd. Waar woon je?”

De kleine jongen legde troostend zijn hoofd op het lichaam van de hond.

“Dat heb ik je al gezegd,” antwoordde hij. “Al twee keer. Ik woon in de Zonnehoven.”

“Wie zijn je vader en moeder?,” vroeg Annie plotseling.

“Die heb ik niet meer,” antwoordde Bram. “Ik heb alleen nog een oom. Hij is een van mijn onderdanen.”

Op dit moment hoorden de kinderen een auto stoppen. Ze dachten dat het de dokter was, en vlug gingen ze naar de voordeur. Maar het was een taxi met daarin tante Fanny en ook Quentin.

“Vader, moeder, wat bent u vroeg!,” riep George en rende op hun af.

“Ja, het bleek niet zo ver meer te zijn,” antwoordde tante Fanny terwijl ze uitstapte. “Hallo kinderen. Hoe maken jullie het? Ah, en hier is Timmy ook.”

De vrouw bukte zich om de grote hond te strelen die naar haar toegelopen was. “Is alles goed?”

Ze was verbaasd toen ze de kleine, vieze jongen bij de voordeur ontdekte.

“Wie is dat?,” vroeg ze.

“Dat is Bram, moeder,” antwoordde George. “Zijn hond is gewond en ligt nu in de keuken. Zodirect komt de dierenarts.”

“Een vreemde hond? Dierenarts?,” vroeg tante Fanny. “Kinderen, ik weet niet wat jullie allemaal hebben uitgevoerd. Maar ik ga eerst voor mijn man zorgen. Daarna moeten jullie me maar alles vertellen.”

“Hoe is vader?,” vroeg George.

“Best,” antwoordde tante Fanny. “Naar omstandigheden dan. De reis heeft hem flink vermoeid. Ik zal blij zijn wanneer hij in zijn bed ligt.”

De kinderen keken in de taxi. Daar zat oom Quentin nog. De man droeg een donkere zonnebril om het licht voor zijn ogen te temperen en zag nog erg bleek.

Daar kwam een tweede auto aanrijden.

“Dat is vast de dierenarts,” zei Julian. “Tante, als u zich nu om oom Quentin bekommert, dan zorgen Dick en ik voor jullie bagage. Annie kan een kop thee zetten voor de taxichauffeur. En George kan de dierenarts begeleiden.”

George’s moeder slaakte een diepe zucht. “Wat een drukte toch weer,” zei ze. “En we waren hier juist naartoe gekomen voor de rust!”

De vrouw keerde zich naar de auto en hielp oom Quentin uitstappen. Onderwijl laadden Julian en Dick samen met de taxichauffeur de bagage uit. De dierenarts had zijn auto geparkeerd en was nu ook uitgestapt. Hij werd door George direct naar de keuken geleid. Daar was ook Annie, in de weer met de theepot.

Bezorgd bekeek de dierenarts de poot van Eleor.

“Dat ziet er niet zo best uit,” zei hij. “Deze moet ik verbinden, en dan mag de hond drie dagen niet lopen. “

George knikte. “Daar was ik al bang voor,” antwoordde ze.

“Meneer, kent u de jongen? We hebben geprobeerd te vragen waar hij woont; maar het enige antwoord dat hij geeft, is dat hij op de 'Zonnehoven' woont.”

“Dat huis staat al jaren leeg,” antwoordde de dierenarts meteen, “daar woont niemand. Nee, ik ken de jongen niet.”

George zuchtte.

“Als we er niet achter kunnen komen waar hij woont, dan moeten we Eleor maar hier houden tot hij weer genezen is,” zei ze.

“Doe dat maar,” adviseerde de arts. Ik vind de jongen er onverzorgd uitzien. Het zou me niets verbazen als het een zwervertje is, hoewel dat in ons land niet voor moet komen. Maar die hond heeft echt rust nodig, dus als je hem hier kan houden, dan zou dat het beste voor hem zijn.”

“We zullen hem hier laten,” beloofde George de arts meteen.

Nooit had ze verwacht wat dit voor reactie bij Bram zou losmaken. De kleine jongen begon direct hard te huilen toen hij hoorde dat Eleor een paar nachten op 'Sterrehove' zou blijven.

“Maar dat kan niet,” hilde hij. “Ik heb Eleor nodig!”

“Stel je niet zo aan,” zei George geërgerd. “Je doet alsof je de hond voor altijd kwijt bent. Het is maar voor een paar dagen, en je kunt hem hier steeds komen opzoeken.”

Maar Bram bleef doorsnikken.

“Je snapt het niet,” zei hij. “Ik heb Eleor echt nodig. Hij moet het land bewaken.”

“Bram, hou nou eens op met die onzin!,” zei George kwaad. Ze had schoon genoeg van het ingebeelde koningschap van de jongen. “Je bent geen Koning. 'Zonnehoven' is een leegstand huis. Je woont ergens anders, of je hebt geen huis.”

Bram werd nu ook boos. Hij vergat zijn tranen en rekte zich uit.

“'Zonnehoven' is niet leeg,” zei hij trots. Het klonk bijna waardig.

“Het is mijn rijk. En het moet worden bewaakt. Ik beveel dat Eleor met me meegaat.”

“Eleor kan niet lopen,” antwoordde George. “En jij kan hem niet tillen. Toe, denk nu aan de hond. Hij heeft rust nodig.”

“En ik heb mijn bewaker nodig,” zei Bram.

“Waarom?,” riep George uit. “Je bent geen koning. Je beeldt het je alleen maar in.”

“Ik ben wel koning!,” riep Bram fel terug. “Koning van de 'Zonnehoven'! Goed, Eleor blijft hier. Maar ik heb bewaking nodig. Timmy moet die rol overnemen. Vannacht gaat Timmy met mij mee.”

“Geen sprake van!,” zei George meteen. “Timmy is van mij. En hij blijft bij mij.”

“Wat is hier aan de hand,” vroeg Julian die de keuken binnenkwam. “George, we kunnen jullie helemaal boven horen. Denk toch aan je vader!”

“Die jongen wil Timmy meenemen,” zei George woedend. “Dat sta ik niet toe.”

“Natuurlijk doen we dat niet,” zei Julian meteen. “Maar waarom zou Bram jouw Tim willen meenemen?”

“Hij zegt dat zijn land moet worden bewaakt,” antwoordde George schamper.

“Ik heb Tim nodig,” zei Bram. “Het is in het belang van mijn land. Ik beveel dat Tim met me meegaat.”

“Jij hebt niets te bevelen, jongetje,” zei Julian direct tegen de kleine, groezelige jongen. “Luister, Tim is van George, en daarom blijft hij bij George.”

Direct begon Bram weer harder te huilen.

“Dat kan niet!,” snikte hij. “Dan komt mijn land in gevaar. En dan word ik afgezet als koning.”

“Net goed,” antwoordde George hardvochtig. Je beeldt het je te veel in.”

Maar Bram hoorde haar niet. Hard zat hij te huilen.

Midden in al deze drukte ging ineens de voordeurbel.

“De bel,” zei Annie verbaasd. “Wie kan dat nou zijn?”

Ze ging naar voren, opendoen.

De anderen hoorden haar bij de deur praten. De bezoeker werd naar de woonkamer geleid, en toen ging Annie de trap op naar boven.

“Ik vraag me af wie daar is,” zei Julian. “Ik ga eens een kijkje nemen.”

“En ik ga er vandoor,” zei de dierenarts. Hij begon zijn spullen terug in zijn tas te doen. “Denk er dus om dat die hond drie dagen moet rusten. Hij mag niet lopen, hij moet blijven liggen. Kunnen jullie daar voor zorgen?”

“Natuurlijk,” antwoordde George.

De dierenarts bukte zich naar Bram en gaf de jongen een vriendschappelijk kneepje in diens wang.

“Je hond wordt weer beter,” zei hij troostend tegen de kleine jongen. “Maar het is het beste als hij hier blijft. Toe, wees even flink en werk even mee. Het is in het belang van Eleor.”

Bram zei niets, maar knikte met een behuild gezicht.

“Ik ga er ook weer vandoor,” zei de taxichauffeur. “Ik zal tegelijk met u vertrekken. Dan wordt het wat rustig in huis. Ik heb begrepen dat meneer erg ziek is. Zeg het meisje maar dat de thee heerlijk heeft gemaakt. Mevrouw heeft me al voor de rit betaald, dus dat is in orde.”

“Ik zal u beide uitgeleide doen,” antwoordde George. Ze stond op en bracht de beide heren naar de voordeur. Toen ze terugkwam was Bram verdwenen. Alleen de beide honden waren nog in de keuken. Timmy stond bezorgd bij Eleor die zielig nog op de grond lag. Het meisje was verbaasd dat iedereen weg was, maar toen ze Eleor zo alleen zag liggen, kreeg ze direct medelijden met de gewonde hond.

“Och Eleor,” zei ze vriendelijk, terwijl ze de kop van de hond streekte. “Zullen we eerst eens een lekkere mand voor je klaarmaken? Je mag Timmy's mand gebruiken. Tim slaapt toch bij mij op bed. Ik weet niet waar je meester nu heen is. Maar het geeft ook niet. Vannacht blijf je bij ons. Kom, dan breng ik je naar je mand.”

Het meisje tilde de grote hond op. Voorzichtig liep ze er mee naar buiten, naar de hokken.

Ondertussen was tante Fanny naar de woonkamer gekomen. Annie had haar van boven gehaald. In de woonkamer trof de vrouw de eigenares van het huis aan. Met ernstige stem vertelde die dat ze niet in dit huis konden blijven logeren.

“Hoezo niet?,” vroeg tante Franny terwijl ze haar in de schoenen zong. “Toen we dit afspraken was het geen probleem.”

“De plannen zijn veranderd,” vertelde de eigenares. “Ik heb u nog geprobeerd te bellen, maar ik kon u niet bereiken. U kunt helaas niet blijven.”

“Maar, maar, ik heb een zieke man boven!,” zei tante Fanny verschrikt terwijl ze vertwijfeld een hand naar haar hoofd bracht. “Waar moet ik met hem heen?”

“Dat kan ik u niet vertellen,” antwoordde de eigenaresse stijfjes. “Het spijt me verschrikkelijk. Ik hoop dat u wat anders zult vinden.”

In een hoekje van de kamer stonden Julian en Annie bij elkaar. Ze hoorden het nieuws met afschuw aan.

“Mevrouw, onze oom is moe van de reis. Hij heeft dringend rust nodig. U kunt ons nu niet wegsturen,” probeerde Julian te helpen. De eigenaresse begon te twijfelen. Ze keek naar Julian, en toen naar tante Fanny die er echt radeloos uitzag. Een poos zei ze niets. “Nu goed dan,” antwoordde ze eindelijk. “Jullie kunnen vannacht hier nog blijven. Maar morgen moeten jullie echt vertrekken. Het spijt me werkelijk. Ik kan ook echt niet anders.”

“Waarom?,” vroeg Annie. Ze stond zelf verbaasd over haar brutaliteit. Maar ze was ook wel boos op de vrouw. Oom Quentin was erg ziek, en haar tante was radeloos. En dan mochten ze niet in dit huis blijven! Wat kon nu zo belangrijk zijn, dat die vrouw haar tante en oom juist in deze toestand dwong een ander onderkomen te zoeken?

Maar ze kreeg geen antwoord.

“Goed,” zei tante Fanny berustend. “We zullen een ander onderkomen zoeken. Als u mij nu wilt excuseren. Ik ben net aangekomen, en ik heb nog een boel te doen.”

“Dat is goed,” antwoordde de vrouw stijfjes en stond op. Annie en Julian deden de vrouw uitgeleide, terwijl tante Fanny zich weer vlug naar boven haastte. Toen de voordeur achter de eigenaresse dicht was, keken de twee kinderen elkaar aan.

“Wat een middag,” zei Julian. “Ik ben benieuwd hoe het nu in de keuken is. Ik hoop dat Bram nu niet meer huilt. Ik hoor hem in ieder geval niet meer.”

Tot hun verbazing troffen ze de keuken leeg aan. George was buiten.

“Bram is weggevlucht,” vertelde ze. “Ineens was hij verdwenen. Zeg, wie was dat?”

“De eigenaresse,” antwoordde Julian. “We mogen alleen vannacht nog blijven. Morgen moeten we dit huis verlaten.”

“Wat erg zeg,” zei George en ging staan.

“Weet mijn moeder al waar we heen moeten?”

“Nee,” antwoordde Julian. “Ik denk dat ik maar eens in het telefoonboek ga kijken. Hopelijk kan ik wat vinden. Voor morgen moeten we toch iets hebben.”

Die nacht kon George niet slapen. Voortdurend moest ze denken aan de gewonde Eleor. Dan weer aan Bram met zijn gekke verhalen, en dan weer aan het feit dat ze morgen moesten vertrekken. En hoe moest dat nu met Eleor? Die hond kon de komende dagen niet lopen. Moesten ze hem dan zo maar achterlaten? Weer dacht ze aan Bram. En dan weer aan de eigenaresse van het huis. Wat gemeen om haar vader zo de deur te wijzen! Een zieke man zette je toch niet buiten?

Wat voor reden had die vrouw eigenlijk opgegeven? George was zelf niet bij het gesprek geweest. Annie had haar ervan verteld. Maar volgens haar was er geen reden geweest. Steeds meer kreeg George het gevoel dat hier iets niet klopte. Dat hier iets speelde. Het vreemde licht dat Annie had gezien. Timmy die de afgelopen nacht zo vreemd had gedaan. En opeens wist George waarom ze niet kon slapen. Ze miste Timmy. Haar moeder had erop gestaan dat de hond in zijn hok sliep. En dus had George hem met pijn in haar hart bij Eleor achtergelaten.

Natuurlijk, ze miste de hond!

Dat was ook iets wat ze niet kon begrijpen. Waarom moest Tim 's nachts buiten in het hok slapen? Voor zover George had begrepen mocht hij overdag wel gewoon in huis. Was er iets, was er iets

waarvoor Timmy 's nachts uit de weg moest zijn? Iets dat aan de voorkant van het huis lag? 'Zonnehoven' misschien?

Op dat moment dacht George dat ze buiten iets hoorde. Direct spitste ze haar oren. Wat was dat? Een poosje lag het meisje doodstil te luisteren. Maar ze hoorde niets meer. Net wilde ze concluderen dat ze het zich verbeeld moest hebben, toen ze weer iets hoorde. Ja, nu hoorde ze het goed. Een geritsel en geschuifel klonk vanaf de achterkant van het huis. Daar was het hok van Timmy. Er gebeurde daar iets. En haar hond blafte niet! Wat was er aan de hand? George moest een kijkje nemen.

Hoofdstuk 6: Gebeurtenissen in de nacht.

Haastig schoot het meisje uit bed. Timmy, oh Timmy! Is alles goed met je?

Ze kon nog net haar overjas meenemen, en toen was ze de kamer uit. Zachtjes maar haastig sloop ze de trap af, en toen vloog ze naar de keukendeur. Ongeduldig ontdeed ze alle sloten van de deur, en toen was ze buiten. Timmy's hok stond open! George's hart kneep dicht, en ze rende er naar toe. De kop van Eleor kwam nieuwsgierig omhoog toen George naar binnen keek. Maar waar was Timmy? Timmy was er niet! Het meisje keek nog eens goed. Maar Timmy was werkelijk weg. Oh nee! Wat was er gebeurd? Hij zou toch niet ontvoerd zijn?

Opeens hoorde het George geritsel. Het klonk vanuit een bosje niet ver weg. Het meisje rende er naar toe. Ze maakte een bocht om een paar struiken, en toen zag ze ineens niet ver van haar twee gestalten lopen: een grote en een kleine. De grote gestalte droeg iets wat heel groot was, en slap in zijn armen hing. Haar Timmy! George's keel kneep dicht. Ze wist niet wat ze moest doen. Onwillekeurig begon ze de twee gestalten te volgen. Zacht sloop ze van struik naar struik.

De kleine gestalte was vast Bram. Het meisje herkende hem nu aan zijn postuur. Maar wie was die grote? En wat deden ze met haar Tim? En wat was er met hem gebeurd? Hij lag zo slap in de armen van de man, dat George heel erg bang was. Oh, als haar Timmy nog maar leefde!

De twee gestalten liepen in de richting van 'Zonnehoven'. Ze namen niet de weg, maar liepen dwars door het bos. George bleef hen volgen. Ze probeerde zo zacht mogelijk te doen, maar toch kon ze niet helpen dat af en toe wat dorre bladeren onder haar voeten ritselden, of dat een takje zacht brak. Ze hoopte dat de andere twee het niet hoorden.

Daar kwamen ze bij het hek dat rondom 'Zonnehoven' liep. De man en de jongen liepen een stukje langszij het hek, en toen

bleven ze staan. De jongen bukte zich, en rommelde aan het hek. George zag een opening verschijnen. Toen kropen de man en de jongen met de hond door de opening in het hek. Achter hen deed de jongen het hek zorgvuldig weer dicht.

George beefde. Ze was woedend. Te zien hoe die twee gluiperds zo met haar Timmy ervandoor gingen! Toen de twee gestalten verder liepen, was George snel bij het hek. In een ommezien had ze het ook open en kroop er doorheen. Toen ging ze de anderen achterna. Maar die waren niet ver doorgelopen. De man was gebukt, en had Timmy op de grond neergelegd. Nu kwam hij weer overeind.

“De hond zal zodirect wel bijkomen,” hoorde George hem tegen de jongen zeggen. “Nu, denk erom dat hij zijn taak voldoet. We rekenen op je.”

“Ja, oom,” antwoordde Bram bedeesd.

George zat achter een paar lage struiken, en bespiedde het tweetal. Ze was opgelucht dat Timmy niet dood was. Alleen verdoofd. En hij zou spoedig bijkomen! Nu, dan zou ze hem wel roepen, en dan zouden ze zich met zijn tweeën vlug uit de voeten maken. Ze hoefde alleen maar te wachten tot de hond weer bijkwam.

De grote man verwijderde zich. George keek hem na. Bram had hem 'oom' genoemd. Dus dat was de oom van Bram. Het leek George geen prettige vent. Ze vond het zielig dat de jongen bij zo'n man moest leven.

Bram zelf was bij Timmy achtergebleven. Hij streekte de grote hond die nog steeds roerloos op de grond lag liefdevol. George kreeg tranen in haar ogen toen ze het zag. Die arme Timmy! Ze overlegde bij zichzelf of ze niet nu al naar haar geliefde hond moest gaan. Maar ze besloot nog even te wachten. Beter kon Timmy, zodra hij weer bij kennis was, naar haar sprinten. Hij kon harder rennen, en dan hadden ze een voorsprong. Dus wachtte George ongeduldig tot de grote hond weer zou bewegen. Geknield bij Timmy, en strelend over zijn vacht wachtte Bram ook op dat moment.

Het duurde gelukkig niet lang. Ineens ging er een schok door de hond. Hij hief zijn kop op, en verbaasd spitste hij zijn oren.

“Ssst,” zei Bram meteen en hield een vinger tegen zijn lippen.

“Wees stil Tim.”

Maar Timmy was onrustig. Waar was hij? Wat was er gebeurd? Waar was George? Hij hief zijn neus in de lucht en snuften. Tot zijn grote vreugde kon hij zijn bazin ruiken. Ze was niet ver weg!

Direct ging Tim op alle vier zijn poten staan, en ging er vandoor. Hij rende in de richting waar hij George had geroken. De hond wilde bij zijn bazin zijn, nu! Tim was nog wat suf en hij liep onvast, maar niets ter wereld zou hem ervan weerhouden naar zijn geliefde bazin toe te rennen!

Bram schrok geweldig toen de hond opeens wegrende. “Blijf hier, Tim!” riep hij verschrikt. Vlug krabbelde hij overeind en rende de hond achterna.

Toen Tim George eindelijk had bereikt, liet hij een korte, vreugdevolle blaf horen. Hij was weer bij zijn bazin! Maar toen zonk hij neer. De verdoving was nog niet helemaal uitgewerkt, en het korte rennen had hem duizelig gemaakt. George knielde haastig bij haar hond neer. Daar was ook Bram. Hij was verbaasd het meisje te zien.

“Jij hier?,” vroeg hij. “Wat doe je in mijn rijk? Ik heb jou geen toestemming gegeven hier te zijn.”

“Wat doe jij met mijn hond?,” vroeg George bits terug. “Daar heb ik jou geen toestemming voor gegeven.”

Bram knielde ook bij Timmy neer.

“Ik heb hem nodig,” legde hij uit hij terwijl hij Tims vacht streelde. “Het rijk moet worden bewaakt.”

George ging daar verder niet op in.

“Was dat je oom?,” vroeg ze terwijl ze met haar hoofd in de richting waarin de man was verdwenen wees.

De kleine jongen knikte. “Hij heeft Timmy opgehaald, want hij vindt ook dat het land moet worden bewaakt. Hij weet niet dat het Timmy is. Ik heb hem verteld dat jullie Eleor opgesloten hadden, en hij is hem komen halen. Wanneer Eleor weer beter is, krijgen

jullie Timmy weer terug. Maar nu hebben wij hem nodig. Zeker nu, nu we bezig zijn met onze geheime operatie.”

George spitste direct haar oren. “Geheime operatie?,” vroeg ze. “Bram, wat gebeurt hier allemaal? Is het strafbaar?”

De kleine jongen schudde met zijn hoofd.

“Wat de geheime operatie inhoudt, kan ik je niet vertellen,” antwoordde hij. “Jij bent geen onderdaan van mijn rijk. Maar strafbaar is het niet. Dit is mijn rijk, en hier bepaal ik de wet.”

George schudde ongelovig met haar hoofd.

“Bram, dat kan toch niet waar zijn,” zei ze tegen de kleine jongen.

“Dit gebied is gewoon onderdeel van ons eigen land. Je bent geen koning. Je bent gewoon een jongen. En hier gelden de gewone wetten die in heel ons land gelden.”

Bram hief waarschuwend zijn vinger voor zijn mond.

“Wees toch stil,” waarschuwde hij George fluisterend. “Bedenk dat je hier illegaal bent. Ik kan je het land uitzetten als ik dat wil. Maar ik heb besloten dat je mag blijven. Maar dan moet je me wel helpen.”

“Ik? Helpen? Ik ga geen illegale dingen doen,” antwoordde George meteen.

Bram schudde met zijn hoofd.

“Je snapt het nog niet,” zei hij. “Je bent nu in mijn land. En ik bepaal hier de wetten. Als je gewoon doet wat ik zeg, bega je geen overtreding. Maar als je niet doet wat ik zeg, dan ben je ongehoorzaam aan de koning, en dan zal mijn oom je vreselijk straffen. Nu, wat doe je?”

George kon haar oren niet geloven. Maar ze wist wel dat Brams oom niet blij zou zijn als hij haar hier zou ontdekken. Hier gebeurde iets. George wist nog niet wat. Maar hier voerde Brams oom iets uit. Aan haar voeten liet Tim een diepe zucht horen. Bezorgd keek het meisje naar beneden. Tim was nog steeds niet in orde. Ze kon zich maar het beste inhouden, en Brams bevelen opvolgen.

“Nu, vertel me wat ik moet doen,” zei ze.

In haar slaapkamer in 'Sterrehoven' werd Annie woelend wakker. Ze had een onrustige droom gehad en verschrikt opende ze haar ogen. In de kamer was alles stil. Het meisje voelde haar hart bonken, maar langzaam werd het gebonk minder terwijl de rust van de kamer op haar inwerkte. Gelukkig, ze was blij dat ze wakker was geworden. Wat een nare droom was dat geweest. Maar terwijl Annie steeds wakkerder werd, begonnen de gebeurtenissen van de afgelopen dag in haar gedachten terug te komen: Oom Quentin die ziek was. Het feit dat ze morgen het huis moesten verlaten. Bram, met zijn gekke ideeën. Eleor die gewond was geraakt. Lieve help, wat een vreemde dag was het geweest! Annie dacht aan Bram. Wat een vreemde jongen was hij toch! Met zijn ideeën dat hij koning was. Koning van de 'Zonnehoven'. Dat rare huis dat zo afgesloten was. In de hele afgelopen vakantie die ze hier met haar ouders had doorgebracht, had het huis haar niet geïnteresseerd; maar nu ze hier opnieuw waren, dook het ineens steeds vaker op. Ze herinnerde zich het licht dat ze in haar vorige vakantie had gezien. Toen hadden haar broers haar nog uitgelachen, en zelf had ze ook gedacht dat ze had gedroomd. Maar nu was ze daar niet meer zo zeker van.

Was het huis wel zo leeg? Maar aan de andere kant: als er inderdaad mensen in het huis waren, mensen die bezig waren met illegale dingen, dan zouden die mensen Bram met zijn gekke ideeën vast niet accepteren.

Maar het was wel vreemd. Jammer dat ze niet hadden uitgevonden waar de jongen woonde. Hij was vanmiddag ook ineens weg geweest. Hij had geen ouders meer, had hij verteld. Hij woonde bij zijn oom. Grinnikend herinnerde Annie zich dat hij zijn oom ook een van zijn onderdanen had genoemd. Hoeveel onderdanen had hij ook al weer? Annie dacht dat het wel een aantal moest zijn. Maar ineens herinnerde ze zich dat Bram op de open plek had verteld dat hij maar één onderdaan had. Eén onderdaan. En drie soldaten. Hoe zat dat? En opeens herinnerde Annie zich nog iets

anders: Bram had verteld dat die drie soldaten die ene onderdaan bewaakten! Duidelijk kon Annie zich dat nu herinneren.

Waarom werd die onderdaan bewaakt? Het meisje werd ineens erg angstig en opgewonden. Hier was iets niet pluis! Dat moest ze aan de anderen vertellen.

“Hee, psst, George!,” fluisterde ze naar het bed aan de andere kant van de kamer. Word eens wakker!

Maar er kwam geen antwoord. Annie hief haar hoofd op, en zag dat George’s bed leeg was. Leeg! Annie had George niet weg horen gaan. En ze was inmiddels al een hele poos wakker. Dus het meisje moest al heel lang weg zijn. Waar was ze heen?

Opeens werd Annie erg bang. In paniek stond ze van haar bed op en rende de kamer uit, naar die van de jongens. Die lagen daar vredig te slapen.

“Julian, Dick!,” fluisterde Annie dringend. “George is weg!”

De twee jongens werden niet direct wakker. Annie moest ze eerst flink door elkaar schudden. Toen werd Julian eindelijk wakker.

“Wat is er?,” vroeg hij slaperig. “Oh, ben jij het, Annie. Is er wat aan de hand?”

“George is weg!,” antwoordde Annie. “En al een hele poos. Ik ben al een tijdje wakker, en ze is niet teruggekomen.”

Het duurde nog even voordat de jongens voldoende wakker waren om het bericht te begrijpen.

“George weg?,” vroeg Dick toen. “Maar waar kan ze dan heen zijn?”

“Misschien is ze bij Timmy,” opperde Julian die zich herinnerde dat Tim in zijn hok had moeten slapen. “Misschien kon ze zonder Timmy niet slapen en is ze in zijn hok gaan liggen.”

Het bleef stil in de kamer.

“Kom, we zullen gaan kijken,” zei Julian terwijl hij overeind kwam. “Als George inderdaad in Tims hok ligt, kan ze een flinke verkoudheid oplopen. Zo warm is het nu ook weer niet buiten. Blijf jij maar hier, Dick. Ik ga wel even met Annie kijken.”

De jongen stapte uit zijn bed en trok zijn kamerjas aan. Gevolgd door Annie verliet hij de jongenskamer.

In het donker liepen de twee kinderen voorzichtig de trap af. Julian was verbaasd toen hij beneden zag dat de deur naar de keuken wijd openstond. En de achterdeur ook al! Dit zag er niet bepaald goed uit! Hij stak zijn hand uit, en gebaarde Annie dat ze weer naar boven moest gaan. Stil liep het kleine meisje weg. Ze was opgelucht dat ze niet nog langer door het donkere huis moest sluipen.

Op zijn hoede ging Julian verder. Hij liep de keuken door en ging toen door de achterdeur naar buiten. De deur van het hondenhek was ook al open. Voorzichtig liep Julian erop af. Hij was verbaasd daar alleen Eleor aan te treffen. Timmy was weg. En van George was ook geen spoor. Hoofdschuddend sloot Julian het hondenhek, en ging weer het huis in. Hij sloot de keukendeur achter zich dicht, en ging toen weer naar boven. Boven, in zijn kamer, wachtten Dick en Annie op hem. Ze waren beide heel nieuwsgierig te horen wat hij had ontdekt.

Julian deed hen zijn verhaal, en de twee waren verbaasd.

“George is misschien met Timmy gaan wandelen,” zei Dick.

“Maar wat slordig om dan alles zo open te laten!”

“Een wandeling midden in de nacht!,” zei Julian. “Waarom zou George met Timmy midden in de nacht willen wandelen? We hebben gisteren een uitgebreide wandeling gehad!”

“Misschien was ze verdrietig,” opperde Annie. “Misschien omdat haar vader hier morgen weg moet. Misschien wilde ze met Tim even alleen zijn.”

“Maar midden in de nacht?,” vroeg Julian twijfelend.

Hoe de kinderen ook nadachten. Ze konden geen antwoord vinden. Ze bleven wakker, hopen dat George spoedig terug zou komen. Maar George kwam niet. Uiteindelijk brak de dag aan. Het werd licht buiten, en nog steeds was George niet teruggekeerd. De drie kinderen waren nu echt ongerust. Waar zou ze zitten?

“Laten we nog eens buiten gaan kijken,” stelde Julian voor toen het buiten al goed licht was. “Ik voel er niet veel voor tante Fanny te belasten met het nieuws dat George weg is. Ze heeft al genoeg aan haar hoofd met oom Quentin. Laten we eerst zelf nog eens

rondkijken. Misschien heb ik vannacht iets over het hoofd gezien, en kunnen we nu uitvinden waar George is. Het is nu ook licht buiten. Kom, dan kleden we ons aan, en gaan we alle drie naar buiten.”

Dat was een goed idee. De drie kinderen trokken hun kleren aan en slopen toen de trap af. De achterdeur was dicht, want Julian had hem vannacht weer dicht gedaan. Maar hij had de deur niet op slot gedaan, zodat George binnen had kunnen komen. Nu deed Julian de deur weer open.

Als eerste liepen de drie kinderen naar de hokken. Eleor lag daar nog steeds. Ze hoorde de drie kinderen aankomen en begroette hen al kwispelend.

“Ha Eleor,” zei Annie vriendelijk, en streelde de hond.

“Goedemorgen. Hoe is het met je?”

Julian keek nadenkend naar haar.

“Ik denk dat George gewoon met Timmy is gaan wandelen,” zei hij tenslotte. “Denk maar na. Als hier een vreemde was geweest, waren de honden vast gaan blaffen, en dan hadden wij ze ook gehoord. Maar we hebben niets gehoord. En alleen George en Timmy zijn weg. Nee, ze zijn vast gaan wandelen.”

“Maar waarom zijn ze dan nog niet terug?,” vroeg Annie.

Dat was een moeilijke vraag. De drie kinderen werden toch weer wat ongerust. Ja, waarom was George nog niet terug?

“Kijk eens!,” zei Dick ineens. Hij was wat verderop gelopen en riep naar Julian en Annie die nog bij Eleor stonden. “Hier! Kijk, een heleboel afgebroken takken. En voetstappen in de grond.”

Julian en Annie kwamen vlug aanlopen.

“Ja, inderdaad,” zei Annie. “Van wie zouden die zijn?”

Julian knielde direct neer en bestudeerde de afdrukken in de zachte modder.

“Het zijn verschillende voetstappen,” zei hij na een poosje.

“Minstens drie verschillende. Kijk maar: een grote, een kleinere, en een nog kleinere.”

“Maar de afgebroken takken zijn vers,” wees Dick. “Dit moet van vannacht zijn. En kijk, verderop zie ik ze ook. Kom, laten we het spoor volgen.”

In het grote huis werd tante Fanny een half uurtje later wakker. Ze had een enorme hoofdpijn, en een vervelend gevoel over zich. Ze vroeg zich af hoe dat kwam. Maar direct daarna wist ze het weer. Natuurlijk! Vandaag moesten ze dit huis verlaten! En haar man was ziek. Waar moest ze met hem heen?

Naast haar draaide oom Quentin zich op zijn andere zij. Hij was nog vast in slaap. Tante Fanny glimlachte. Gelukkig maar. De slaap zou hem goed doen. Het was ook nog heerlijk rustig in huis. De kinderen hielden zich netjes. Tante Fanny vouwde haar handen achter haar hoofd en bleef even liggen, genietend van de rust. Haar hoofdpijn zakte iets. Maar ze kon niet te lang blijven liggen. Ze moesten vertrekken vandaag! Er was een hoop werk te doen. Toen tante Fanny beneden kwam, verbaasde het haar het huis leeg aan te treffen. Maar ze zag dat de achterdeur van het slot was. “Oh, de kinderen zijn naar buiten gegaan,” bedacht ze met een glimlach. Nu, dat was goed. Dan kon haar man geen last van ze hebben. Ze zette water op voor de thee, en keek rond naar het brood. Ze zou alvast het ontbijt gaan klaarmaken. De kinderen zouden vast hongerig zijn wanneer ze terugkwamen.

Hoofdstuk 7: Er gebeurt een boel rond 'Zonnehoven'!

George lag op haar buik tussen de struiken. Zo lag ze al een hele poos, en inmiddels had ze het al behoorlijk koud gekregen. Toch stond ze niet op. Ze had een prachtig plekje met uitzicht op de ingang van 'Zonnehoven', en die wilde ze niet verlaten. Voor haar ogen doemde het grote huis op. Het was ooit een landhuis geweest, mooi en statig. Nu was het vervallen, maar nog steeds had het iets van de oude statigheid over zich. In de afgelopen uren had George al een paar interessante dingen gezien. Het huis was helemaal niet onbewoond, zoals men had beweerd. Hier gebeurde van alles!

Daar waren die twee mannen geweest. Ze hadden voor de deur van het huis gestaan en hadden naar de hemel gekeken. Het leek alsof ze op iets hadden gewacht. Maar er was niets gebeurd, en na een poosje waren de mannen weer naar binnen gegaan. George had ook Brams oom weer gezien. De man was door de voordeur naar buiten gekomen, had een sigaret aangestoken, en had deze toen zwijgend opgerookt. Het had George geleken alsof hij nadacht. Toen de sigaret op was, was ook hij weer naar binnen gegaan.

En nu lag George nog steeds in dat struikgewas, hopen dat ze nog meer zou zien. Bram was er niet meer. Hij was naar binnen gegaan om te slapen.

“Timmy moet dit gebied bewaken,” had hij tegen het meisje gezegd toen hij wegging. “Dat is mijn opdracht. Laat Timmy het gebied bewaken, zodat niemand kan binnendringen. Wanneer iemand toch binnendringt, mag Tim hem bijten.”

George had ernstig geknikt, en Bram had afscheid genomen. Maar nu lag Timmy naast George en George hield hem stevig bij zijn halsband vast. Geen haar op haar hoofd die eraan dacht Timmy hier los te laten! Dan zou hij direct gaan blaffen tegen al die

vreemde mannen die hier rondliepen. Zijn nekharen stonden al overeind, en hij was klaar om op te springen mocht dat nodig zijn. Maar dat was niet nodig. Er gebeurde niets. George schoof voorzichtig wat opzij. Hè, wat had ze het koud. Ze keek naar het stukje van de hemel dat ze net tussen het bladerdak door zag. Het begon al licht te worden. Zou er nog wat gebeuren?, vroeg ze zich af. Of zou ze zich nu beter uit de voeten kunnen maken?

Maar ze bleef liggen. Ze had Bram immers beloofd te blijven totdat hij weer naar buiten zou komen. En ze wist dat wanneer de kleine jongen haar dan niet terug zou vinden, hij alles aan zijn oom zou vertellen. En George wist zeker dat die niet blij zou zijn met het verhaal! Dus bleef ze waar ze was. De zon steeg hoger en hoger, en het werd steeds lichter tussen de bomen. Het meisje controleerde of ze nog goed verborgen lag. Overdag zag zo'n struikgewas er altijd een stuk dunner uit dan 's nachts. Ze verschoof een beetje naar een gedeelte waar het iets dichter was, en trok Timmy met zich mee. Toen bleef ze weer stil liggen. En opeens was daar die herrie. Het kwam van ver, maar het kwam steeds dichterbij. George keek verschrikt toe. Ze herkende de stemmen! En daar om de hoek van het huis, verscheen waar ze al voor vreesde. Daar waren Julian, Dick en Annie. Maar de twee mannen die George vannacht naar de hemel had zien turen, waren erbij en hielden de kinderen stevig vast. Julian en Dick rukten heftig, en de mannen hadden de grootste moeite hen vast te houden. Maar ze waren helaas sterk, en de jongens konden niet ontsnappen.

Laat ons los!, riep Dick. We hebben niets gedaan!

George keek naar Annie. Het gezicht van het meisje was bleek, maar ze huilde niet. Annie hield zich flink. George voelde een bewondering voor haar opkomen. Goed zo, Annie. Laat je niet kennen!

De drie kinderen werden de trappen die omhoog naar 'Zonnehoven' leidden, opgeduwd. Daar ging de voordeur van het huis open. George zag Brams oom in de deuropening staan.

“Wat hebben jullie daar nou?,” vroeg hij. “Dat zijn de kinderen die in 'Sterrehoven' logeren.”

“We hebben ze betrappt,” bromde een van de mannen als antwoord. “Ze waren aan het spionneren.”

Brams oom zei niets, maar gaf met zijn hoofd een kort rukje naar het huis. 'Breng ze naar binnen', betekende dat.

De twee mannen duwden de nog steeds worstelende kinderen het huis binnen. Brams oom stond bij de deuropening en keek toe. Hij hielp niet mee. De twee mannen hadden de grootste moeite de kinderen binnen te krijgen, maar uiteindelijk lukte ze het toch. Toen iedereen binnen was, deed Brams oom de voordeur weer dicht. Direct werd buiten alles weer stil.

George beefde over haar lichaam. Ze wist dat ze nu moest maken dat ze hier wegkwam. Ze moest de politie waarschuwen. Hier in dit huis gebeurden rare dingen, en haar neefjes en nichtjes waren in gevaar. Brams oom was geen lieverdje, dat had George wel gezien. Hier moest de politie bij komen!

Maar voordat ze iets kon doen, ging de grote voordeur opnieuw open, en een klein figuurtje kwam naar buiten rennen. Beneden aan de stoep bleef het staan.

“Eleor! Eleor!,” riep Bram.

Hij floot. Maar de hond kwam niet opdagen.

Toen herinnerde de jongen zich weer dat vandaag niet Eleor rond het huis zwierf, maar Tim. Omzichtig keek hij om zich heen en riep toen zacht Timmy's naam.

“Timmy! Timmy, het is etenstijd!”

Timmy had zijn oren gespitst. Het woord 'eten' kende hij. Maar naast hem lag George en zij maakte geen aanstalten om op te staan. En dus bleef Timmy ook liggen. Hoewel hij wel nieuwsgierig was naar dat eten.

George lag koortsachtig na te denken. Ze moest hier weg. Maar met Timmy. Zonder haar hond zou ze niet gaan. Maar hoe kon ze dat doen zonder dat Bram argwaan kreeg? Ze besloot het spel nog maar even mee te spelen.

“Psst, hier ben ik!,” riep ze daarom zachtjes vanuit haar schuilplaats.

Bram hoorde haar en liep naar het struikgewas toe.

“Ah, goedemorgen George,” zei hij. “Heb je kunnen slapen? Ik heb voor Tim achter in onze keuken eten klaarstaan. Maar jij kan niet mee.”

“Dan blijft Tim ook hier,” antwoordde George direct. “Ik blijf bij Tim. Kan je het eten voor hem halen? En heb je ook wat voor mij?”

“Dat is goed,” antwoordde Bram.

Hij ging weer weg, en even later was hij terug. In zijn handen droeg hij twee bakken: Een met hondenvoer voor Timmy en een met water ook voor Timmy.

“Ik ga nu jouw ontbijt halen,” zei hij terwijl hij beide bakken bij de hond neerzette.

“Dat is goed,” antwoordde George. “Zorg dat ze je niet zien. Ik wil niet dat ze weten dat ik hier ben.”

De kleine jongen haalde zijn schouders op.

“Waarom?,” vroeg hij. “Je hebt mijn toestemming, en ik ben hier koning.”

Hij ging weer weg. George besloot dat het toch verstandiger was wat verder van het huis te zitten. Ze nam Timmy's bakken in haar handen, en kroop toen voorzichtig wat achteruit. Toen Bram even later terugkwam moest hij haar zoeken. Maar George floot hem zachtjes en opgelucht kwam hij naar haar toe rennen. Hij had brood, boter en een mes meegenomen. En een flesje limonade.

“Alsjeblieft,” zei hij terwijl hij de spullen aan George overhandigde. “Het is wel niet echt een koninklijk ontbijt, maar mijn koninkrijk is niet zo rijk.”

George besloot hem over zijn koninkrijk uit te horen.

“Vertel me over je koninkrijk,” zei ze terwijl ze met haar hand uitnodigend op de plaats naast haar klopte. “Kom, ga naast me zitten en vertel me eens wat meer over je koninkrijk.”

Bram was verbaasd dat George ineens zo'n belangstelling voor zijn koningschap toonde. Tot nu toe had ze er alleen maar

schamper over gedaan. Hij ging zitten en begon enthousiast te vertellen.

Trots wees hij met zijn armen in het rond.

“Dit is mijn koninkrijk,” zei hij. “Ik ben Bram de Vijftiende. Ik werd koning toen mijn ouders stierven. Maar ik ben nog te jong om echt te regeren, zegt mijn oom. Dus doet mijn oom het nu voor mij. Totdat ik oud genoeg ben om het zelf te doen.”

“En wat doet je oom dan?,” vroeg George nieuwsgierig.

“Mijn koninkrijk heeft veel vijanden,” vertelde Bram. “Daarom moet het continu worden bewaakt. Eleor doet dat. En vannacht heeft Timmy het gedaan. Mijn oom bewaakt het koninkrijk ook. Maar hij doet dat op een andere manier, vertelde hij. Hij noemde het ‘politiek’. Hij telefoneert veel. Ook hebben we een fax waarop veel berichten binnen komen. En die leest hij allemaal.”

“Weet jij met wie je oom allemaal telefoneert?,” vroeg George.

De kleine jongen haalde zijn schouders op.

“Geen idee,” antwoordde hij. “Mensen in een ander land.”

“En wat bespreekt hij dan zoal?,” vroeg George.

Maar ook hier kon de jongen helaas geen antwoord op geven.

“Het is veel te moeilijk, dat interesseert mij niet,” antwoordde hij.

George besloot het over een andere boeg te gooien.

“Hoeveel onderdanen heeft jouw rijk?,” vroeg ze.

Trots ging Bram weer rechtop zitten.

“Eén,” antwoordde hij trots. “En ik ben zijn koning. Mijn oom regeert voor me, en dan hebben we nog drie soldaten die mijn onderdaan bewaken.”

“En nu ook Julian, Dick en Annie,” voegde hij eraan toe.

“Maar Julian, Dick en Annie zijn geen onderdanen van mijn land,” zei hij snel.

“Die andere man wel?,” vroeg George. Ze begreep er nog niet veel van.

“Oh ja,” antwoordde Bram. “Die is een echte onderdaan. Zijn naam is Antonio, en hij is hier al sinds ik koning ben. Over hem regeer ik.”

“Maar wat doe je dan?,” vroeg George. Ze had weer het gevoel dat ze verzandde in een grote droomwereld. Had die jongen zo'n grote fantasie, of stak er toch nog een werkelijkheid in zijn verhalen? Het antwoord van de jongen was nog vreemder dan George had verwacht.

“Oh, ik kan met hem doen wat ik wil,” antwoordde hij terwijl hij Timmy streelde. “Ik ga altijd met hem spelen. Als ik zin heb in een spelletje dan ga ik naar hem toe, en dan speelt hij met me. Het is alleen jammer dat hij nooit buiten mag komen. Ik kan alleen binnen met hem spelen. Maar hij speelt altijd goed. Hij is een goede onderdaan.”

George zoog op haar onderlip. Zo, die Antonio was dus een echte gevangene. Waarom zou hij gevangen zitten?, vroeg ze zich af. Zou Bram dat weten?

“Waarom mag Antonio niet buiten komen?,” vroeg ze.

Maar opeens stond Bram op.

“Mijn oom roept me,” zei hij. “Hoor je hem? Ik moet naar hem toe.”

En voordat George nog iets kon zeggen was de kleine jongen weggesprint.

Nadenkend keek George hem achterna. Toen werd ze ineens bang dat Bram haar bij zijn oom zou verraden. Ze besloot nog wat meer naar achteren te gaan, en zich in een paar bosjes verderop te verschuilen. Ze pakte het brood, de boter, en Timmy's bakken, en gevolgd door de hond die wel begreep dat hij stil moest zijn, sloop ze opnieuw naar achteren.

Daar vond ze een goed plekje in een heel dicht begroeide struik. Ze zette de bakken voor Timmy neer en ging toen zelf ook weer zitten. Nadenkend begon ze op haar brood te kauwen. Ze overdacht alles wat ze tot nu toe had gezien en gehoord:

De twee mannen, die naar de hemel hadden staan staren. Dick, Julian en Annie die gevangenen waren. Antonio die ook gevangen werd gehouden. Brams oom, met zijn vele getelefoneer en gefax. Zeker was hij diegene die Bram had wijsgemaakt dat hij koning was. Waarschijnlijk om ervoor te zorgen dat de jongen niets zou

loslaten over wat hier werkelijk gebeurde. Maar wat was dat dan? Waar was Brams oom mee bezig? Helaas wist George dat nog niet. Maar haar neefjes en nichtje waren in gevaar. Ze moest de politie gaan waarschuwen. En wel zo snel mogelijk. Ze moest weg, nu. Het meisje keek naar Tims bakken. Die waren al voor een heel eind leeg. Timmy had wel genoeg gegeten. Haastig stond ze daarom op. “Kom, Tim, zei ze tegen haar hond. We moeten gaan. Laat de rest maar staan. Thuis krijg je meer.”

Tante Fanny had haar deel van het ontbijt op, en had de afwas al gedaan. Ook had ze gebeld met een jeugdvriendin die hier in de buurt woonde. Tot haar grote opluchting mochten ze de komende nachten bij haar komen slapen: Zij, oom Quentin en de vier kinderen. Het zou krap worden. Maar het zou maar voor een paar nachten zijn, totdat ze wat anders hadden gevonden. Maar nu zat ze te wachten. De vrouw keek ongerust naar de klok. Het werd al laat. Waar bleven de kinderen? Ze wisten toch zeker wel dat ze vandaag het huis moesten verlaten? Ze moesten ook nog pakken. Maar de tijd verstreek, en niemand verscheen. Tante Fanny werd steeds ongeruster. Boven lag haar man in zijn bed. Hij was moe en misselijk, en praatte liever niet. Het was stil in huis. En de vrouw was helemaal alleen met haar zorgen. Het werd 11 uur, en nog was geen spoor van de kinderen te bekennen. Tante Fanny bedacht dat dit niet goed kon zijn. Ze waren al sinds de nacht weg! Toen de klok vervolgens half 12 sloeg, besloot ze de politie te bellen. Ze ging naar de woonkamer en pakte de telefoon. Maar helaas, de lijn was dood. Er was niets in de hoorn te horen. Zuchtend legde de vrouw de telefoon weer op de haak. Waarschijnlijk had de eigenaresse de verbinding al afgesloten. Dan zat er niets anders op dan op de kinderen te blijven wachten. Hopelijk zouden ze nu spoedig komen. Ze ging weer naar de keuken toe en wachtte daar ongerust.

Tegen twaalf uur gebeurde waarvoor ze al had gevreesd: De eigenaresse kwam langs om schoon te maken. Ze was verbaasd tante Fanny nog aan te treffen.

“U bent er nog?,” zei ze verbaasd. “We hadden geloof ik afgesproken dat u vandaag zou vertrekken.”

“Ja, dat weet ik,” antwoordde tante Fanny haastig. “Maar de kinderen zijn vannacht weggaan, en zijn niet meer teruggekeerd. Ik denk dat er wat is gebeurd. We moeten de politie waarschuwen.”

De vrouw keek afwerend.

“De politie waarschuwen?,” vroeg ze. “Is dat niet wat te voorbarig. Zeker zijn de kinderen verdwaald bij het wandelen. Het bos is aardig groot.”

“Maar wat moet ik dan?,” vroeg tante Fanny wanhopig. “Ik kan toch niet vertrekken voordat de kinderen terug zijn?”

De oude vrouw dacht na. Ja, dat was waar. Wat vervelend nu.

“Ellendige kinderen,” mompelde ze.

Maar toen rechtte ze haar rug.

“Tja, ze zijn uw verantwoordelijkheid,” antwoordde ze. “En wij hadden een afspraak.”

“Ik kan die nu echt niet nakomen,” zuchtte tante Fanny. Ze voelde zich erg ingeklemd. Waar bleven die kinderen toch?

Het was even stil in het kleine huisje. Beide vrouwen zeiden niets. Boven klonk het kraken van het bed. Oom Quentin draaide zich om.

“Is hij er ook nog?,” vroeg de eigenaresse van het huis terwijl ze een knikje naar boven gaf.

Tante Fanny knikte.

“Hij kan toch niet alleen reizen?,” antwoordde ze.

De vrouw leek het zat te worden.

“Nu, dit huis moet leeg,” zei ze. “Als ik u mag adviseren: laat de kinderen voor wat ze zijn. Pak uw spullen, bel een taxi en vertrek. Laat een briefje achter met het adres waar u naartoe bent. De kinderen zijn hier zelfstandig gekomen. Dus kunnen ze ook zelfstandig vertrekken.”

Tante Fanny snakte naar adem toen ze dit hoorde. Ze wist niet wat ze de vrouw moest antwoorden. Wat? Te vertrekken zonder de kinderen? Ze voelde er helemaal niets voor. Maar het leek erop of ze het wel zou moeten doen.

“Nu, wat zegt u ervan,” drong de vrouw aan. “Ik kom over een uur terug, en dan is het huis leeg. Zet u de spullen die de kinderen moeten meenemen maar in de hokken hierachter. Daar zullen ze het wel vinden.”

“Ik weet niet of de kinderen wel terug zullen komen,” antwoordde tante Fanny zachtjes. “Ze zijn ongewoon lang weg. Ik ben bang dat er iets is gebeurd.”

De vrouw keek haar met een vreemde blik aan.

“Dat kan niet,” antwoordde ze. “Hier gebeurt nooit iets.”

“Toe, belt u nu de politie,” smeekte tante Fanny. “Ik ken de kinderen. Ze zouden allang terug geweest zijn. Het zijn verantwoordelijke kinderen. Dat ze er nu niet zijn, maakt me erg ongerust.”

“U laat zich snel bang maken,” sneerde de vrouw. “Dit bos heeft geen paden. Het is een groot en woest gebied. Het is goed mogelijk dat de kinderen de weg zijn kwijtgeraakt. Heus, op een gegeven moment duiken ze weer op.”

“Belt u toch alstublieft de politie voor me,” antwoordde tante Fanny.

De vrouw zei niets, maar keek tante Fanny aan.

“Goed,” antwoordde ze even later, wat inschikkelijker. “Ik zal de politie voor u bellen. Als u belooft hier over een uur weg te zijn.”

“Dat belooft ik,” antwoordde tante Fanny opgelucht.

“Dat is dan afgesproken,” zei de vrouw.

Ze nam afscheid en vertrok. Een ongeruste tante Fanny bleef achter in het huis. Wat een situatie was dit! Maar de vrouw besefte dat ze niet veel tijd had. Alle spullen moesten over een uur zijn ingepakt! Ze moest gauw beginnen. Zuchtend liep ze de trap op en ging naar de jongenskamer. Daar begon ze met de koffer van Julian. Terwijl ze aan het inpakken was, hield ze haar oren gespits

om de bel van de voordeur te kunnen horen. Ze hoopte dat de politie snel zou komen.

Maar alles bleef stil. Tante Fanny pakte druk in, maar de vrouw werd steeds ongeruster terwijl de tijd verstreek. Waar bleef de politie nu? En de kinderen waren er ook nog steeds niet. De hele morgen zat ze al alleen in dit huis. Het was om gek van te worden! Eindelijk hoorde tante Fanny het geluid van een auto die aan kwam rijden. Opgelucht keek ze uit het raam. Maar het was niet de politie zoals ze had gehoopt. Het was de auto van de dierenarts. De man zag tante Fanny achter het raam staan en zwaaide haar toe. Tante Fanny deed het raam open.

“Goedemiddag!,” riep de dierenarts omhoog. “Ik kom even naar de patiënt kijken. Waar kan ik haar vinden?”

“Achter, in de hokken,” wees tante Fanny.

Dat was waar ook. Ze hadden een zieke hond. Van de een of andere kleine jongen. Ze vroeg zich af of de hond er nog wel zou zijn, of dat de kinderen die ook mee hadden genomen. Vlug ging ze naar beneden.

Beneden, bij de hondenhokken trof ze de dierenarts die al bezig was de poot van Eleor te onderzoeken.

“Het ziet er goed uit,” vertelde hij de vrouw. “Nog een paar dagen zo rusten, en dan kan de hond weer lopen.”

Hij liet de poot weer los en gaf Eleor een aai over haar kop. Toen kwam hij weer overeind.

“Lekker rustig is het hier,” zei hij tegen tante Fanny terwijl hij om zich heen keek. “De kinderen zijn zeker wandelen?”

“Oh meneer,” zuchtte tante Fanny. En toen ineens barstte ze in tranen uit. Plotseling werd het haar allemaal te veel.

De dierenarts schrok van deze plotselinge uitbarsting. Wat gebeurde hier nu? Maar hij had zich spoedig hersteld.

“Oh mevrouw toch,” zei hij en hij pakte tante Fanny’s schouder.

“Is er iets aan de hand? Kom, dan gaan we even naar binnen. Ik zal een kopje thee voor u zetten. Daar zult u van opknappen. Kom, huilt u maar niet.”

Met vriendelijke hand leidde de dierenarts tante Fanny de keuken in. Hij was nog steeds verbaasd. Binnen zette hij tante Fanny op een stoel en zocht toen de ketel om water te koken. Spoedig klonk het ruizen van het opwarmende water door de keuken. Het geluid klonk vertrouwd, en was rustgevend. Tante Fanny werd weer wat rustiger.

De dierenarts was ook op een stoel gaan zitten.

“Uw man is ziek, niet?,” vroeg hij. “Is het ernstig?”

Hij dacht dat tante Fanny daarom had moeten huilen.

Tante Fanny begreep de man echter en schudde heftig met haar hoofd.

“Nee, nee, dat is het niet,” snikte ze. “Het zijn de kinderen. Ze zijn al de hele ochtend weg, en ze zijn niet teruggekeerd. En dat terwijl we vandaag moeten vertrekken. Ik ben bang dat er iets is gebeurd. Ik heb de eigenaresse gevraagd de politie te waarschuwen, maar die komt maar niet. En over een paar minuten moet ik dit huis hebben verlaten.”

De dierenarts wist niet wat hij hoorde.

“De kinderen zijn weg, terwijl u moet vertrekken?,” vroeg hij.

Tante Fanny knikte.

“En dat klopt niet, want het zijn verantwoordelijke kinderen,” zei ze. “En daarom denk ik dat er iets is gebeurd.”

De dierenarts dacht even na.

“Waarom vertrekt u nu al weer?,” vroeg hij. “U bent gisteren pas aangekomen. Het lijkt mij niet gezond voor uw man nu al weer te moeten reizen.”

Tante Fanny schudde met haar hoofd.

“Nee, dat klopt, dat klopt,” zei ze. “We moeten er uit. We moeten uit dit huis.”

“Moeten jullie uit dit huis?,” vroeg de dierenarts verbaasd. “Maar waarom? Of hadden jullie het maar voor één nacht gehuurd?”

Opnieuw schudde tante Fanny met haar hoofd.

“Nee, maar we moeten er toch uit. De eigenaresse staat hier zo meteen op de stoep en dan moeten we eruit zijn.”

De dierenarts schudde ongelovig met zijn hoofd.

“Hier gebeuren rare dingen,” zei hij. “Dit klopt niet. Heeft u de politie al laten waarschuwen?”

Tante Fanny knikte. “Ja. De eigenaresse zou ze bellen, want de lijn hier is al dood. Ik zit op ze te wachten, maar ze komen maar niet.”

“Dan ga ik ze hoogstpersoonlijk nu ophalen,” antwoordde de dierenarts. “Blijft u hier rustig zitten, mevrouw. En probeer een beetje te kalmeren. Met mijn auto rijd ik naar het politiebureau, en ik zal ze waarschuwen. Daarna kom ik bij u terug. Maakt u zich geen zorgen meer. Het komt allemaal goed. Over twintig minuten zal ik weer terug zijn.”

Hij zette zijn theekop op tafel, en stond op.

“Tot zo, houd nog even vol,” zei hij.

Hij verdween, en liet een ongeruste tante Fanny achter. Wat gebeurde hier allemaal?

Hoofdstuk 8: In het grote huis.

Wat was ondertussen met de kinderen gebeurd? Dick, Julian en Annie waren gevangen genomen door de mannen. De mannen brachten ze het grote huis in en lieten ze alleen in een kamer. De deur ging op slot.

Met angstige ogen keek Annie om zich heen.

“Ik vind het niet prettig hier,” zei ze. “Moet je kijken wat een stof!”

Inderdaad lag in de kamer een dikke laag stof. Het was een oude bijkamer van het huis. Vroeger hadden hier meubels gestaan, maar die waren lang geleden al weggehaald. Nu was de kamer kaal. Alleen een dikke laag stof bedekte de vloer.

Julian legde zijn arm om de schouders van zijn zusje. “Ik heb nog een schone zakdoek bij me. Als je wilt, kun je daar wel op zitten.”

Voorzichtig, zodat het stof niet te veel zou opwaaien, gingen de drie kinderen op de grond zitten. En toen begon het wachten.

Julian, Dick en Annie waren stil. Ze hadden geen zin in praten.

Verveeld keken ze voor zich uit. Zo ging een flinke tijd voorbij.

Dick keek naar buiten, en toen naar de ramen. De kamer had grote, hoge ramen, die uitkeken op het bos.

“De ramen zullen wel dichtgezet zijn, Dick,” zei Julian die Dick zag kijken.

“Ik weet het niet,” antwoordde Dick. “Ik ga toch even kijken.”

Heel voorzichtig stond hij op en liep toen naar de ramen. Waar hij liep waaide het stof op. Annie voelde al een niesbui opkomen. Nu was Dick bij de ramen. Nauwkeurig onderzocht hij de kozijnen. Toen trok hij plotseling aan de onderste helft ervan, en tot zijn verbazing kon hij het raam zonder moeite omhoog schuiven! Hij gaf een zachte kreet. Julian en Annie keken verrast toe.

“Nou ja,” zei Julian verbaasd terwijl hij ook opstond en naar het raam toeliep. “Dat is ook slordig. Sluiten ze ons op, en dan laten ze het raam open.”

“We kunnen zo ontsnappen,” zei Dick. “Kijk maar, naar het bos is het maar tien meter.”

“Dat gaan we doen,” antwoordde Julian. “Maar kijk eerst goed, of de kust veilig is.”

Voorzichtig stak Dick zijn hoofd uit het raam en keek alle kanten op.

“Niemand te zien,” rapporteerde hij.

“OK,” antwoordde Julian. “Dan ontsnappen we. Vlug, voordat iemand komt!”

Soepel klom Dick uit het raam. Van vlakbij klonk onverwachts een zacht fluitje. Maar Dick herkende het fluitje. Dat was George! “Daar is George!,” zei hij verheugd tegen Julian achter hem. “We hebben haar gevonden!”

George kwam vanuit de bosjes op het raam toe hollen. Timmy was bij haar. Hij danste van vreugde toen hij Dick zag.

“George!,” zei Dick verheugd.

“Sst,” antwoordde George. “Hier gebeuren rare dingen. Zijn Julian en Annie daar ook? Mooi. Wees snel. We moeten maken dat we weggelopen.”

Dick stond nu buiten. Dolgelukkig sprong Timmy tegen hem op. Nu begon Annie uit het raam te klimmen. Maar toen gebeurde er helaas iets vervelends.

Onverwacht klonk van langs het huis een schreeuw. “Hé, wat gebeurt daar?”

Annie schrok geweldig, en stond van schrik stil. George en Dick keken op, alleen Timmy ging door met het aanhalen van Dick.

Van opzij kwam een man aangerend. Achter hem rende een tweede man.

“Kom!,” zei George. Ze draaide zich om en rende weg. Ook Dick rende weg met Timmy achter zich aan. Julian schatte de situatie in. Hij en Annie konden niet meer vluchten. Daarvoor was het nu te laat. Hij trok Annie terug naar binnen, en sloeg beschermend een arm om haar heen. De mannen renden langs hen heen. Ze gingen Dick en George achterna.

George en Dick rende naar het bos, maar de mannen waren snel. Ze naderden en George voelde hoe ze werd vastgegrepen. “Laat me los!” gilde ze. Ze schopte en sloeg en probeerde op alle mogelijke manieren los te komen. Maar de mannen waren sterk en grepen haar vast.

Timmy merkte dat er iets met zijn bazin was, hij keerde zich om en rende naar de mannen toe. Een diep gegrom kwam uit zijn keel. Hoe durfden die twee mannen zijn bazin zo te behandelen! Hij zou ze wel eens een lesje lezen!!

De mannen zagen Timmy komen, en werden bang.

“Die hond,” zei een van hen tegen de ander. “Moet je kijken hoe agressief hij is.”

De andere man kon al geen antwoord meer geven. Timmy was al bij zijn benen. Daar zonken de tanden van de hond diep in de mans enkel. Hij gilde het uit van de pijn.

“Goed zo!,” schreeuwde George die de mans greep voelde verslappen. “Goed zo, Tim! Bijt ze! Bijt ze maar goed!”

Timmy was met de ene man bezig, maar de andere man was er ook nog. Deze riep luid: “Bram! Bram, kom hier! Je hond is gek geworden!”

De mannen dachten allebei dat de hond Eleor was. Ze wisten helemaal niet dat het een andere hond was!

Bram kwam haastig aanrennen, en achter hem kwam zijn oom. De grote man keek heel misprijzend toen hij het tafereel zag. Vanuit zijn colbert haalde hij zijn revolver tevoorschijn.

“Tim, stop!,” riep George direct toen ze het zag. “Stop!” Ze werd nu wel bang. Ze wilde niet dat met Timmy iets zou gebeuren.

Gelukkig gehoorzaamde Timmy haar meteen. Bram kwam naar hem toe rennen. “Kom Eleor,” zei hij. “Kom vlug mee naar de keuken.”

Hij pakte Timmy bij zijn halsband vast en wilde hem wegtrekken. Maar Timmy bleef staan. Hij keek George aan en in zijn ogen lag een zielige blik. Moest hij nu echt met die jongen meegaan?

George had pijn in haar hart, maar vlakbij stond Brams oom met de revolver, en George wilde geen risico lopen. Ze knikte. Timmy

werd nu rustig. Bram trok hem mee naar achter het huis, en de hond volgde hem gehoorzaam. Maar zijn staart hing slap tussen zijn poten, en je kon uit al zijn bewegingen opmaken dat hij dit niet leuk vond!

George keek Timmy met een verdrietige blik na. Toen keek ze op naar de man die Brams oom was. Maar de man zag haar niet. Hij was boos bezig de twee andere mannen te ondervragen.

“Wat is dat?,” vroeg hij boos. “Bijna waren de kinderen ontsnapt!”

De twee mannen keken schaapachtig naar hun leider op.

“Sorry,” mompelde een van hen. “We wisten niet dat de ramen van die kamer open konden.”

Brams oom zuchtte. “Breng ze naar de kelder,” beval hij. “Alle drie. Zet ze maar bij Antonio.”

De twee mannen mompelden een gehoorzaam antwoord en gingen toen met George naar de voordeur van het huis. Brams oom vatte post voor de ramen van de kamer waarin Julian en Annie zaten. Met boze blik keek hij naar binnen.

“Vervelende kinderen,” zij hij boos tegen de verschrikte Annie.

“Jullie hadden hier niet moeten zijn.”

Niemand dacht meer aan Dick. Brams oom had Dick niet zien wegrennen, en dacht dat George Dick was. De twee mannen, die George nu naar binnen brachten, hadden Dick wel gezien. Maar door het standje van hun baas, waren ze hem vergeten. Toen ze weer aan hem dachten, was het te laat. Ze besloten hun baas niet van Dick te vertellen. Ze hadden geen zin in nog een standje.

“We laten Eleor hem wel zoeken,” zei de een tegen de ander.

“Volgens mij zat hij net ook al om die kinderen heen te dansen.”

Binnen in het huis werden George, Julian en Annie naar beneden gebracht. Ze moesten een trap aflopen die achter in de grote hal begon en naar de kelders liep. Beneden aan de trap waren drie deuren. Daar was Brams oom ook weer. Hij haalde een grote bos sleutels te voorschijn en opende een van de deuren met een grote, ouderwetse sleutel. Voor de kinderen zwaaide de deur open. Er

kwam een donkere, maffe ruimte zichtbaar. Alleen een brandende kaars verspreidde wat flauw, flikkerend licht. De kinderen zagen een ruw houten tafel, en wat stoelen. Toen duwden de mannen hen naar binnen.

George, Julian en Annie vielen bijna de kamer in. Achter hen werd de deur weer gesloten, en ze hoorden hoe het de sleutel in het slot werd omgedraaid. Het was schemerig in de kamer, de kinderen moesten nog aan het flauwe licht wennen. Pas na een poosje konden ze wat zien. Toen pas zagen ze ook dat ze niet de enige in deze ruimte waren. Achter de deur stond een laag bed met vieze dekens erop. En op dat bed lag een man!

Verbaasd duwde Julian de meisjes wat achter hem. Hij zag dat de man wakker was, en besloot hem aan te spreken.

“Goedendag,” zei hij daarom. “Het spijt ons dat we u hier storen.”

De man had zijn ogen dicht, maar nu opende hij ze verbaasd.

“Ben jij dat Bram?,” vroeg hij met een schorre, zwakke stem. “Ik ben helaas nog niet beter.”

Julian deed een stap in de richting van de man.

“Ik ben niet Bram,” antwoordde hij. “Mijn naam is Julian. Mag ik vragen wat uw naam is?”

De man hief verbaasd zijn hoofd op en keek Julian aan.

“Julian?,” herhaalde hij verbaasd. “Bent u een vriend of een vijand?”

“Wij zijn ook gevangenen,” antwoordde Julian.

Hier moest de man even over nadenken. Het werd stil in het kleine keldertje. Toen rolde de man met zijn ogen.

“Dus je bent niet een van hen?,” vroeg hij met onvaste stem.

“Nee,” antwoordde Julian flink. “Kunt u ons vertellen wie u bent?”

“Mijn naam is Antonio,” antwoordde de man. “Ik ben de eerste minister van mijn land. Maar ik ben gevangen genomen.”

Hij kreunde en ging verliggen. Hij had pijn.

Even was het stil in de kamer.

“Waarom hebben ze jullie gevangen genomen?,” vroeg de man toen.

“Wij logeren hier vlakbij,” antwoordde Julian. “We kwamen per ongeluk te dicht bij dit huis, en nu zijn we gevangenen.”

“Ellendige kerels,” mompelde man. “Ik wilde dat het eens ophield.”

“Wat is er dan aan de hand?,” vroeg Annie nieuwsgierig.

“Die Egbert Zankona wil de macht in mijn land hebben,”

antwoordde de man vanaf zijn bed. “Hij heeft onze koning gechanteerd. Alleen ik kan hem nog tegen houden. Maar hij heeft mij ontvoerd. Hij wil dat ik mijn tegenbewijs voor zijn chantage vernietig, en daarom zit ik hier. Maar ik geef niet toe. Hij foltert mij en hongert mij uit. Maar ik geef niet toe. Liever ga ik dood dan mijn land te verraden.”

“Wat is dat bewijs?,” vroeg George.

Maar tot haar teleurstelling schudde de man met zijn hoofd.

“De chantage is heel ingewikkeld,” antwoordde hij. “Ik kan het jullie niet uitleggen. Ik ben moe en ben een ziek man. Maar neem alsjeblieft aan dat die Egbert Zankona een schurk is.”

“Is dat Brams oom?,” vroeg Annie.

“Bram,” antwoordde de man. Er trok een rilling over zijn lichaam, en hij moest even stoppen met praten. Toen ging hij verder.

“Bram is een zielige jongen. Die Egbert is helemaal niet zijn oom. Bram is van veel betere komaf. Maar zijn ouders zijn dood. Na hun dood heeft Egbert de jongen meegenomen, en heeft hem allerlei onzin ingefluisterd.”

“Alsjeblieft, jullie moeten het Bram vergeven als hij soms rare dingen vertelt. Hij weet niet beter. Hij komt soms met mij spelen. Het is een lieve jongen. Maar het ruwe gedrag van Egbert begint ook sporen bij hem achtergelaten. Het is jammer.”

De kinderen waren verbaasd dit te horen, en ergens ook wel blij dat die Egbert Zankona niet Brams echte oom was.

De man op het bed wilde nog meer vertellen, maar zijn stem stakte. Er kwam een enorme hoestbui op. De man begon te hoesten om de kriebel kwijt te raken. Maar dat lukte niet meteen. Het duurde een hele poos, en toen was hij uitgeput en kon niets meer zeggen.

Stil gingen de drie kinderen op de stoelen rond de tafel zitten. “Hier zitten we dan,” fluisterde Julian tegen de anderen. “En ik moet zeggen, het ziet er niet fraai uit.”

“Ik hoop dat Dick kan ontsnappen, en hulp kan halen,” antwoordde Annie.

“Sst,” waarschuwde Julian fluisterend. “Noem Dicks naam niet hardop. Niemand mag weten dat hij nog vrij is. Praat alleen fluisterend over hem.”

Annie ging nu ook over tot fluisteren, en fluisterend spraken de kinderen alles door. George vertelde de anderen nu waarom ze vannacht was verdwenen en wat ze had meegemaakt.

“Ze namen Timmy gewoon mee!,” fluisterde ze verontwaardigd. “Ze hadden hem verdoofd, en namen hem in hun armen mee. Ik moest ze wel volgen!”

Ook Julian en Annie vertelden hun verhaal.

Toen ze daarmee klaar waren, klonk ineens gerommel aan de deur. Gespannen keken de drie kinderen op. De deur zwaaide open en een klein figuurtje kwam de kelder in. De drie kinderen herkenden hem meteen: Bram !

Hoofdstuk 9: Onderdanen van Bram!

Helaas was de jongen niet alleen. Zijn oom was wel zo slim geweest om hem te laten vergezellen door een van de kerels. Die kwam nu ook het kamertje binnen. De man vatte post voor de deur en sloeg zijn armen over elkaar. Hij zag er onverzettelijk uit. Bram keek schaapachtig naar de kinderen op.

“Hallo,” zei hij. “Mijn oom zei dat jullie nu ook mijn onderdanen zijn.”

De kinderen wisten niet wat ze hierop moesten antwoorden.

Bram ging zitten op de laatste lege stoel van de tafel.

“Ik ben wel blij, want Antonio kon niet meer spelen,” ging hij verder. “Nu heb ik weer speelkameraadjes.”

De kinderen wisten niet wat ze moesten doen. Toen kreeg Julian een idee. Als hij het slim speelde kon hij Bram voor zich gebruiken. De jongen boog daarom naar de kleine jongen toe en verlaagde zijn stem tot een zacht gefluister.

“Hé Bram,” zei hij met een geheimzinnige stem. “We spelen spionnetje. Doe je met ons mee?”

Bram was verbaasd dat Julian het initiatief nam. Maar de grote jongen zag er zelfverzekerd uit, en Bram knikte.

“Dat is goed,” antwoordde hij. “Hoe spelen jullie dat?”

“We zijn een geheime bende,” antwoordde Julian fluisterend, “en niemand mag van ons weten. We hebben een heleboel geheimen, maar die mag je alleen weten wanneer je belooft ze aan niemand te vertellen. Kun je dat beloven?”

Brams ogen begonnen te schitteren. Dit klonk opwindend!

“Dat is goed,” antwoordde hij.

“Nee, dat is geen belofte,” zei Julian meteen. “Je moet de bende-eed afleggen. Kom, ik zal je laten zien hoe dat moet. We leggen allemaal onze linkerhand op tafel.”

De kinderen legden hun linkerhand op tafel. Bram deed het ook. “En nu?,” vroeg hij. “Ik vind het spannend!”

“Nu leggen we onze handen bovenop elkaar, kijk hier midden op de tafel,” wees Julian de jongen. “Jouw hand als eerste, dan Annies hand, dan George's hand, en dan mijn hand.”

“Waarom zo?,” vroeg Bram terwijl hij zijn linkerhand in het midden van de tafel legde.

“Ik ben de bendeleider, vandaar dat ik bovenop moet liggen,” vertelde Julian ernstig. “Nu Annie, leg jouw hand maar op die van Bram.”

Annie deed wat haar gevraagd was, en toen legde George haar hand op die van Annie. Als laatste legde Julian zijn hand bovenop de andere drie.

“Nu,” zei hij. “Bram, nu zeg je de woorden van de eed die ik je zal voorzeggen. Luister goed, en zeg me dan na.”

“Ik, Bram, beloof de bende van de Oog trouw te zijn. Ik zal ze nooit verraden. Ik beloof dat ik een goed bendelid zal zijn, en dat ik hun geheimen nooit buiten de bende zal vertellen.”

“De Bende van de Oog, heten jullie zo?,” vroeg Bram met fluisterende stem.

Julian knikte. “Precies, dat zijn wij,” antwoordde hij. “Zeg mijn woorden maar na.”

En geholpen door Julian die hem de woorden ieder keer opnieuw voorzei, legde Bram de belofte van de bende af.

“Mooi,” zei Julian na afloop terwijl iedereen zijn linkerhand weer wetrok. “Nu, Bram, nu ben je een van ons. Welkom in onze bende.”

Bram, straalde van plezier.

“Ik vind dit leuk,” zei hij. “Wat gaan we doen?”

“Ons eerste geheim is Timmy,” zei George zachtjes terwijl ze naar de jongen toeboog. “Alleen wij vieren weten dat het niet Eleor maar Timmy is die hier rondloopt. En dat moeten we geheim houden.”

“Natuurlijk,” antwoordde Bram. “Maar dat deed ik al. Ik zal vreselijk op mijn kop krijgen, als mijn oom hoort dat Eleor niet hier is.”

“Hoe is het met Timmy?,” vroeg George. “Is alles goed met hem?”

Eindelijk, eindelijk kon ze de vraag stellen die haar al zo lang op de lippen brandde. Ze was vreselijk ongerust over haar hond. Timmy in handen van die nare mannen! Ze wilde dat hij bij haar was. Maar gelukkig kon Bram haar geruststellen.

“Timmy is OK,” antwoordde hij. “Hij is in de keuken.”

George zuchtte. Maar haar angst ging niet helemaal weg.

“Je moet goed voor Tim zorgen, hoor,” drukte ze Bram op zijn hart. “Ik wil niet dat wat met hem gebeurt.”

“Ik zorg goed voor Tim,” zei Bram wat verontwaardigd. “Dat deed ik al.”

“Ssst,” zei Julian meteen, en hij keek naar de man die roerloos bij de deur stond. “Praat zachtjes, Bram. Dit is ons geheim.”

Bram was een makkelijke jongen.

“Sorry,” zei hij direct. “Ik zal blijven fluisteren. Hebben we nog meer geheimen?”

“Ja,” antwoordde Julian meteen. “Die hebben we. Weet jij uit welk land Antonio komt?”

Bram was verbaasd. “Antonio woont hier, in mijn land,” antwoordde hij.

“Nee,” zei Julian, “dat bedoel ik niet. Weet jij waar Antonio woonde voordat hij naar jouw land kwam?”

Maar tot zijn teleurstelling schudde Bram met zijn hoofd.

“Antonio heeft het me wel eens verteld,” zei hij. “Maar het is een heel moeilijke naam. Ik weet het niet meer.”

“Heeft Antonio je ook verteld hoe het land er uit ziet?” vroeg Annie.

“Oh ja,” antwoordde Bram. “Het schijnt dat de zon daar altijd schijnt. En het is er warm, veel warmer dan hier. En er bloeien bloemen. En er is een heel grote stad, en de huizen daar zijn allemaal wit.”

“Ik schijn in die stad geboren te zijn,” ging hij trots verder. “Mijn vader en moeder woonden in die stad, maar toen die stierven, ben ik door mijn oom hier naar toe gebracht.”

“Waar zou je liever willen zijn, in die stad of hier?,” vroeg George.

Hier moest Bram even over nadenken. “Dit is natuurlijk mijn koninkrijk,” antwoordde hij. “Maar ik denk dat het in die stad veel mooier is. Ik zou daar willen zijn.”

“Kan je je nog iets van die stad herinneren?,” vroeg Annie.

Maar Bram schudde met zijn hoofd. “Ik ken het alleen van de verhalen van Antonio,” antwoordde hij met een knik naar de man op het bed.

“Wel, wat zijn er nog meer voor geheimen?”

“Heb jij geheimen?,” vroeg Julian.

“Ja, ik heb geheimen, maar dat zijn mijn eigen geheimen,” antwoordde Bram.

“Kan je die met ons delen?,” vroeg Julian.

Maar tot zijn teleurstelling schudde Bram met zijn hoofd.

“Het zijn staatsgeheimen,” antwoordde hij. “Ik ben koning. Wat gaan we verder doen?”

“Kan je ons nog meer vertellen van dat land van Antonio?,” vroeg Annie. “Wat weet je er allemaal van?”

“Antonio heeft mij prachtige verhalen verteld,” antwoordde Bram trots. “Zal ik jullie een paar vertellen?”

“Vertel maar,” antwoordde Julian. Hij had niet zo'n zin om naar de verhalen van Bram te luisteren. Maar wellicht konden ze er zo achter komen over welk land het ging. Hij keek naar George en zag aan haar gezicht dat zij ook geen zin had. Maar kom op, ze moesten toch de tijd doorkomen. Dus maakte hij het zich gemakkelijk op zijn stoel, en knikte Bram toe ten teken dat hij kon beginnen.

Haastig rende Dick door de struiken. Het hek! Hij moest buiten dit terrein zien te komen! De anderen waren gevangen genomen, en hij was de enige die ze kon redden! Hij moest naar de politie toe en ze waarschuwen! Maar eerst buiten dit terrein komen. De jongen rende en rende. Daar zag hij het hek al door de struiken

schemeren. Hij haalde opgelucht adem. Gelukkig. Hij was nu bijna op openbaar terrein. Maar eerst moest hij zoeken naar het gat in het hek. Dat gat waardoorheen ze vanochtend binnen waren gekomen. Waar zat het? Dick begon het hek te volgen. Maar ongelukkig genoeg liep de jongen in de verkeerde richting. Zonder dat hij het wist, liep hij steeds verder van het gat weg.

Het hek liep dwars door het bos. Het was hier erg dicht begroeid, en Dick moest zich echt een weg banen. Hij liep om bomen heen en kroop door struiken. Bovendien was het bewolkt. De zon liet zich vandaag niet zien. Deze twee dingen: de dichte begroeiing en het afwezig zijn van de zon, zorgden ervoor dat Dick niet wist waar hij liep. Het bos was overal hetzelfde, en de jongen begon zijn gevoel voor richting kwijt te raken. Liep hij zuidwaarts, of liep hij noordwaarts? Hij wist het niet meer. Wel begon hij zich na een poosje te verbazen dat hij het gat nu nog niet had bereikt. Zou hij de verkeerde richting op zijn gelopen? De jongen stond stil, en keek achterom. Hij twijfelde of hij zou teruglopen.

Maar op dat moment trok een vreemd geluid zijn aandacht. Een zwaar gebrom klonk in de lucht. Daar kwam iets aanvliegen! Dick keek omhoog en probeerde te zien wat het was. Maar de bomen vormden een dicht bladerdak, en hij zag niets. Hij kon alleen maar raden wat het kon zijn. Het geluid werd steeds harder. Het leek wel of het recht naar hem toe kwam. Dick pijnigde zijn hersens om te bedenken wat het kon zijn. Het geluid leek het meest op een helikopter die kwam aanvliegen. Maar wat deed een helikopter nou hier? Of zou het de politie zijn, die hun kwam bevrijden? Had tante Fanny soms de politie gebeld?

Het geluid was nu oorverdovend, en de bomen ruisten in de wind. Dit moest inderdaad een helikopter zijn, en het leek erop dat het hier in de buurt ging landen. Misschien wel bij 'Zonnehoven'! Dick besloot een kijkje te nemen. Wanneer het inderdaad de politie was die hun kwam bevrijden, dan was het onzinnig dat hij hier nog langer naar een uitgang zocht. Hij zou door de bosjes sluipen en er voor zorgen dat niemand hem zag voordat hij had gezien wie in de helikopter hier naar toe was komen vliegen.

Dick verliet de muur, en begon toen door de bosjes in de richting van het lawaai te lopen.

Het was nog een flink eind lopen, en toen Dick eindelijk bij het grote huis was, was het lawaai al lang verstomd. Maar daar stond de helikopter op het grasveldje voor het huis! De jongen was aan de voorzijde van het huis gekomen, en vanaf zijn plaats kon hij alles goed zien. De helikopter was uitgeschakeld, en de wieken stonden stil. Er was niemand in de buurt. Waarschijnlijk waren ze allemaal naar binnen gegaan. Dick keek, en vroeg zich af wat hij nu moest doen. Waren het vrienden of vijanden die hier met de helikopter waren gekomen?

Hoofdstuk 10: Een spectaculaire ontsnapping.

In het kleine kamertje onder de grond vertelde Bram het ene na het andere verhaal. De verhalen waren aardig, maar door het stilzitten werden de kinderen slaperig; en Julian, George en Annie luisterden maar met een half oor. In zijn bed was Antonio ook in slaap gevallen. Zijn ademhaling klonk piepend. Bram merkte niet dat de kinderen nog nauwelijks luisterden. Hij vertelde maar door. Plotseling werd de rust in het kamertje ruw verstoord doordat de grote deur open ging. De deur knalde pardoes tegen de rug van de wachtende man aan die verschrikt opzij ging om de bezoeker binnen te laten. Het was Brams oom. Met grote stappen kwam hij het kamertje binnen.

“Ah, zit je hier,” zei hij tegen Bram. “Ga naar de keuken, en blijf daar. Ik moet met deze vrienden zaken doen.”

Als een duiveltje in een doosje schoot Bram op en verdween haastig naar boven.

Toen de jongen weg was, ging Brams oom naar het bed van de zieke man en schudde hem hardhandig door elkaar.

“Hé, wakker worden.”

Antonio werd verschrikt wakker. Toen hij Brams oom zag, zette hij een boos gezicht.

“Wat moet je?” vroeg hij. “Is het al niet genoeg dat je me oud en ziek hebt gemaakt? Laat me met rust, zodat ik in vrede kan sterven.”

“Dat nooit,” antwoordde Brams oom meteen. “Oud en ziek, OK, maar sterven mag je niet. Ik heb jou te hard nodig mannetje, en dat weet je heel goed. Je gaat daarom met me mee. Nu. Kom op! Opstaan!”

De man keek Brams oom verbaasd aan. Toen, met een enorme krachtsinspanning, kwam hij overeind. De verschrikte kinderen zagen dat het hem duizelde. Ze hadden medelijden met hem. Maar Brams oom had geen medelijden met de man.

“Schiet op,” zei hij geërgerd. “Ik heb niet de hele dag de tijd!”

“Wat ga je met me doen?,” vroeg Antonio met moeizame stem.

“Ik vlieg jou naar Bartinia,” antwoordde Brams oom. “We hebben in de archieven eindelijk iets gevonden waarmee ik Bram koning kan maken, en jij moet dat gaan bevestigen. Kom op, lopen!”

“Dat zal ik nooit doen!,” protesteerde de man hevig, terwijl hij op zijn bed bleef zitten. “Dat weet je heel goed, Zankona! Ik verraad mijn land nooit. Liever sterf ik.”

“Daar ben je dan ook al hard mee bezig,” spotte Brams oom.

“Kom op nu. Ik wil geen excuses meer horen. Buiten staat een helikopter, en die zal ons naar Bartinia brengen.”

De man wendde zich nu tot de drie kinderen die angstig hadden zitten luisteren.

“Jullie gaan ook mee,” zei hij tegen hen. “Dus maak je klaar.”

Julian, George en Annie schrokken enorm. Mee naar Bartinia? Ze hadden wel eens van de stad gehoord. Het was de hoofdstad van een land, maar van welk land wisten ze niet meer. En daar zouden ze nu naar toe gaan? Een onbekende stad in een onbekend land? Annie stond op het punt in tranen uit te barsten. Julian perste zijn lippen stevig op elkaar. Hij zei niets, maar sloeg troostend zijn arm om zijn zusje heen. Hij wist dat praten niet zou helpen.

Intussen zat Antonio nog steeds op zijn bed. De man had zijn ogen gesloten en leek in slaap te zijn gevallen. Maar het was enkel de kracht die hem ontbrak om verder te gaan. Brams oom zag het en knikte naar zijn handlanger bij de deur.

“Trek de man omhoog,” betekende dat.

De handlanger liep naar het bed toe, en begon aan Antonio te trekken.

“Hee, laat me los,” protesteerde Antonio zwakjes.

“Niets daarvan,” antwoordde Brams oom hard en boos. “Je moet met me mee naar de helikopter.”

“Als je met me gaat reizen, betekent dat mijn dood,” dreigde Antonio.

“Stel je niet aan,” zei Brams oom schamper. “Ik weet dat je alleen maar zielig doet.”

Maar de kinderen wisten dat dat niet zo was!

George keek naar de deur. De man, die hun had bewaakt, was met Antonio bezig en de weg was vrij. Zou ze? Maar nee, wanneer ze in haar eentje zou vluchten, zouden Julian en Annie het moeten bekopen. Brams oom was gemeen. George kon ze dat niet aandoen. Maar toch, ze verlangde heel erg naar Timmy. Zou er niet een manier zijn om te ontsnappen? Het meisje dacht na en kreeg toen een idee!

“Ik moet naar de WC,” zei ze. “Kan ik hier naar de WC?”

Brams oom draaide zich naar haar om, en maakte een geërgerd geluid. Maar George keek hem brutaal aan.

“Het is een lange reis naar Bartinia,” vervolgde ze. “Het is beter als ik hier nog even naar de WC ga.”

“Ik moet ook,” zei Annie.

Brams oom wist niet wat hij moest doen. Toen liep hij naar de deur, en liet buiten een schel fluitje horen. Even later kwam een tweede man binnen.

“Deze kinderen moeten naar de WC,” vertelde Brams oom hem. “Neem ze alle drie maar mee. Maar zorg ervoor dat ze niet ontsnappen!”

De man keek de kinderen aan, en wees toen naar de deuropening. Haastig gingen Julian, George en Annie erdoor naar buiten.

Daglicht! Wat een fel licht! De kinderen moesten met hun ogen knippen toen ze buiten het donkere keldertje kwamen. Maar de man gunde hun geen rust. Hij joeg ze de trap op.

De WC was vlak bij de keuken. De deur van de keuken stond open, en daar was Tim! De hond had zijn baasje al aan horen komen. Hij kwispelde met zijn staart. George kon zich niet langer inhouden. Ze rende op de hond af en nam hem in haar armen.

“Timmy!,” zei ze verrukt.

“Hé,” zei de man verontwaardigd. Maar toen zag Julian zijn kans schoon. Hij gaf de man een enorme trap tegen zijn knie. Kreunend sloeg deze dubbel.

“Rennen!,” riep Julian.

De buitendeur van de keuken stond open, en Annie, Julian, en ook George, renden naar buiten. Tim volgde hun blaffend. Bram kwam vanuit het huis aanrennen.

“Hé,” riep hij verontwaardigd naar de rennende kinderen. “Blijf hier!”

“Laat maar,” zei de man die kreunend bij de keukendoor stond en over zijn pijnlijke knie wreef. Hij kon er nauwelijks op staan! “De hond is erbij, hij zal de kinderen wel spoedig pakken. Een flinke bijt van de hond zal die drie wel leren niet zo maar weg te rennen.”

Maar de hond was Timmy! En die rende vrolijk met de kinderen mee. Spoedig hadden ze alle vier de bosjes bereikt, en verdwenen tussen het groen.

“Nou,” zei Julian hijgend. “We moeten zo snel mogelijk dat gat in het hek terugvinden. We moeten dit gebied verlaten. Iemand een idee waar het gat is?”

“Ik denk dat we goed gaan,” antwoordde George ook hijgend.

“Kom op, jongens. Als we weer worden gepakt, zal Timmy er ook van langs krijgen. Ik denk dat het nu wel langzaam duidelijk wordt dat hij niet Eleor is.”

De kinderen haastten zich door de struiken. Ze bereikten het hek, en gingen er langs lopen. Ze kozen gelukkig de goede richting. Daar was het gat!

“Ah,” zei Julian opgelucht. “Kom op, nu vlug allemaal erdoorheen. En dan op naar 'Sterrehoven'. We moeten de politie bellen. Als tante Fanny dat al niet heeft gedaan tenminste. We zijn al een eeuwigheid weg.”

De drie kinderen en Timmy kropen haastig door het gat, en renden toen door de bossen naar het huis waar ze vakantie vierden. Ze hadden het spoedig bereikt. Ze belden aan de voordeur aan, en wachtten ongeduldig tot er werd open gedaan. Maar niemand kwam.

“Wat vreemd,” zei Julian na een poosje. “Waar zou tante Fanny zijn?”

“Laten we achterom gaan,” stelde George voor. “Eleor moet daar ook nog zijn.”

De kinderen liepen dus naar achteren, waar de hokken waren. Ze keken in de hokken, maar die waren allemaal leeg! Ook Eleor was verdwenen. Toen probeerde Julian de keukendeur, maar ook die was op slot.

“Dat is vreemd,” zei hij. “Het hele huis is verlaten. Waar zijn tante Fanny en Eleor?”

In 'Zonnehoven' was op dat moment grote beroering ontstaan. Brams oom had Antonio eindelijk zo ver gekregen dat deze was opgestaan, en was met hem boven gekomen. Daar trof hij de man die nog steeds over zijn pijnlijke knie zat te wrijven.

“Wat is dat nu?,” vroeg Brams oom hem. “En waar zijn de kinderen?”

“De kinderen zijn ontsnapt,” gromde de man, “maar de hond is achter hen aan.”

Daar was ook Bram. De jongen was in tranen.

“De hond is niet Eleor,” zei hij huilend tegen zijn oom. “De hond is de hond van de kinderen. Eleor is gewond. Timmy is gewoon met de kinderen meegegaan.”

“Wat?,” vroeg Egbert Zankona ongelovig. De ernst van de situatie begon nu tot hem door te dringen. “Wil je me vertellen dat de drie kinderen gewoon met die hond zijn ontsnapt?”

Bram knikte verdrietig. “Mijn rijk moet beter bewaakt worden,” antwoordde hij.

“Houd je brutale mond,” zei Brams oom plotseling en gaf de jongen een oorvijg. “Jij met je rijk. Je snapt niet hoe ernstig dit is.” “Het is anders onzin dat je de jongen zelf hebt verteld,” zei Antonio achter hem met moeizame stem.

Brams oom draaide zich woedend naar de man om.

“Houd je mond, jij,” zei hij tegen hem.

Hij knikte met zijn hoofd naar de voordeur. “We gaan naar de helikopter. We moeten hier weg. Charles, haal de anderen.”

De man tegen wiens knie Julian had getrapt, zette voorzichtig een paar stappen. Het lukte weer een beetje op zijn been te staan. Hij mompelde iets van een antwoord en verliet de gang.

Brams oom ging naar de voordeur toe, en opende deze. Toen draaide hij zich weer terug naar Bram.

“Meekomen jij,” beval hij de jongen.

Maar Bram weigerde plotseling.

“Nee,” antwoordde hij met een angstig gezicht. “Ik kom niet mee.”

Maar Egbert Zankona liet zich niet zo maar uit het veld slaan. Hij greep de jongen beet en trok hem mee naar buiten. Bram schreeuwde woedend. Hij rukte en trok om los te komen, maar zijn oom had hem goed vast. Hij kwam niet los.

De man draaide zich nogmaals naar de jongen om.

“Houd je stil jij!,” zie hij sissend tegen Bram.

Maar Bram gehoorzaamde pas toen zijn oom hem opnieuw een grote oorvijs had gegeven.

De man trok de jongen mee naar de helikopter. Daar opende hij de deur en duwde hem in de machine. Zelf stapte hij ook in en ging op de bestuurdersstoel zitten.

Bram was erg boos.

“Hoe durf je me uit mijn koninkrijk te ontvoeren,” begon hij.

“Hou op,” antwoordde zijn oom ongeduldig. “Dat zijn maar verhaaltjes. Dit is Engeland, en daar ben je helemaal geen koning.”

Dat kwam hard aan. Bram voelde zich alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Maar zijn oom schonk hem geen aandacht meer. Geconcentreerd bestudeerde hij het dashboard.

Even later kwamen de andere mannen er ook aan. Ze hadden Antonio bij zich die slap tussen hun in hing. Ze moesten de man ondersteunen, want Antonio kon nauwelijks op zijn benen staan. De zieke man werd de helikopter in gehesen, en toen stapten de mannen zelf ook in. Het waren er wel vijf. De helikopter was goed vol.

Bram was erg stil, maar de hersenen van de jongen werkten op volle toeren.

“Waar gaan we heen?,” vroeg hij aan zijn oom.

“We gaan naar Jemistan,” antwoordde zijn oom verbeterd. “Je bent daar koning, en dat gaat Antonio bewijzen.”

Antonio kreunde.

“Als je gaat vliegen, wordt dat mijn dood,” waarschuwde hij nogmaals.

“Houd je stil,” zei Brams oom ruw. “Je gaat helemaal niet dood. Je stelt je alleen maar aan.”

Bram keek naar buiten, en zag daar het huis 'Zonnehoven'. De tranen sprongen in zijn ogen. Geen koning. Hij was toch geen koning van dit huis. En nu zat hij in een helikopter en zou dat huis gaan verlaten.

Opeens schoot een andere gedachte door hem heen. Een gedachte die hem heel erg koud maakte. Eleor! Eleor was daar nog buiten! Zijn hond! Hij zou Eleor gaan verlaten! Dat kon niet gebeuren. Zijn enige vriend!

De jongen schoof naar de deur en begon aan het slot te rommelen.

“Wat doe je daar?,” vroeg zijn oom.

“Ik wil eruit,” antwoordde Bram. “Dit is mijn koninkrijk, en ik wil hier blijven.”

Brams oom schoof bliksemsnel naar de jongen toe.

“Afblijven!,” blafte hij. “We gaan naar Jemistan. Dat is je koninkrijk.”

Bram keek verdrietig naar de volwassene man op.

“Nee, Jemistan is niet mijn koninkrijk,” zei hij ernstig.

De ogen van Brams oom flikkerden.

“Jawel!,” zei hij verbeterd. “Jawel. Je bent daar prins, en als je groot bent, zul je koning zijn.”

Hij knikte met zijn hoofd naar 'Zonnehoven'.

“Dit hier is slechts een huis. Een vluchtadres. Dit is Engeland.

Hier ben je geen koning.”

Maar Bram schudde met zijn hoofd. “Je vertelde me dat ik koning was van dit huis,” zei hij droevig, “en ik geloofde je. Ik heb me

belachelijk gemaakt. Ik zal nooit meer geloven dat ik ergens koning van ben.”

“Wat je gelooft, moet je zelf weten,” antwoordde Brams oom bot. “Maar we vertrekken nu naar Jemistan.”

De man schoof naar zijn plaats terug en startte de motor. Bram probeerde opnieuw de deur te openen, maar zijn oom gaf hem zo'n enorme klap tegen zijn hoofd dat het hem zwart werd. De wieken van de helikopter begonnen te draaien, en gingen sneller en sneller. De takken van de bomen en struiken begonnen in de wind heen en weer te bewegen. Toen hief de helikopter zich langzaam in de lucht.

“We gaan,” zei Brams oom tevreden. “Hehe. Tot ziens Engeland. Maar niet voor lang. Ik kom terug als landsvertegenwoordiger. Als regent van de koning van Jemistan!”

De helikopter vloog omhoog. Brams oom schakelde om weg te vliegen, maar opeens bereikte een vreemd geluid zijn oor. De motor begon te pruttelen. Brams oom wist dat het niet goed klonk. Toch wilde hij niet meer landen. Hij ging dus door en zette de helikopter op vooruit. De helikopter ging en begon over de bomen te vliegen. Maar de motor pruttelde en rochelde. En dat werd steeds heviger. Toen viel ineens de spanning weg. De wieken begonnen langzamer te draaien en de helikopter begon te dalen. Steeds meer, steeds sneller daalde de machine naar de grond. Toen plotseling klonk een gekraak. Een heleboel gekraak klonk op. De helikopter was op de bomen terecht gekomen. Het wankelde en de inzittenden rolden om. Toen viel de machine met een regen van takken en blaadjes naar beneden en kwam met een grote bonk op de grond terecht.

Takken kraakten nog na. Er kwamen andere takken naar beneden. Blaadjes dwarrelden. Toen werd het stil.

Hoofdstuk 11: Waar is iedereen?

“Waar is tante Fanny?,” vroeg Annie angstig. “Ze kan ons toch niet zomaar hebben achtergelaten?”

Maar daar wist Julian geen antwoord op. Natuurlijk, tante Fanny zou de kinderen nooit zomaar achterlaten. Maar de vrouw wist ook niet waar de kinderen vanochtend hadden gezeten. Ze hadden haar niets verteld toen ze die ochtend het huis hadden verlaten.

Natuurlijk was het toen nog erg vroeg geweest, maar toch voelde Julian dat hij vanochtend dom had gehandeld. Had hij toen maar even een briefje op de keukentafel gelegd!

“En waar is Dick?,” vroeg George.

Ja, dat was ook een raadsel. Dick was lang geleden al ontsnapt. De kinderen hadden min of meer verwacht dat hij wel hier zou zijn. Maar ook hij was weg.

“Misschien is Dick met tante Fanny mee,” zei Julian hoopvol.

“Misschien heeft hij tante Fanny alles verteld, en zijn ze samen naar de politie.”

Maar George schudde met haar hoofd.

“Nee, dan zou Eleor niet ook weg zijn,” zei ze. “Dick weet dat Eleor niet kan lopen. Hij zou haar dus nooit meenemen als het niet nodig was. In ieder geval niet als ze alleen maar naar de politie gingen.”

Ja, dat was waar. Julian dacht hard na.

“We moesten het huis verlaten vandaag,” zei hij toen. “Wat zouden we met Eleor hebben gedaan?”

“Natuurlijk!,” riep Annie uit. “We moesten vandaag het huis uit.

Tante Fanny is vast met oom Quentin vertrokken. Je kunt een zieke niet zo maar buiten laten. Ik denk dat ze zich ontzettend zorgen om ons heeft gemaakt, maar ik denk dat ze gewoon is vertrokken. Oom Quentin was op dat moment belangrijker.

Maar George schudde met haar hoofd.

“En Eleor dan?,” vroeg ze. “En Dick?”

“Eleor is misschien bij Dick,” opperde Julian.

Maar voor hij nog verder iets kon zeggen, pakte Annie zijn arm plotseling vast.

“Ssst,” zei ze. “Ik hoor iets aan de voorkant van het huis.”

Direct waren de kinderen stil. Ze spitsten allemaal hun oren, en toen hoorden ze het geluid ook. Gerammel van sleutels en de voordeur die werd geopend.

“Dat is eigenaresse,” fluisterde Julian. “Ik wed dat het de eigenaresse is. Ze komt vast de boel schoonmaken.”

“Dan moeten we ons vlug verstoppen,” antwoordde George. “Ze zal het vast niet leuk vinden dat we hier nog zijn.”

De drie kinderen trokken zich terug in de bosjes. George riep haar hond die gehoorzaam naar haar toe kwam lopen.

Gehurkt in de bosjes keken George, Julian en Annie gespannen naar het huis. Ze hoopten een glimp op te vangen van diegene die er zojuist naar binnen was gegaan. Was het inderdaad de eigenaresse die kwam schoonmaken? Maar helaas zagen ze niets.

“Weet je wat ik denk?,” begon George fluisterend.

“Ik denk dat de eigenaars van dit huis samenspannen met de mannen in 'Zonnehoven'. Waarom anders mochten we eergisteren niet in het huis, en waarom anders moesten we het zo snel al weer verlaten?”

Op dat moment klonk een enorm lawaai.

“Wat is dat?,” vroeg Annie geschrokken.

“Dat is de helikopter,” antwoordde Julian kalmerend. “Hij gaat opstijgen.”

Inderdaad herkende Annie het geluid van de draaiende wieken van de helikopter nu ook. De wieken gingen harder en harder.

“Ik geloof dat hij nu gaat opstijgen,” zei Julian.

Maar toen hoorden de kinderen het gekuch en gepruttel van de machine.

“Dat gaat niet goed,” constateerde George.

“Nee,” antwoordde Julian.

Nog vloog de helikopter, maar de kinderen hoorden hoe de wieken steeds langzamer gingen.

Toen hoorden ze een enorm gekraak, en daarna een bonk.

“Hij is gecrasht!,” riep George verschrikt uit. “De helikopter is neergestort. Wat erg!”

Julian keek ernstig. “Ik weet niet wie er in de helikopter zaten,” zei hij.

“Dick toch niet?,” vroeg Annie angstig.

“Ik denk het niet,” antwoordde Julian. “Maar ik weet het niet.”

De kinderen waren even stil. Binnen in het huis was de crash ook gehoord. De kinderen hoorden hoe aan de voorkant een raam open werd gedaan. Maar natuurlijk was vanaf deze afstand niets te zien.

De kinderen hadden de helikopter zelfs niet zien vliegen!

“Maar dat is denk ik wel waarom we het huis uit moesten,” zei George ineens. “De helikopter zou vandaag landen, en daar wilden ze geen pottenkijkers bij hebben. 'Zonnehoven' was immers een leegstaand huis!”

“Ik denk dat je gelijk hebt, George,” zei Julian. “Natuurlijk, zo moet het zijn geweest.”

Hij stond op.

“Het is tijd om de politie te waarschuwen,” zei hij. “Kom op, dan lopen we naar het dorp.”

De drie kinderen stonden voorzichtig op. Annie had wat honger en erge dorst. Ze had vandaag nog helemaal niets gegeten. Maar dat durfde ze niet te vertellen. Timmy was er nog het beste aan toe. In de keuken had hij van Bram een prachtig maal gehad. Julian had ook honger en dorst, want ook hij had vandaag nog niets gegeten. Maar hij wist dat dat niet belangrijk was. De politie moest worden gewaarschuwd. Niet alleen om de bende in te rekenen, maar wie weet hoe de personen in het wrak van de gecrashte helikopter eraan toe waren?

Sluipend tussen de bosjes gingen de kinderen terug naar de voorkant van het huis. Daar was de weg. De kinderen keken achter zich naar het huis. Ze zagen dat het raam van de kamer van de meisjes open stond. Een vrouw klopte er juist haar stofdoek uit.

“De eigenaresse,” zei George. “Inderdaad, zij is het!”

“We blijven tussen de struiken,” besloot Julian. “Ze mag ons hier niet zien.”

De drie kinderen zorgden er dus voor dat ze vanuit het huis niet konden worden gezien, en begaven zich op weg.

Het was een heel stuk lopen naar het dorp. Halverwege kwam een auto hun tegemoet. De kinderen gingen beleefd aan de kant, en de auto passeerden hun.

“Dat was de eigenaar,” zei Julian toen de auto voorbij was. “Pech zeg, dat hij ons heeft gezien.”

“Laten we vlug doorlopen,” antwoordde George. “Wanneer we bij de politie zijn, kunnen ze ons niets meer maken.”

De drie kinderen en Timmy liepen dus vlug verder. Maar toch konden ze het niet helpen dat ze een wat bang gevoel hadden gekregen. Dat gevoel versterkte toen ze achter zich weer het geronk van een auto hoorden.

“Dat moet de eigenaar weer zijn,” zei Julian. “Ik kan me niet voorstellen dat een andere auto van die kant af kan komen.”

“Tenzij hij uit 'Zonnehove' komt,” antwoordde George.

“Dat kan inderdaad nog,” gaf Julian toe. “Maar ook dan wil ik liever niet gezien worden. Kom, we gaan weer tussen de struiken.”

De drie kinderen kropen dus weer tussen de struiken. Net op tijd, want daar verscheen de auto.

“Het is inderdaad de eigenaar weer,” zei Annie.

De eigenaar van 'Sterrenhove' reed de kinderen voorbij zonder hen te zien. Tijdens het passeren keken de kinderen de auto in.

“Zij is er ook bij,” fluisterde Annie doelend op de eigenaresse die ze naast haar man in de auto had zien zitten. “Ik vraag me af waar ze naartoe gaan.”

“Hij zag er kwaad uit,” zei Julian. “Ik vraag me af wat hij weet. Wel, ze zijn verdwenen. Kom, laten we weer op weg gaan.”

De drie kinderen liepen weer verder. Het was nog steeds een heel eind naar het dorp. En toen, net voordat ze het bos eindelijk zouden verlaten, gebeurde iets dat geen van de kinderen had verwacht: Om een hoek, op de weg, stond de auto van de eigenaar geparkeerd! De eigenaar was uitgestapt en stond naast de auto. Hij zwaaide vrolijk toen hij de kinderen zag.

“Daar zijn jullie dus!,” riep hij hun breed lachend toe. “Ik wist wel dat jullie nog hier waren!”

Annie schrok, en stond stijf stil, maar Julian trok haar mee.

“De struiken in,” siste hij tegen George. “Kom op! Tussen de struiken kunnen ze ons niet gemakkelijk vinden!”

De drie kinderen en Tim renden het bos in. Tim blafte hard. Hij voelde dat er iets gebeurde.

De lach van de eigenaar verdween snel toen hij de kinderen tussen de bomen zag verdwijnen. Hij aarzelde geen moment. Samen met zijn vrouw ging hij ze achterna. Het werd een wilde achtervolging door het bos: de kinderen en de luid blaffende Tim voorop, en daarachter de eigenaar en zijn vrouw, die echter al snel moe werden.

Julian rende voorop. Hij koos zijn weg zorgvuldig. In de richting van het dorp. Het duurde niet lang of daar schemerde het al door de bomen. De eigenaar en zijn vrouw achter hun hijgden nu heel hard. Ze hadden niet zo'n goede conditie als de kinderen. Toen ze ook nog het dorp voor hun zagen, gaven ze op. De kinderen konden ongestoord verder rennen.

Julian, Annie, George en Tim bleven rennen tot ze de ingang van het dorp hadden bereikt. Daar bleven ze staan en kwamen hijgend op adem.

“Pffff,” zei Julian tegen de anderen. “We hebben het gered. Maar goed dat we op school zo veel aan sport doen!”

“Julian!,” klonk ineens een verbaasde stem vanaf de andere kant van de straat. “Annie, George, Tim! Nee, maar! Jullie zijn vrij!”

De drie kinderen keken verrast op.

“Dick!,” riep Annie verheugd! “Dick, je bent hier!”

Het meisje rende op haar broer af en vloog hem om de hals.

“Dick!, hoe kom je hier?,” vroeg George die samen met Julian ook kwam aanlopen. Timmy was er al. Hij danste om de jongen heen, en kwispelde en blafte alsof hij Dick in geen jaren had gezien.

“Nou, hoe komen *jullie* hier?,” vroeg Dick. “Ik was vrij, maar jullie waren gevangen.”

“Ik heb een van de bewakers een trap gegeven,” antwoordde Julian.

“We hebben kunnen ontsnappen,” zei George op hetzelfde moment.

“Dick,” vroeg Annie, “weet jij waar tante Fanny en oom Quentin zijn? En oh, Eleor missen we ook.”

Maar tot haar teleurstelling schudde Dick met zijn hoofd.

“Ik ben net hier, en toen zag ik jullie,” zei hij. “Is iedereen weg?” Julian vertelde kort wat ze bij het huis hadden gezien. Dick was verbaasd.

“Tante Fanny kan toch niet zomaar zonder ons zijn weggaan?,” zei hij. “En Eleor is ook verdwenen?”

“Dick, wat heb jij beleefd?,” vroeg Annie. “We dachten dat je bij 'Sterrehoven' was.”

“Nee,” antwoordde Dick, “ik ben niet bij het huis geweest. Toen ik kon ontsnappen kon ik niet meteen het gat in het hek vinden. Dat gat waardoorheen we waren gekomen. Toen hoorde ik het geluid van de helikopter, en ben ik door de struiken teruggeslopen.”

In het kort vertelde Dick de anderen wat hij had beleefd.

“De helikopter stond daar op het grasveld voor het huis. Ik was bang dat ze jullie ermee wilden ontvoeren. Ik ben daarom er naar toe gegaan en heb de tank leeg laten lopen.”

“Heb jij dat gedaan?,” vroeg Julian met ongeloof. “De helikopter is neergestort.”

Dick knikte.

“Ik heb het gehoord,” zei hij. “Ik was heel bang dat jullie er in zaten. Gelukkig zijn jullie hier.”

“Nee, we zaten niet in de helikopter,” antwoordde Julian. “Maar het heeft niet veel gescheeld. Brams oom was van plan ons ook mee te nemen. Hij zou naar het een of ander land vliegen. Bram heeft ons het ervan verteld. Er schijnt daar iets met een koning te zijn, maar het precieze weet ik niet.”

“Ik vrees dat Antonio wel in de helikopter gezeten heeft. Ze wilden hem terugvliegen naar dat land. En misschien zit Bram er ook wel in,” zei Annie zachtjes.

“Wie is Antonio?,” vroeg Dick.

“Dat is een gevangene,” antwoordde Julian. “Een heel zieke man. Ik denk dat Brams oom hem al een tijdje gevangen houdt.”

“Ik was op weg naar de politie,” zei Dick. “Ik wilde ze gaan inlichten. Ze moeten alles weten wat wij hebben ontdekt.”

“Wij waren ook op weg,” antwoordde Julian. “Kom op, laten we verder open. Er is geen tijd te verliezen.”

Hoofdstuk 12: Weerzien op het politiebureau.

De vier kinderen liepen door het dorp naar het politiebureau. Daar lag het. Het was een niet groot gebouw, echt een dorpsbureautje. De kinderen gingen naar binnen, en daar wachtten hun een nieuwe verrassing.

“Tante Fanny!,” juichte Annie. “Bent u hier?”

Inderdaad was George's moeder op het politiebureau. De vrouw was erg opgelucht toen ze alle kinderen binnen zag komen. Blij omhelsde ze ze een voor een.

“Oh, ik ben zo blij dat jullie hier allemaal zijn,” zei ze. “Is alles goed met jullie?”

“Ja, alles is goed,” antwoordde George. “Hoe is het met vader?”

Mar haar moeder antwoordde niet op haar vraag.

“Waar waren jullie vanochtend?,” vroeg ze aan de kinderen.

“Toen ik opstond was het huis leeg.”

“We hebben een heleboel beleefd,” antwoordde Julian. “Maar dat vertellen we u straks allemaal. Ik moet nu eerst de chef van dit bureau spreken.”

Hij wendde zich tot de politieman die naast hem stond en vroeg of hij de politiechef mocht spreken. Direct werd hij naar de kamer van de chef gebracht.

Julian deed kort zijn verhaal. De chef knikte ernstig toen hij alles hoorde.

“Zo zo,” zei hij. “Het lijkt erop dat zich in dat pand een heleboel heeft afgespeeld waarvan wij niet op de hoogte waren.”

“Je zegt dat er ook een gevangene is?”

“Ja, een man die Antonio wordt genoemd,” antwoordde Julian. “Ik weet niet wie hij is. Hij schijnt wel een belangrijk man in zijn land te zijn.”

“Antonio Primalaya,” zei de chef meteen. “Hij is eerste minister van Jemistan. Een paar maanden geleden verdween hij. De politie in zijn land vermoedde al dat hij was ontvoerd, en dat zijn

ontvoerders hem naar het buitenland hadden gebracht. Maar dat hij hier zou zitten, had niemand verwacht!”

“Brams oom wilde met een helikopter naar het land terugkeren,” zei Julian, “maar de helikopter is neergestort.”

En snel vertelde de jongen welk aandeel Dick hierin had gehad. De chef knikte pijnlijk.

“Goed werk,” zei hij tegen Julian. “Hoeveel mannen heb je in het huis gezien?”

“Een stuk of zes,” antwoordde Julian. “En dan Antonio nog, en Bram zelf. We weten niet wie van hen de helikopter in zijn gegaan.”

“We zullen dat wel zien,” antwoordde de politie-chef. “Er zijn al mannen onderweg naar aanleiding van het verhaal van mevrouw Kirrin, maar ik zal om versterking vragen. We dachten eerst dat het om vermiste kinderen ging, maar nu blijkt het om een internationale bende te gaan.”

“Ja, een bende,” antwoordde Julian ernstig. “Een bende die iets in Jemistan wilde doen.”

“De koning daar is gestorven,” vertelde de chef, “en nu is er twist over wie de opvolger is. Bedankt voor je informatie, jongen. Ik ga snel wat telefoontjes plegen.”

Julian verliet de kamer en ging weer terug naar de ontvangstruimte waar de anderen waren. Daar trof hij ook de dierenarts die naar tante Fanny was komen kijken. De goede man was blij verrast alle kinderen gezond en wel op het bureau te zien.

“Nee maar,” zei hij verbaasd. “Jullie zijn allemaal hier! Waar zijn jullie geweest? We hebben ons vreselijke zorgen gemaakt.”

Nu konden de kinderen dan eindelijk hun verhaal vertellen. Stukje bij beetje vertelden ze aan de dierenarts en aan tante Fanny wat ze vandaag allemaal hadden beleefd.

De twee volwassenen stonden versteld.

“Jullie zijn echt in een gevaarlijk situatie geweest,” zei de dierenarts ernstig. “Goed dat alles nu voorbij is.”

Toen vertelde hij zijn verhaal. Hoe hij tante Fanny leeg in het huis had aangetroffen, helemaal radeloos. En hoe hij daarna de politie

had ingelicht. Daarna was hij met zijn auto weer naar 'Sterrenhove' teruggereden, en had hij tante Fanny en oom Quentin samen met alle bagage opgehaald.

“Oom Quentin ligt nu bij mij op de logeerkamer,” vertelde hij.

“En Eleor heb ik ook maar meegenomen. Er was anders niemand die naar haar omkeek.”

“Ik weet niet hoe ik u kan bedanken,” zei tante Fanny plotseling tegen de dierenarts. “U bent zo goed voor mij geweest, juist op het moment dat ik niet meer wist wat ik moest doen.”

Maar de dierenarts wuifde dit weg.

“Het is niets,” antwoordde hij. “Helpen is mijn vak. Maar kinderen, zouden jullie mij een plezier willen doen? Zouden jullie even bij Eleor willen gaan kijken? Ze mist haar baasje heel erg en ze voelt zich erg eenzaam. Misschien kunnen jullie haar wat opvrolijken.”

Nou, dat wilden de kinderen wel doen! Het huis van de dierenarts lag niet ver van het politiebureau, en nadat ze hadden gehoord hoe ze er moesten komen, gingen ze er naar toe.

Eleor was heel blij toen ze de kinderen zag. Ze keek met haar kop van de een naar de ander, en haar staart kwispelde.

“Laat me je poot eens bekijken?” vroeg George. “Ze pakte de gewonde poot van de hond op, en onderzocht hem nauwkeurig.”

“Het geneest mooi,” zei ze tegen de hond. “Prima. Maar vandaag mag je nog niet lopen. Jammer Eleor, je moet vandaag nog hier blijven.”

Eleor legde haar snuit weer op haar poten en slaakte een diepe zucht. Ze lag in een hok in een schuurtje dat achter het huis van de dierenarts stond. Daar verzorgde de dierenarts de dieren die er ernstig aan toe waren en waar regelmatig naar moest worden gekeken. Op dit moment waren de meeste hokken van het schuurtje leeg. Alleen een kip was er, die heel erg stil lag; en een poes dat met een piepend geluid ademde.

De kinderen aaiden Eleor, en onderwijl praatten ze over Bram.

“Ik hoop dat hij het goed maakt,” zei George. “Ik hoop dat hij niet in de helikopter zat. Het was een rare snuiter, met zijn koningschap, maar eigenlijk is hij gewoon zielig.”

“Ja,” antwoordde Julian en was toen stil.

Alle kinderen dachten aan Bram, en aan de gecrashte helikopter.

“Zullen mensen dood zijn?,” vroeg Annie met een klein stemmetje.

Julian schudde met zijn hoofd.

“Nee, ik denk het niet,” antwoordde hij. “De helikopter kan nooit hoog hebben gevlogen, maar we weten niet hoe hij is neergestort.”

“Wat zal met Bram gebeuren, wanneer zijn oom wordt gearresteerd?,” vroeg George zich af. “Ik hoop dat hij naast zijn oom nog andere familie heeft. Mensen die wel aardig zijn.”

“Ja, dat hoop ik ook,” antwoordde Julian.

De dierenarts kwam binnen, en zag de vier kinderen zitten.

“Hé, Eleor ziet er al gelukkiger uit,” zei hij. “Maar ze mist haar baasje enorm. Hopelijk komt hij snel.”

Hij gaf de hond een aai en wendde zich toen tot de kinderen.

“George,” zei hij. “De achterdeur van mijn huis is open. Als je je vader wilt zien, kan je zo naar binnen lopen.”

Nou, dat wilde George wel. Meteen ging ze weg. De andere kinderen bleven in het schuurtje op haar wachten. Oom Quentin kon ze toch niet allemaal tegelijk bij zijn bed hebben. Even later was George al weer terug.

“Hoe is oom Quentin?,” vroeg Annie meteen.

Opgelucht vertelde het meisje dat haar vader er al weer beter uitzag. Hij had zelfs een beetje met George gepraat! Maar George had hem nog niets van hun avontuur verteld. Dat zou hem alleen maar te veel opwinding hebben gegeven.

De dierenarts meldde dat hij weer aan het werk moest. Hij ging zijn controle-ronde rijden. De kinderen liepen terug naar het politiebureau waar in de ontvangstruimte het spannende wachten op de afloop begon. Iedereen was met zijn gedachten bij 'Zonnehoven'. Hoe zou het er daar nu aan toegaan? Hoe zou het bij

de helikopter zijn? De kinderen hoopten dat alle inzittenden konden worden gered, en dat er geen doden waren gevallen. Het wachten duurde lang. De chef zat in zijn kantoor en had radioverbinding met de ploeg in het bos. Af en toe kwam hij de ontvangstkamer in om de kinderen het laatste nieuws te vertellen. “In het huis was niemand meer,” berichtte hij. “Onze mannen hebben het van boven tot onder doorzocht, maar het was helemaal verlaten. Ze gaan nu op weg naar de helikopter.”

De kinderen zogen hun wangen in van schrik. Zo, dus iedereen was in de helikopter geweest! Ook Bram. Ze hoopten dat hij het er goed vanaf had gebracht.

In spanning wachtten ze op vervolgnieuws. De chef kwam nog een keer langs.

“Er wordt gevochten rondom de helikopter,” vertelde hij.

Dit was niet zo'n prettig nieuws. Bram en Antonio die midden in een gevecht zaten! Brams oom kon ze als gijzelaars gebruiken, en op die manier alsnog ontkomen!

“Gaan we het redden?,” vroeg Annie gespannen.

Maar tot haar teleurstelling haalde de politiechef zijn schouders op.

“Daar heb ik nog geen informatie over, meisje,” antwoordde hij.

Even later was er opschudding op het bureau. Een tweetal gevangenen werden binnengebracht. De kinderen herkenden dadelijk de eigenaar van 'Sterrehove' en zijn vrouw. De eigenaar zag de kinderen zitten en trok een boos gezicht naar ze. Maar daar moesten de kinderen alleen maar om lachen. Haha, boze gezichten trekken konden ze ook!

“Woef!,” blafte Timmy.

Ook hij leek een boos gezicht te trekken! Maar dan naar de eigenaar, omdat hij van hem 's nachts in een hok had moeten slapen.

De eigenaar en zijn vrouw werden naar de cel aan de achterkant van het bureau gebracht waar ze werden onderworpen aan een zwaar verhoor.

Niet veel later arriveerde een glimmende auto bij het bureau. Drie mannen stapten uit. Ze zagen er officieel en buitenlands uit, en de politieman aan de balie fluisterde de kinderen toe dat dit vertegenwoordigers uit Jemistan waren.

“Hoge heren,” zei hij, terwijl hij de kinderen veelbetekenend toeknikte.

De mannen bleven lang bij de politiechef. De kinderen hoorden nu helemaal geen nieuws meer. Gespannen zaten ze in de ontvangstruimte te wachten. Ze dachten aan Antonio, en aan Bram. Hoe zouden die het maken?

Buiten was het rustig. Als al in het bos gevochten werd, hoorde je er hier niets van. Maar het was ook ver weg.

“Ik ga even een stukje lopen,” zei George op een gegeven moment. “Ik houd het hier niet langer uit. Wie gaat er mee?”

Alle kinderen gingen mee. Timmy was blij dat ze naar buiten gingen. Ook hij was het wachten binnen zat.

“Niet naar het bos gaan, kinderen,” waarschuwde tante Fanny.

Maar dat zouden ze niet doen. De vier kinderen wisten heel goed dat ze de politie niet voor de voeten moesten lopen!

“We lopen alleen wat door het dorp, en door de velden,” antwoordde Julian. “Maakt u zich maar niet ongerust.”

De kinderen gingen naar buiten en liepen met Timmy een rondje door het dorp. Buiten ontmoetten ze een paar nieuwsgierige blikken. Het was de dorpsbewoners opgevallen dat er iets aan de hand was. Ze hadden politiewagens voorbij zien rijden, en ook hadden ze de glimmende, dure auto zien arriveren. Ze waren nieuwsgierig. Maar er was ook werk te doen en kenmerkend voor de dorpsbewoners vroegen ze de kinderen niets. Ze wisten dat ze op den duur alles toch wel zouden horen. En zo ging het dorpsleven door alsof er niets aan de hand was en konden de kinderen ongestoord wandelen.

Toen de Vijf na een uurtje op het bureau terugkwamen, zagen ze dat er wat was gebeurd. Een heleboel politieauto's stonden voor

het gebouwtje. En ook een auto met zwaar getraliede ramen stond er bij. De kinderen holden nieuwsgierig naar binnen. Zou het gelukt zijn?

Het eerste dat ze zagen toen ze binnen kwamen rennen, was een klein figuurtje dat eenzaam bij de politiebalie stond. Bram!

Hoofdstuk 13: De ontknoping van alle gebeurtenissen.

“Bram!,” riepen Julian en Annie tegelijk uit. “Bram, je bent ongedeerd!”

Bram keek op en zag de kinderen. Een waterige glimlach verscheen op zijn gezicht.

“Hallo,” zei hij.

Nu pas zagen de kinderen dat de jongen een flinke schram op zijn voorhoofd had, en aan de zijkant zat een grote blauwe plek. Hij was toch niet zo ongeschonden uit de strijd gekomen als ze eerst hadden gedacht.

“Is alles goed, Bram?,” vroeg Annie ongerust.

“Ik geloof van wel,” antwoordde Bram. “De dokter komt zo direct kijken.”

Toen zweeg hij.

“Bram, Eleor is hier vlakbij,” zei George. “Wil je naar hem toe?”
Meteen lichtte Brams gezicht op.

“Oh ja,” zei hij verheugd. “Als dat mag?”

Maar de politieman achter de balie zei dat het nog niet kon. Eerst moest de dokter hem hebben onderzocht.

“Waar is Antonio?,” vroeg Julian.

“Daar,” wees Bram en hij wees naar de deur van een klein kamertje. “De dokter is bij hem.”

Opeens hoorden de kinderen sirenes buiten. Een ziekenwagen verscheen met draaiende zwaailichten. Mannen stapten uit en gingen het kleine kamertje binnen. Even later werd Antonio naar de wagen gebracht. De kinderen ving een glimp van hem op. Ze zagen een magere, bleke man die bewusteloos op de brancard lag. “Die maakt het niet goed,” zei de dokter die nu bij Bram kwam kijken. “Hopelijk kunnen ze hem in het ziekenhuis helpen.”

De dokter onderzocht de schaaftwond van Bram en ook de plek op de zijkant van zijn gezicht.

“Mijn oom heeft mij daar geslagen,” vertelde Bram.

“Een flinke klap,” constateerde de dokter. “Heb je hoofdpijn?” Dat had Bram niet. Maar toch raadde de dokter hem aan het de komende dagen rustig aan te doen. Toen kon Bram naar Eleor. De Vijf bracht hem naar het schuurtje van de dierenarts waar Eleor lag.

De ontmoeting met Eleor was erg emotioneel. Zodra Bram zijn hond zag, begon hij direct hard te huilen. Hij stormde op haar af en omhelsde haar alsof hij haar nooit weer los zou laten. Ook Eleor was blij haar baasje weer te zien. Ze kwispelde met haar staart en probeerde Bram te likken, maar dat lukte niet. “Eleor,” hilde Bram. “Ik laat je nooit meer in de steek. Nooit, nooit en nooit meer! Dat beloof ik je. Oh Eleor, ik heb zo veel aan je gedacht. Ik was zo bang dat ik je nooit meer zou zien.” En de jongen hilde en hilde maar.

De kinderen lieten hem even alleen. George ging bij haar vader kijken. Die sliep. Daar kwam de dierenarts terug van zijn bezoekeronde.

“Hallo!,” riep hij de kinderen toe. “Hoe is alles hier?”

“De bende is opgepakt,” antwoordde Julian. “En Bram is ongedeerd. Hij is nu bij Eleor.”

De dierenarts naderde het schuurtje en hoorde Brams gehuil.

“Arme jongen,” zei hij. “Hij heeft heel wat moeten meemaken. Ik ga even bij hem kijken.”

Hij opende de deur van het schuurtje en ging naar binnen.

De kinderen weten niet wat de dierenarts heeft gedaan, maar langzaam hoorden ze Brams gehuild minder worden.

Nog een hele poos bleef de dierenarts met Bram in de schuur.

Onderwijl wachtten de Vijf buiten. Ze wisten niet wat ze anders moesten doen. Naar huis gaan kon niet, en op het politiebureau zouden ze iedereen ook maar in de weg lopen.

Eindelijk, na een heel lange poos, kwam de dierenarts weer uit het schuurtje. In zijn armen droeg hij de jongen, die in slaap was gevallen. Het gezicht van de jongen was nog rood van het huilen,

en de plekken op zijn hoofd zagen er pijnlijk uit. Vlug liepen de kinderen naar hem toe.

De dierarts was verbaasd dat ze hier nog waren.

“Hé, zijn jullie er nog,” zei hij verrast. “Ik leg Bram even in mijn bed. Willen jullie de politie informeren dat hij bij mij is?”

De kinderen beloofden dat te doen. Met zijn vijven liepen ze terug naar het politiebureau.

Op het bureau was de rust weer teruggekeerd. De vele wagens waren verdwenen, en ook de wagen met de tralies was weg.

“Ze zijn naar de stad,” vertelde de man achter de balie, doelend op de verdwenen wagens. “Daar zal de bende gevangen gehouden worden totdat uit Jemistan duidelijk wordt wat we met ze moeten doen. Wat een gebeurtenissen allemaal vandaag voor zo'n klein dorp als dit! Vind je niet? Dat ik dit heb mogen meemaken! Jullie zijn echte helden hoor.”

Toen de politiechef de stemmen van de vier kinderen hoorde, kwam hij direct uit zijn kamer.

“Daar zijn jullie!,” riep hij de Vijf enthousiast toe. “De helden van vandaag!”

Goedgemutst kwam hij naar ze toe.

“Alles is goed afgelopen,” vertelde hij toen hij bij de kinderen was. “We hebben een prachtige vangst gedaan. Jullie zullen wel graag willen horen hoe alles is afgelopen, niet?”

Nou, dat wilden ze inderdaad! De chef nam hun mee naar zijn kamer en toen iedereen daar limonade had gekregen, vertelde hij hun het hele verhaal.

“De bende bood veel weerstand,” zei hij. “Vanuit de helikopter probeerden ze op ons te schieten. Helaas voor hun zaten de portieren klem, en konden ze de machine niet verlaten. We hebben toen een slaapgasgranaat gegooid, en daarna was het voor ons makkelijk.”

De kinderen luisterden ademloos naar het verhaal van de politiechef.

“En nu, wat gaat er nu gebeuren?,” vroeg Julian toen de chef na zijn verhaal zweeg.

“De bende zal zo spoedig mogelijk aan Jemistan worden uitgeleverd,” antwoordde de chef. “Daar krijgen ze hun staf.”
“Brams oom wilde de macht in zijn land overnemen. Hij claimde dat Bram de wettelijk troonsopvolger was, en wilde dat Antonio Primalaya dat gegrond verklaarde. Gelukkig heeft Antonio steeds weerstand kunnen bieden. Hij is een dapper man.”

“Is Bram familie van de gestorven koning?,” vroeg Julian.

“Ja,” antwoordde de chef. “Maar koning kan hij echter nooit worden. Hij behoort tot de tak van de familie die erin heeft toegestemd nooit aanspraak op de troon te zullen maken. Zijn oom wilde deze toezegging nietig verklaren, en daarvoor ontvoerde hij Antonio.”

“Hij maakte Bram wijs dat hij hier koning van het huis was,” vertelde George.

“Meneer Zankona had Bram voorzorgshalve ook ontvoerd,” vertelde de politiechef. “Hij moest hem hier rustig houden en ervoor zorgen dat hij niet zou kletsen. Daarom verzong hij dit verhaal. Het is zielig voor de jongen.”

De kinderen werden stil en dachten aan Bram.

“We vonden hem een rare snuiter,” vertelde Dick. “Maar hij was gewoon een slachtoffer.”

“Ja, een slachtoffer,” beaamde de politiechef. “Slachtoffer van een meedogenloze man die er alles voor over had om de macht in zijn land te krijgen.”

“Waar is hij nu?,” vroeg hij toen doelend op Bram.

“Hij is bij de dierenarts,” antwoordde Julian. “Hij slaapt daar. De dierenarts heeft hem in zijn bed gelegd.”

“Wat gaat er met hem gebeuren?,” vroeg George.

“Gelukkig voor de jongen heeft hij nog andere familie,” antwoordde de politiechef. “Ze zullen hem spoedig halen. Tot die tijd hoop ik dat hij bij de dierenarts kan logeren.”

“Tja,” zei George en trok een bedenkelijk gezicht. “Maar mijn vader ligt daar ook, zie je. En ik weet eigenlijk ook niet waar wij vannacht moeten slapen. We zijn vandaag 'Sterrehove' uitgezet.”

Nu pas hoorde de politiechef voor het eerst het verhaal dat ze het vakantiehuisje hadden moeten verlaten.

“Nee maar,” zei hij hoogst verbaasd. “Dat is wel het toppunt. Een zieke man zomaar op straat zetten! Daar ga ik meteen wat aan doen. Is jullie moeder nog in de ontvangstruimte?”

Tante Fanny was nog steeds op het bureau. Waar moest ze anders heen? Af en toe was ze bij haar man gaan kijken, maar die sliep en dus had ze daar niets te zoeken. De politie-chef riep de vrouw bij zich.

Na een kort gesprek waarin tante Fanny bevestigde dat ze in eerste instantie voor langere tijd in het huisje hadden mogen blijven, maar dat ze er later toch waren uitgezet, maakte de politiechef een paar telefoontjes. Toen wendde hij zich glimlachend tot George’s moeder.

“Alles is in orde,” vertelde hij haar. “Ik heb zojuist bevestiging gekregen dat jullie tot de afgesproken duur in het huisje mogen logeren. Verordening van de politie.”

De vrouw was heel blij dit nieuws te horen. Nu hoefde ze gelukkig toch niet haar jeugdvriendin lastig te vallen! Alles kwam goed!

Blij bedankte ze de politiechef.

Ook de kinderen juichten toen ze dit nieuws hoorden. Wat fijn! Nu hoefden ze hier niet weg!

De politiechef liet de sleutel ophalen, en met een brede glimlach overhandigde hij deze even later aan George’s moeder.

“Alstublieft mevrouw. Ik hoop dat u nog een prettig verblijf in ons dorp zult hebben. Stuur de rekening maar naar mij. U verblijft deze weken op onze kosten. Als dank voor wat jullie vandaag voor ons hebben gedaan.”

De vrouw wist niet hoe ze de politiechef moest bedanken. Blij stamelde ze enkele woordjes van dank. Julian was praktischer.

“Meneer,” vroeg hij beleefd. “Zouden we wat hulp kunnen krijgen bij het vervoer van oom Quentin en van onze bagage? De weg ernaar toe is nogal lang, ziet u.”

“Natuurlijk,” antwoordde de politiechef meteen.

En zo gebeurde het dat de politieman die de hele middag achter de balie had gestaan tot zijn verrassing de opdracht kreeg het gezin Kirrin naar hun vakantieadres te vervoeren. De man was blij verrast en erg opgetogen.

“Dit beschouw ik als een eer,” vertelde hij de kinderen trots. Samen met de dierenarts laadde hij de bagage in een van de politiewagens van het bureau, en toen hielp hij voorzichtig Oom Quentin de auto in.

George’s vader was net wakker geworden. Hij had vandaag veel geslapen en had helemaal niets meegekregen van wat er was gebeurd. De man was hoogst verbaasd dat ze opnieuw gingen reizen.

“Zijn we dan nog niet op het vakantieadres?,” vroeg hij aan zijn vrouw. “Ik dacht dat we er nu wel zouden zijn.”

Het zonlicht dat de auto binnenscheen, deed pijn aan zijn ogen, en direct werd de goede man weer misselijk.

“Hier,” zei tante Fanny terwijl ze hem een deken gaf. “Gooi deze deken maar over je hoofd.”

De vrouw zat naast hem in de wagen. Ze zou met hem meerijden. De kinderen zouden het stukje lopen. Oom Quentin pakte de deken aan en trok hem over zijn hoofd. Onderwijl mompelde hij nog het een en ander, maar dat kon niemand verstaan. De auto vertrok. De politieman draaide het raampje omlaag en stak zijn hand naar buiten. Zwaaiend met zijn hand reed hij weg. De kinderen en de dierenarts bleven achter en wuifden hem na. Dag! Dag! Tot zo!

“Wij gaan ook,” zei Julian toen de wagen uit het zicht was verdwenen. “Ik hoop dat ik nog groente bij de groenteboer kan kopen. Tante Fanny heeft me geld gegeven voor het avondmaal. Nu, dag meneer. Is het goed als we morgen naar Bram komen kijken?”

“Graag,” antwoordde de dierenarts. “Kom gerust. Ik denk dat Bram erg blij zal zijn als jullie komen.”

“Ik ben blij dat dit avontuur goed is afgelopen,” zei Annie. “Alles is weer in orde, heerlijk!”

“Nou, eerst moet Antonio nog beter worden,” merkte Dick op.
“Pas dan heb ik het gevoel dat het echt goed afgelopen is.”
Ja, Antonio. Ja, hopelijk werd de man beter. Hopelijk zou hij het redden.

Hoofdstuk 14: Het einde

Antonio werd beter. Heel langzaam knapte hij op van de verschrikkelijke ziektes waaraan hij allemaal had geleden. De kinderen en ook Bram zochten hem regelmatig op in het ziekenhuis. Antonio was blij met hun komst. Vooral was hij blij Bram te zien. Het ging goed met de jongen. Hij had het naar zijn zin bij de dierenarts die goed voor hem zorgde. Regelmatig ging hij met de 'De Vijf' mee, en hij vond het erg leuk om met deze 'grote kinderen' op te trekken. De poot van Eleor was helemaal genezen. Ze liep weer net zo goed als voor het ongeluk. Zij en Timmy waren de grootste vriendjes. Ze stoeiden veel met elkaar, maar allebei keken ze wel uit dat ze elkaar niet opnieuw zouden verwonden! De twee honden hadden van het ongeluk geleerd.

De dag brak aan dat de oom en tante, bij wie Bram voortaan zou wonen, hem kwamen ophalen. De jongen had deze oom en tante nog nooit eerder ontmoet en kende ze ook niet. Hij was daarom heel erg zenuwachtig.

“Stel dat ze net zo zullen zijn als mijn oom?,” vroeg hij. “Stel dat ze net zo gemeen zullen zijn? Liever bleef ik bij jou, Rob.”

De dierenarts heette Rob, en hij had de kinderen gezegd dat ze hem zo mochten noemen. Dus dat deden ze. Hij reed hen nu in zijn auto naar het vliegveld waar het vliegtuig van Brams oom en tante zou landen.

De dierenarts glimlachte.

“Ik zal altijd je vriend zijn,” stelde hij de jongen gerust. “En je kunt altijd bij me langskomen. Maar ik denk niet dat je oom en tante gemeen zullen zijn. Op de foto die we hebben gekregen, zagen ze er heel vriendelijk uit.”

“Waarom heeft het zo lang geduurd, voordat ze kwamen?,” vroeg Annie. “Het is alweer twee weken geleden dat we het avontuur hadden.”

“Het wachten was op Antonio,” legde de dierenarts uit.

“Antonio moest eerst het een en ander bevestigen. De Koninklijke familie van Jemistan zit namelijk erg ingewikkeld in elkaar, en heeft veel geheimen. In feite weet alleen Antonio hoe het precies zit. De man is vertrouweling van de voormalige koning geweest en kent de familie als geen ander. Antonio moest het een en ander bevestigen over Brams afkomst.”

“Dus, dus als Antonio was gestorven, had Bram nooit bij zijn oom en tante kunnen wonen?,” vroeg George ongelovig.

“Als Antonio was gestorven, waren een heleboel geheimen mee zijn graf ingegaan,” bevestigde de dierenarts. “Het is maar goed dat hij het heeft gered. Nu heeft Bram kans op te groeien binnen een normaal gezin in het land waar hij vandaan komt.”

Gelukkig voor Bram waren zijn oom en tante heel erg aardig. Heel anders dan de oom die hij hiervoor had gehad. Ze hadden een modelvliegtuigje voor hem meegenomen, er daarom alleen al mocht Bram hen meteen.

Ze dronken met zijn allen thee in het restaurant van het vliegveld. Brams oom en tante vertelden dat Jemistan in shock was geweest door de verdwijning van Antonio en het getouwtrek dat daarna was ontstaan over de opvolging van de oude koning. Nog wisten de mensen van Jemistan niet dat alles nu afgelopen was.

Binnenlandse zaken had eerst een paar dingen willen veilig stellen en met Antonio willen praten. Maar dat was nu gebeurd, en spoedig zou het volk van Jemistan worden ingelicht.

“En reken maar dat jullie dan ook bekend worden,” waarschuwde de man de kinderen. “Iedereen wil dan het verhaal van 'onze redders' horen.”

Onze redders! De Vijf voelde zich trots toen ze dit hoorden. Maar ze vonden het ook wel wat overdreven. Zo veel hadden ze nou toch ook weer niet gedaan.

Na de thee ging het met een gehuurde auto en met de auto van de dierenarts naar het ziekenhuis waar Antonio lag, om hem te bezoeken. Antonio zat in een aparte kamer. Hij kon al weer af en

toe op. De goede man was blij iedereen te zien, en groette speciaal Brams oom en tante.

Brams tante had tranen in haar ogen toen ze Antonio begroette. “Antonio,” zei ze hartelijk. “Ik weet niet wat we zonder jou hadden moeten beginnen.”

Brams oom en tante spraken nog even apart met Antonio terwijl de dierenarts en de kinderen buiten op de gang wachtten.

Terwijl ze daar zo zaten te wachten vroeg de dierenarts aan Bram hoe hij zijn oom en tante vond.

“Vallen ze een beetje mee?” vroeg hij.

De jongen gaf geen antwoord en knikte alleen maar. Hij was druk aan het spelen met het vliegtuig dat hij van hun gekregen had.

“Zoem zoem. Dit is het hofvliegtuig van Jemistan,” zei hij. Het vraagt toestemming om te landen op Robs hoofd.”

De dierenarts schudde met zijn hoofd.

“Gekkerd,” lachte hij. Maar toch kon hij niet voorkomen dat het vliegtuig even later toch op zijn hoofd landde.

“Ze zijn ook hartelijk tegen Eleor,” merkte Annie op. “Zelfs Tim vond hun aardig.”

“Ja, dat heb ik ook gezien,” antwoordde de dierenarts. “Ik denk dat Bram boft dat hij bij hun gaat wonen.”

Het gesprek bij Antonio in de kamer was afgelopen, en de kinderen en de dierenarts werden weer binnen gelaten. Opnieuw werd hun thee gebracht. Een heel uitgebreide thee.

“Dat is om te vieren dat alles goed is afgelopen,” zei Antonio trots.

De kinderen werden stil toen ze alle heerlijkheden zagen die voor hun klaar werden gezet. Lieve help, nog een thee? Het was nog niet zo lang geleden dat ze op het vliegveld ook thee gedronken hadden. Ze begonnen er beleefd aan. Maar toen merkten ze dat ze toch al weer honger hadden, en ook hier ging alles schoon op. Veel te snel vloog de tijd voorbij. Brams oom en tante zouden met Bram in een hotel slapen, vlakbij het ziekenhuis van Antonio. De dierenarts nam afscheid van de jongen.

“Dag jongen,” zei hij. “We zullen elkaar de komende dagen nog wel zien, maar toch alvast het allerbeste. En je weet het, hè? Als er wat is, kun je altijd bij me terecht.”

Hij gaf de vrouw en de man uit Jemistan een hand. Die bedankten hem voor de zorg die hij Bram de afgelopen dagen had gegeven.

Ook de kinderen kregen een hand.

“Kijk uit met de pers,” waarschuwde de man hun. “Binnen een paar dagen barst het echt los. Geniet nog even van je rust.”

En of het losbarstte! Toen de chef van binnenlandse zaken van Jemistan eindelijk toestemming gaf om het verhaal naar buiten te brengen, was er geen houden meer aan! Spoedig vonden de journalisten de weg naar 'Sterrehoven'. En het werd er erg druk. George's moeder had moeite alle mannen buiten de deur te houden. Ze mopperde flink.

“Ik heb hier een zieke man boven!” zei ze tegen de zoveelste man die het gewaagd had bij haar aan te bellen. “Laat ons alstublieft met rust!”

De journalisten waren werkelijk overal! Ze drongen zelfs binnen de hekken rondom 'Zonnehoven', en maakten overal foto's van. De meeste journalisten waren van Jemistan, maar het verhaal ging de hele wereld over, en ook de Engelse kranten besteedden aandacht aan hun avontuur.

De vier kinderen voelden zich erg beroemd.

Ze werden nog trotser toen ze op een dag door Bram en zijn oom en tante werden opgehaald om een interview te geven.

Het interview werd in de grote stad gehouden. Tot hun verrassing zagen de kinderen dat de politiechef van het dorpsbureautje er ook was. De man was ontzettend trots. Hij had een Grote Zaak opgelost, en deed erg gewichtig, maar hij was wel vriendelijk. De kinderen waren ook zenuwachtig. Zeker toen ze al die mensen met hun schrijfblokjes voor zich zagen. Mensen die elke keer als ze wat zeiden in hun schrijfblokjes doken om alles op te schrijven.

De twee honden waren ook bij het interview aanwezig en ze stalen de show. Iedereen was verbaasd hoe zo twee verschillende honden zo veel op elkaar konden lijken. De twee honden kregen dan ook flink wat aandacht, wat ze maar al te fijn vonden!

De volgende dag stond het interview in alle kranten. De kinderen bewaarde de kranten zorgvuldig. Ze waren benieuwd wat hun vrienden op school zouden zeggen. Vast zouden ze jaloers zijn! Opnieuw had de Vijf een avontuur beleefd!

De dag kwam dat Bram met zijn oom en tante terug naar Jemistan vloog. Opnieuw reed de dierenarts met de kinderen naar het vliegveld.

Bram was wat bedrukt toen hij van iedereen afscheid nam. Hij vond het niet leuk om weg te gaan. Liever was hij bij de kinderen in Engeland gebleven.

“Kom op,” sprak de dierenarts de jongen moed in. “Ik heb gehoord dat Jemistan een erg leuk land is, waar het weer een stuk beter is dan hier. Kijk, hier gaat het alweer regenen. In Jemistan schijnt bijna altijd de zon. Je zult het er vast naar je zin hebben.” “Kom je me een keer opzoeken?,” vroeg Bram met een zielig stemmetje aan de dierenarts.

“Dat zal ik doen,” beloofde de dierenarts. “Schrijf je me hoe je het er hebt?”

Antonio ging met hetzelfde vliegtuig mee. Het was dan ook geen normaal vliegtuig dat het gezelschap naar Jemistan zou vliegen, maar een vliegtuig dat de regering speciaal voor hen had laten komen. Vier stond de vlag van Jemistan op de staart van het toestel afgebeeld.

Antonio was erg vrolijk. Hij was al weer zover opgeknapt dat hij weer een beetje voorzichtig rond kon lopen. En dat deed hij dan ook graag. Er was een dokter uit Jemistan voor hem overgekomen die hem op de vlucht zou begeleiden, maar de goede man voelde zich alsof hij die niet nodig zou hebben.

“Eindelijk zie ik mijn vaderland weer,” zei hij enthousiast tegen de kinderen. “Ik ben zo blij. Ik heb er zo vaak naar verlangd. En nu mag ik dan eindelijk terug.”

Het tijdstip brak aan dat de reizigers het vliegtuig binnen gingen. Nog een keer werd er gezwaaid. Nog een laatste keer. Toen verdwenen Bram, Eleor, Antonio en Brams oom en tante naar binnen.

De kinderen keken hoe de vliegtuig de baan optaxiede. Hij verdween uit het zicht, maar in verte konden ze de brullende motoren horen waarmee de machine snelheid maakte.

“Daar is het!,” wees Dick even later toen het vliegtuig opsteeg in de lucht. En ja, daar zagen de kinderen het vliegtuig voorbij komen. Hoger klom het, steeds hoger. Tot het in de wolken prikte waaruit de regen kwam, en daarin verdween.

Drie dagen later bezorgde postbode een kaart op 'Sterrehoven'. Het was een kaart van Bram. Een zonnige kaart, waarop verschillende mooie gebouwen van de stad Bartinia waren afgebeeld. De kinderen lazen de kaart.

“We zijn goed aangekomen,” stond er op de kaart. “De mensen hier zijn erg aardig. De zon schijnt. Ik ben al goed bruin. Ook Antonio maakt het goed. De groeten van hem, van mij en ook van Eleor.”

De kinderen keken naar buiten waar het op dat moment weer erg bewolkt was. Het bos zag er in deze donkerte geheimzinnig uit. Alsof het een geheim verborg.

“Misschien zijn er nog meer geheimen dan die van het verlaten huis,” zei George plotseling. “Kom op! Laten we een wandeling maken.”

--- Einde ---